

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

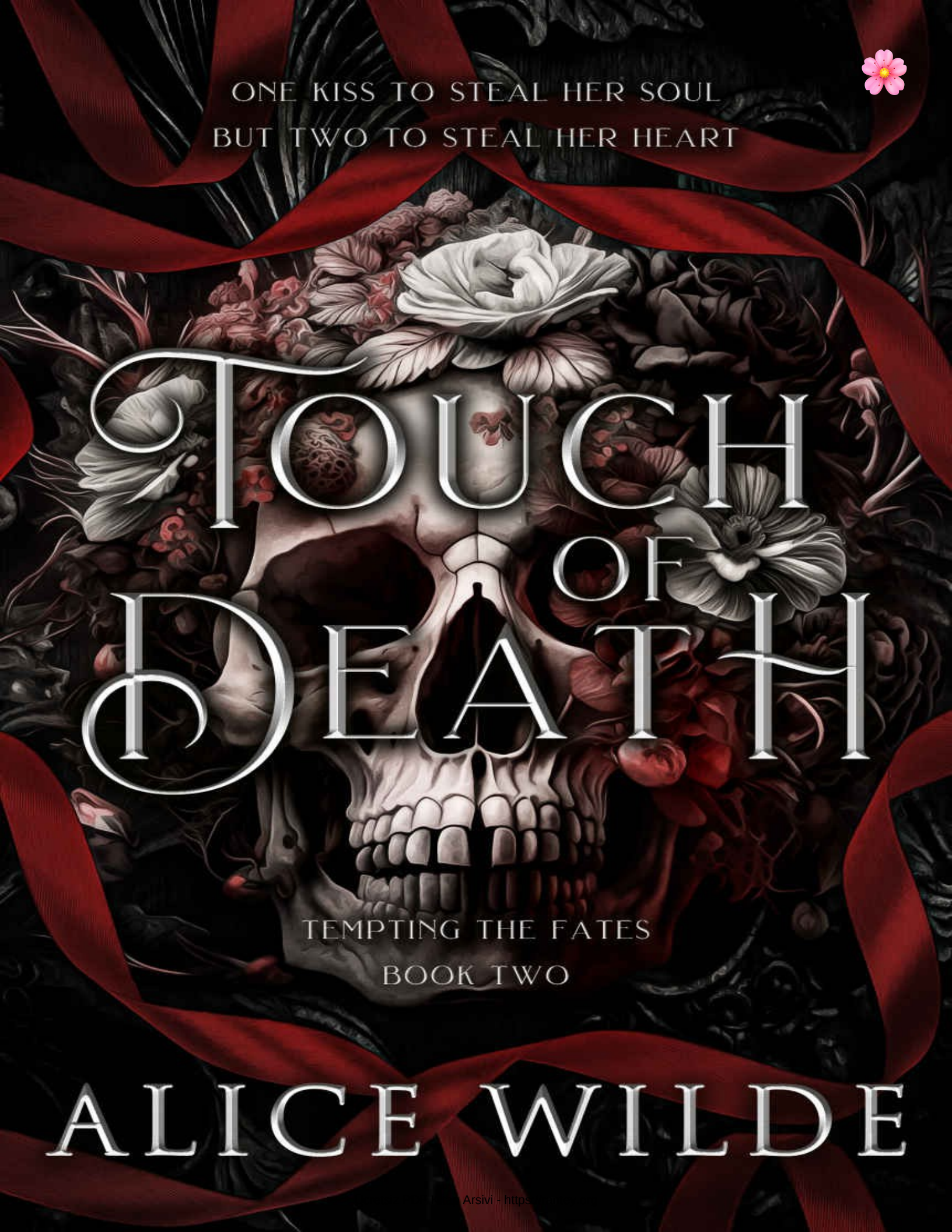
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE KISS TO STEAL HER SOUL
BUT TWO TO STEAL HER HEART

TOUCH OF DEATH

TEMPTING THE FATES
BOOK TWO

ALICE WILDE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı İçindekiler](#)

[İthaf](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[1. Ölüm](#)

[2. Hazel](#)

[3. Hazel](#)

[4. Ölüm](#)

[5. Hazel](#)

[6. Hazel](#)

[7. Ölüm](#)

[8. Hazel](#)

[9. Hades](#)

[10. Hazel](#)

[11. Hazel](#)

[12. Ölüm](#)

[13. Hazel](#)

[14. Eros](#)

[15. Hazel](#)

[16. Ölüm](#)

[17. Hazel](#)

[18. Hazel](#)

[19. Hades](#)

[20. Eros](#)

[21. Ölüm](#)

[22. Hazel](#)

[23. Ölüm](#)

[24. Hazel](#)

[25. Hazel](#)

[26. Hazel](#)

[27. Eros](#)

[28. Hazel](#)

[29. Hazel](#)

[30. Hazel](#)

[31. Ölüm](#)

[32. Hazel](#)

[33. Hazel](#)

[34. Eros](#)

[35. Hazel](#)

[36. Ölüm](#)

[Teşekkürler](#)

[Alice Wilde tarafından](#)

[da Yazar Hakkında](#)

ÖLÜM DOKUNUŞU

KADERİN CAZİBESİ KİTAP İKİ

ALICE WILDE

E-kitap Baskısı| Alice Wilde'dan Ölümün Dokunuşu

©2023 Alice Wilde

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, bir incelemede kullanılmak üzere kısa pasajlar eklenmesi durumu hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, organizasyonlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İzin için iletişime geçiniz:
alicewildeauthor@gmail.com

Ebook ASIN: B0BW1KMZ4Y

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Ölüm
2. Hazel
3. Hazel
4. Ölüm
5. Hazel
6. Hazel
7. Ölüm
8. Hazel
9. Hades
10. Hazel
11. Hazel
12. Ölüm
13. Hazel
14. Eros
15. Hazel
16. Ölüm
17. Hazel
18. Hazel
19. Hades
20. Eros
21. Ölüm
22. Hazel
23. Ölüm
24. Hazel
25. Hazel
26. Hazel

27. [Eros](#)
28. [Hazel](#)
29. [Hazel](#)
30. [Hazel](#)
31. [Ölüm](#)
32. [Hazel](#)
33. [Hazel](#)
34. [Eros](#)
35. [Hazel](#)
36. [Ölüm](#)

[Tesekkür ederim](#)

[Alice Wilde tarafından da](#)

[Yazar Hakkında](#)

Aşkta söylediğimiz yalanlara.

İÇERİK UYARISI

Sevgili Okuru,

Kaderlerin Cazibesi'nin ikinci kitabı Ölümün Dokunuşu'nu aldığınız için teşekkür ederiz. Lütfen bunun karanlık, olay örgüsü ağır basan ve birden fazla aşk ilişkisi içeren bir fantastik aşk romanı olduğunu unutmayın. Seri tamamlanana kadar her kitap bir uçurumla bitecektir.

Lütfen bu serinin tüm izleyiciler için uygun olmayabileceğini ve kesinlikle her yaş için olmadığını unutmayın. Devam etmeyi seçerseniz, lütfen bazı dil, zihinsel / fiziksel istismar, cinayet, kaçırma, şiddet içeren davranışlar, dolandırıcılıktan bahsetme ve dolandırıcılık girişimi (aşk çıkarları tarafından değil), ölüm, şiddet, boğulma, röntgencilik, sakatlama, canavarlar, tanrılar, intikam, kurtuluş, kalp kırıklığı ve sizi başka türlü tetikleyebilecek açıklamalarla karşılaşmaya hazır olun.

Bununla birlikte, çok sayıda harika ve tuhaf karakterin yanı sıra, endişe, yavaş yanan romantizm ve nihai baharat (bu bir siyaha dönüş serisi değildir) ve hikaye boyunca yavaş yavaş tanışılan ve inşa edilen bir karakter kadrosu bulacaksınız. Bu seri aynı zamanda çoklu POV'dir, bu nedenle lütfen bazı bölümlerin biraz üst üste gelebileceğini unutmayın.

Tüm bunlar söylenirken, seri içinde listelemediğim başka tetikleyiciler de olabilir. Yolculuk karakterlerimiz için kolay olmayacak, ama sonunda buna değecek.

Ya da öyle umabiliriz.

Şimdi, devam etmeye hazır mısınız... *Kaderin Cazibesi*?

Alice

ÖLÜM

Sarayımın karanlık koridorlarında hızla ilerliyorum, botlarımın ağır topukları obsidyen zeminde yankılanırken kulaklarımda gümbürdüyor. Evim boş bir uçurumdan başka bir şey değil, onun varlığı olmadan onarılamayacak kadar kırık.

Koridorlara astığı tabloların her birinin önünden geçerken duraksamamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Eğer Hazel'ın ruhunu tamamen karşıya geçmeden ve benim için sonsuza dek kaybolmadan önce bulmak istiyorsam kaybedecek zamanım yok.

Yine de yatak odama döndüğümde, Hazel'ın yatağında cansız yatan bedenini görünce çenemi sıkmaktan kendimi alamıyorum. Ölüyken bile, o tanıdığım en güzel yaratık.

"Seni terk etmeyeceğim küçüğüm," diye mırıldanıyorum, eğilip yüzündeki bir tutam saçı şefkatle tarıyorum.

Dudaklarının ve yanaklarının rengi solmuş olsa da teninde hâlâ sıcaklık var. Kalbimi acıtıyor ve cildimi yakıyor, sadece ondan çaldığım hayatı hatırlatmaya hizmet ediyor ... bunu ona getiren *benim*.

Doğrulurken, kendime karşı hissettiğim yükselen nefreti yutuyorum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Odaklanmak için.

Onun ruhunu kurtarmaya yemin ettim ve niyetim de tam olarak bu.

Gardırobumu açarak içindeki giysilere gözlerimi gezdiriyorum.

Bu görev çoğu görevden daha fazlasını gerektirecek ve benimle karşılaşmak için her ne ve *kim* ortaya çıkarsa çıksın hazırlıklı olmalıyım.

Yeraltı Dünyası'nın Hazel'ı bana öylece teslim edeceğini sanmıyorum. Aslında, onun dönüşü için çok şey feda etmekten başka bir şey beklemiyorum. Aksini düşünmek aptallık olur.

Ancak bu aynı zamanda pazarlık için yanımda daha fazla şey olduğundan emin olmam gerektiği anlamına da geliyor.

Gardırobumun arkasına doğru yürüyüp diz çökerek altın işlemeli bir sandığın kilidini açıyorum. İçinde en değerli eşyalarımın bazıları, tam takım bir gölgelik ve bir torba altın obol var.

Mürekkepli giysileri çıkarıp üzerimi değiştirmek için soyunuyorum. Ancak bunu yaparken, Hazel'ın küçük kitabı, balmumu kağıdına sarılmış ve bir

kırmızı kurdele, cebimden düşüp yumuşak bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Ona geri vermedeki başarısızlığımı hatırlayınca irkilerek kurdeleye bakıyorum. Bu farkındalık sadece kararlılığımı pekiştiriyor.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Kitabı alıp bozuk para çantasıyla birlikte bir kenara koyduktan sonra gölgeliklerimi giyiyorum. İpeksi kumaşın tenime verdiği serinliğin tadını çıkarıyor, Yeraltı Dünyası'nın sıcaklığının bir kısmını engellemeye yardımcı olacağı için şükrediyorum.

Sandıktan uzaklaşarak, asılı oldukları yerden birkaç sağlam eşya seçiyorum ve onları iç katmanlarımin üzerine geçiriyorum.

Tabanımı tamamladıktan sonra bir çift deri bileklik, botlar, bir göğüs parçası ve eldivenler giyiyorum. Omuzlarımdan ve göğsümden sarkan ağır bir dizi siyah zincirin yanı sıra kalın, kapüşonlu bir pelerin ekleyerek kıyafetimi tamamlıyorum.

Seçimlerimden memnun kalınca, obol kesesini ve küçük kitabı alıp ikisini de ceplerime sokuyorum.

Sandığı kapatmak için eğildiğimde, gözlerim siyah deri kılıflı obsidyen bir hançere takılıyor ve onu teçhizatıma eklemeyden önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Yeraltı Dünyası acımasız bir yer ve orada başka nelerle karşılaşacağımı ya da Hazel için neler yapmak zorunda kalacağımı ancak tanrılar bilebilir.

Gardıroptan çıkıp asılı maskelerin olduğu duvara doğru yürüyorum, bakışlarımla özellikle bir tanesine takılıyorum.

Hazel ormandaki o meşum gecede bana ilk rastladığında taktığım kemik maske.

Maskeyi kancasından indirip elimde evirip çevirirken kendi kendime hafifçe homurdanıyorum. Benimle tanıştığı maskeyi takmam çok uygun görünüyor; belki de bizi bir kez daha bir araya getirmeye yardımcı olur.

Hazırlıklarımin tamamladıktan sonra odadan çıkmak için dönüyorum ve Hazel'ın cansız bedenine bir kez daha bakmak için kısa bir süre duraklıyorum. Kalbim göğsümden acıyla çarpıyor ve ona son bir kez dokunma isteğiyle dolup taşıyorum ama kendime izin vermiyorum.

Maskeyi yüzüme yerleştirip pelerininin kapüşonunu çekerek odadan çıkıyorum.

Ölüm Vadisi'ne ve Knax'a doğru ilerlerken koridorlar bir kez daha etrafımda yankılanıyor. Sisleri aşar aşmaz keskin bir ısıklık çalarak beyaz aygırın izini ufukta aramaya başlıyorum.

Bir an sonra bir kişneme sesi duyuyorum ve ardından dörtnala bir tepeyi aşıp bana doğru ilerlerken toynakların gürültüsünü duyuyorum. Knax'ın kürkü sabahın ilk ışıklarında parıltıyor, yelesi ve kuyruğu arkasından akıyor ve ben bu manzara karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Aferin oğlum," diyorum, önümde yavaşlayıp dururken ve yelesini bir homurtuyla sallarken onu okşuyorum. "Gel, gidip ufaklığı birlikte kurtaralım."

Bir an bile tereddüt etmeden kendimi Knax'ın sırtına atıyorum ve yelesini sıkıca kavıyorum. Yerime yerleşip botlarımın topuklarını yanlarına bastırıyorum ve birlikte vadiyi geçmeye başlıyoruz.

Uzak ufka yaklaştığımızda öne doğru eğilerek Knax'ı daha hızlı hareket etmeye teşvik ediyorum. Hemen altımda kaslarının kaydığını hissediyorum, dörtnala koşmaya başlıyor, toynaklarının gümbürtüsü altımızda hızlanıyor.

Önümüzde aniden bir sis duvarı yükseliyor ve Kaos'un sislerine doğru ilerlerken havaya yükselmeden önce vücudu altımda gerilirken kendimi Knax'a karşı destekliyorum.

Bir an için her şey karanlığa gömülüyor ve sonra sislerin arasından çıkıp çorak bir araziye düşüyoruz. Kendi kendime gülümseyerek Knax'ı daire şeklinde döndürüyorum ve bir sonraki giriş noktamızı bulmak için ufku bir kez daha tarıyorum.

"İşte orada," diye bağırarak aygırı ileri itiyorum ve bir kez daha yola koyuluyoruz, Yeraltı Dünyası'na doğru yarışırken pelerinim arkamda dalgalanıyor.

Hazel'a doğru.

HAZEL

Nefes alıyorum ama nefes alacak hava olmadığını fark ediyorum. Ciğerlerim boş kaldıkça göğsüm sıkışıyor ve tekrar doldurulmak için yanıp tutuşuyor.

Panik içinde gözlerimi açmaya çalışıyorum ama bunu yapamıyorum. Hiçbir şey ve her şey tarafından aynı anda yutulduğum için göremiyorum, nefes alamıyorum.

Karanlık bana yapışıyor, soğuk parmaklarını etrafıma sarıyor ve benden geriye kalan parçaları tekrar tekrar bir araya getirmeye zorlamadan önce beni parçalara ayırıyor.

Acı ve aşk, neşe ve kalp ağrısı, umut ve çaresizlik, bildiğim her duygu, bedenimde heyecan verici bir yoğunlukla akıyor, ancak bir sonraki an acımasızca ondan koparılıyor.

Ta ki arkalarında bir boşluktan başka bir şey kalmayana ve kendimi sonsuz bir akıntıda sessizce sürüklenirken bulana kadar.

Düşüncelerim kayboluyor ve karanlığın beni ele geçirmesine izin verirken artık nefes almak için mücadele etmiyorum.

Artık hatırlamak için mücadele etmiyorum...

Buz gibi akıntı beni aşağıya, aşağıya, en karanlık derinliklerine ve bir zamanlar bildiğim her şeyden uzağa çekerken tutunabileceğim hiçbir şey kalmadı.

Bir zamanlar sevdiğim her şeyden.

Öksürerek gözlerimi açıyorum, yan dönüyorum, uzun, hırıltılı bir nefesle ciğerlerimi umutsuzca ihtiyacım olan havayla doldurmaya çalışıyorum. Boğuluyorum, havadaki çürüme kokusu nefesimi tam olarak almamı zorlaştırıyor.

Yavaşça doğrulmayı başarıyorum, etrafımdaki dünyanın garip alacakaranlığına bakarken hâlâ titreyen göğsümü tutuyorum.

Burayı tanımıyorum.

Bu düşünceyle tüylerim diken diken oluyor ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırırken kollarımı kendime sarıyorum.

Hâlâ hayatta mıyım?

Bu düşünceyle başımı sallıyorum. Hayır, bu imkânsız. Pek bir şey hatırlamıyor olabilirim ama *şunu* biliyorum.

Burası yaşayanlar için değil.

Öldüğümü bildiğim halde hâlâ yaşadığımı *hissettiğim* gerçeğini aklıma getirmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Zaman ve mekânda amaçsızca dolaşan kayıp bir ruh değilim.

En azından öyle olduğumu sanmıyorum.

Yukarı baktığımda üzerimde gökyüzünden başka bir şey bulamıyorum, gerçi *gökyüzü* gördüklerim için doğru kelime olmayabilir.

Garip renkler, onları boğmaya çalışan geniş bir karanlığın ortasında dönüyor, bana ulaşmaya çalışırken sonsuz bir deniz gibi çalkalanıyor ... ancak bunu yapamadan puslu boşluk tarafından yutuluyorlar.

Onu izlemek beni hasta ediyor ve kısa süre sonra kendimi gözlerimi ayırmak zorunda buluyorum.

Bakışlarımı indirerek, onun yerine yanında uzandığım uçurumun kenarından aşağıya bakıyorum. Kendimi bir şekilde tehlikeli bir şekilde üzerine tünemiş bulduğum dağın yüksekliğine rağmen midem ve zihnim anında sakinleşiyor.

Geniş düzlükler uzaklara doğru uzanıyor, uzun, kıvrımlı bir nehir dağın eteklerinden uzaklaşarak araziye ikiye bölüyor. Tüm diyar, en azından benim görebildiğim kadarıyla, ağaçlardan kayalara ve tenimin rengine kadar sepya rengiyle kaplanmış gibi görünüyor.

Tenim.

Vücuduma bakıyorum, hala bir vücudum olduğunu görünce neredeyse şaşıyorum. Ellerimi önümde tutup ters çevirirken kaşlarımı çatıyorum ve parmak uçlarımı geçici olarak birbirine sürtüyorum.

Hissedebiliyorum ama bu his tuhaf, bir zamanlar yakından tanıdığım ama artık neredeyse unuttuğum bir şeyin fısıltısı gibi. Bu duyguda bir burukluk var ama o bile körelmiş gibi görünüyor.

Bu düşünceler, bu *duygular*, bir zamanlar benim için ne ifade ettiklerinin uzak bir anısını taşıyan kelimelerden biraz daha fazlası.

Eksik olan bir şey var, ancak bu şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Sanki varlığımın her yönü birbirinden kopuk, uzak bir yerden bana ulaşmaya çalışıyor.

Daha öncesinden.

Yine de, bunun ne olduğunu ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştıkça, kafam durmam için bana daha çok bağıyor.

Vazgeçmem için.

İlerlemem için.

Bırakmam için.

Bu düşünceler beni tekrar göğsümü tutmaya itiyor, acı kalbime saplanıyor ve vücuduma öyle bir yayılıyor ki, beklemek için kendi içime kıvrılmak zorunda kalıyorum. Sonunda acı dindiğinde, kendimi tekrar ayağa kaldırırken soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için birkaç sakın nefes alıyorum.

Bir şey giderek daha açık hale geliyor, aklım ve kalbim birbiriyle çelişiyor. Aklım yüzüyor, unutmamı emrediyor, kalbim ise tutunmam için yalvarıyor... hatırlamam için.

Şimdilik aklım kazanıyor gibi görünüyor ama ben bu kadar kolay pes etmeyi reddediyorum. Kalbimin hatırladıkları hâlâ bu kadar önemliyken olmaz.

Ovaya bakarken, gözlerim uzaklara doğru kıvrılan nehri takip ediyor. Karanlık sular, çorak arazinin monotonluğu içinde keskin bir yol açarken yumuşak bir şekilde parlıyor, ancak uyarı mı yoksa davet mi, bilmiyorum.

Manzaranın puslu ve kasvetli havası görüş alanıma sızarak zihnimi ve düşüncelerimi daha da bulanıklaştırıyor. Sanki ufuktaki en uzak otlardan ruhumun en iç kısımlarına kadar her şeyin üzerine giderek artan bir kasvet çökmüş gibi.

Arkamda ayak seslerinin çıtırtısını duyduğum sırada, dağın zirvesinde aniden bir rüzgar daha çıkıyor ve saç tellerimi yüzüme savuruyor.

"Merhaba," diye yumuşak bir ses geliyor ve omzumun üzerinden baktığımda çıkıntının yanına çömelmiş, merakla beni süzen tuhaf bir adam görüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, başı hafifçe yana eğilirken ona göz kırptıyorum. "Burada yeni uyandım."

"Gel, sana yardım edeyim" dedi ve elini uzatarak

Ben.

Uzun bir süre ona bakarken zihnim bulanıklaşıyor ve sonunda kabul etmek için uzandım. Neredeyse parmakları elimin üzerine kapanır kapanmaz, kayalık çıkıntıdan çekilip ayaklarımın üzerine düşüyorum.

Yabancı keskin bir nefes alışla elimi bırakıyor ve bir anlığına mide bulantısı beni ele geçiriyor. Dünya dönüyor ve dik durmak için mücadele ederken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, sanki ruhum ve bedenim sadece bir iplikle birbirine bağlıymış gibi.

Yine de sanırım birbirlerine hiç bağlı olmamalılar.

Dikkatle gözlerimi açtığımda yabancınn çatık kaşlarla eline baktığını görüyorum.

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyor adam, bakışları bana kayarak. "Seni buraya kim getirdi?"

"Hatırlamıyorum," diye cevap veriyorum.

Bunun üzerine bir kaşını kaldırıyor, bana daha iyi bakabilmek için geri adım atıyor ve ben de aynısını ona yapma şansını yakalıyorum.

Yabancı benden en az bir karış daha uzun, kalın altın rengi bukleleri melek gibi bir yüzün etrafına düşerek delici mavi gözleri ve dolgun dudakları çerçeveleyiyor. İfadesi açık ve dostça, ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme var ama yine de bana bakışında karanlık bir yoğunluk var.

Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Ona bakmam için bir dakika daha veriyor ama zihnim daha işe yarar bir şey bulamayacak kadar bulanık.

"Gel ölümlü," diyor, gözleri dağın tepesinde gezinmeden önce bana doğru hafifçe kısıyor, "hemen buradan gidelim."

Başımı sallıyorum, beni çıkıntıdan uzaklaştırmasına izin verirken zihnim yine bulanıklaşıyor.

Omzumun üzerinden son bir kez baktığımda, kaçırdığım bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum, unuttuğum *bir şey*... Ama ne kadar zorlarsam, zihnim o kadar çok dönüyor ve aniden kendimi ayaklarımın altındaki gevşek kayaların üzerinde kayarken buluyorum.

"Dikkatli ol, önündeki yola odaklanmalısın," diyor yabancı, yere çarpmadan önce beni yakalıyor ve hızla tekrar düzeltiyor. "Bu yollar benim türümün en yeteneklileri için bile tehlikelidir. Dağın bu kadar yukarısında bulduğum ilk ölümlü sensin..."

Sanki çok fazla şey söylemiş gibi sözünü kesiyor ve gözleri tekrar bana kaymadan önce birkaç dakika sessizce yürüyoruz.

"Söyle bana ölümlü, adın ne?"

"Adım," diye tekrarlıyorum, sorusu karşısında zihnim dönüyor. "Bilmiyorum. Senin adın ne?"

Adam durup kolumdan tutarak beni kendisine doğru çeviriyor ve bu kez tenime dokunmamaya özen gösterdiğini fark ediyorum.

"Hermes," diye cevap veriyor bana doğru eğilerek, "adını bilmiyorum da ne demek?"

"Hatırlamıyorum," diyorum ona göz kırparak.

"Ne hatırlıyorsun?" Hermes soruyor, gözleri yüzümü ararken kaşları çatılıyor.

Yine zihnimi yoklamaya çalışıyorum ama sadece başımı sallamakla yetiniyorum.

ona.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum. "Daha önce bir hayatım olduğunu biliyorum, ama hepsi bu.

Neden?"

Hermes beni bırakmadan önce birkaç saniye daha izliyor. "Gel, burada daha fazla zaman kaybetmemeliyiz," diyor.

Soruma cevap verirken sesinde bir gerginlik vardı. Topuklarının üzerinde dönerek dik patikadan aşağı inmeye devam ediyor ve beni takip etmemi işaret ediyor.

Peşinden gidiyorum, aklımı dolduran sorular yerine ayaklarımı yerleştirmeye odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Bir şeyler kesinlikle doğru değil ve bu bir şeylerin benimle ve önceki hayatımla ilgili olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunu düşünürken bile aklım karışıyor ve önümdeki göreve yeniden odaklanırken bu düşüncüyü bir kenara itmek zorunda kalıyorum.

Hermes bizi dar, dolambaçlı patika boyunca götürüyor, zaman zaman durup bana başka bir soru soruyor ya da dağın özellikle tehlikeli bir bölümünde yolumu bulmama yardım ediyor. Ancak, tüm sorularına aynı yanıtla karşılık veriyor.

Hatırlamıyorum.

Kelimeler dudaklarımdan her döküldüğünde, kafamın daha da karıştığını hissediyorum.

Kimim ben?

Sanki zihnim ve bedenim birbirinden kopuk, ne kadar çok istesem de birbirleriyle işbirliği yapmayı reddediyorlar.

Sonunda dağın eteklerine ulaştığımızda hala Hermes'in soruları ve kendi kafa karışıklığımla boğuşuyorum. Uzakta nehir parlıyor ve kendimi birden ona sabitlenmiş buluyorum, yorgun ayaklarım beni sanki ona doğru çekiyormuş gibi ileriye taşıyor.

Nehre yaklaştıkça dar patikamız çok daha geniş bir patikayla birleşiyor ve birden suyun kenarında duran heybetli bir figür fark ediyorum

kenar. Kukuletalı varlık rahatsız edici derecede uzun boylu ve altında yatan her türlü formu bastıran ağır, yıpranmış paçavralarla örtülü.

Figürün sırtı bize dönük olmasına rağmen, kim ya da her neyse ona karşı dikkatli olmam gerektiğini hissediyorum. Hermes yanımda kaskatı kesiliyor, bu da şüphelerimi doğruluyor; yukarı bakıp pelerinli forma yaklaştıkça çenesinin huzursuz bir sessizlikle sertleştiğini izliyorum.

"Hermes," diye hırıltılı bir ses geliyor, yaratık yavaşça bize doğru dönerken ses omurgamı tırmalıyor ... ve bize bakan bir yüzün olması gereken yerde bir boşluktan başka bir şey bulamıyorum.

HAZEL

"Charon," der Hermes gergin bir selamlamayla.

"Bunun anlamı nedir? Senin de bildiğin gibi, bugünün ruhlarını çoktan nehrin karşısına taşıdım."

Hermes bu söz üzerine rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdanıyor.

"Biliyorum, ama," diye devam etmeden önce, sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi bir an duraksıyor rehberim, "bu seferki farklı."

"Farklı," diye alay ediyor Charon, "nasıl yani?" "Hâlâ sıcak."

"Öyle mi?" Charon düşüncelere dalıyor, dikkatinin bana kaydığını hissettiğimde boş başlık eğiliyor. "Peki ya bedeni? Nerede?"

"Bilmediğimi itiraf etmeliyim."

Charon'un sessizliği, aralarında bakışırken Hermes'in bakışlarımla buluşmayı reddetmesi kadar tedirgin edici. Yine bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmekten kendimi alamıyorum ama kimse neler olduğunu açıklamaya yanaşmıyor.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Charon sonunda soruyor, bakışları Hermes'e dönmüş gibi görünüyor.

"Demek istediğim, onun bedenini ölümlüler âleminde bulamadım."

"İmkânsız," diye homurdanır Charon, kukuletası inançsızlıkla titrer. "Gerçekten baktın mı Hermes? İkimiz de *özellikle* yılın bu zamanlarında uçarı olmaya meyilli olduğunu biliyoruz."

"Evet, baktım," diye tersledi Hermes, yumruklarını iki yanında sıkarak, "ama kız kendi adını bile bilmezken yapabileceğim çok şey var."

Charon bunun üzerine hafifçe geri çekilir. "Ne dedin sen?"

"Kız, buraya nasıl geldiğini bir yana bırakın, önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor."

Charon'un dikkatinin tekrar bana kaydığını hissediyorum, boş kapüşonu sanki beni yeni bir ışık altında değerlendiriyormuş gibi hafifçe yana yatıyor. Bakışlarının ağırlığı içime işlerken omurgamdan aşağıya ve tenime doğru ürpertiler gönderiyor.

"Bu ölümlü, onu nerede bulduğunu söylemiştin?"

"Ben-"

"Nerede olduğunu söyle," diye tersler Charon.

"Dağın tepesinde."

"Seni aptal," diye tıslıyor Charon Hermes'e. Bana yaklaşmadan önce, kat kat derinliklerinden aniden çıkan boğumlu elini bana doğru kaldırıyor.

Gözlerim eline takılıyor, bükülmüş kemiklerin üzerinde fazlasıyla gergin duran solgun deriyi inceliyorum. Yüzen paçavralardan daha fazlası olduğu gerçeği dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, benimle konuştuğunu anlamam bir anımı alıyor.

"Bana paranı ver kızım," diyor, sesi sanki itaatsizlik etmem için bana meydan okurcasına tenimde geziniyor.

"Para mı?" diye soruyorum, Hermes'e şaşkınlıkla bakmadan önce ona verecek bir tane bulmak için dalgınca kendimi yoklarken kaşlarım çatılıyor.

"Gördün mü?" Hermes diyor ki. "Beden yok, para yok, *hafıza* yok."

"Tabii ki görüyorum, seni embesil," diye tıslayan Charon, Hermes'in kapüşonu ona doğru kayarken sözünü keser. "Konu... *yaşayan* ruhlar olduğunda emirlerimizi unuttun mu?"

"Hayır, ama... bekle, o öyle mi?"

"Ne yaptığının farkında mısın, evlat? O asla alterden ayrılmamalıydı! Tanrılar kahretsin, bunun için *seni* nehre atmalıyım."

"Şimdi onunla ne yapmamız gerekiyor?" Hermes endişeyle sorar. Kayıkçı derin bir iç çeker, düşünceli bir şekilde kapüşonunu sallar.

"Harekete geçirilen şey geri alınamaz. Ölümlünün icabına bakılmalı ama sikke olmadan, ikimiz de bu yüzden kafamızı kaybetmek istemiyorsak yapılacak tek bir şey kaldı."

"Charon, demek istediğin-"

"Sessiz ol, evlat. Kuralları biliyorsun," diye emreder Charon. "Şimdi tekne bin ölümlü."

Ayaklarımın yaratığın isteğine itaat etmesine engel olamayarak ilerliyorum.

"Suya değmemeye dikkat et," diye uyarıyor karanlık bir kıkırdamayla, geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor, tam o sırada suyun üzerinde çürümekte olan bir tekne beliriyor. "Kayıpların ve lanetlenmişlerin ruhları tarafından sürüklenmeni istemeyiz, değil mi?"

Kalkmama yardım etmesi için teknenin kış tarafına uzandığımda, elimi Charon'un bükülmüş parmaklarına kaptırdığımı düşününce midem bulanıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalışıyorum, ancak kemiksi tutuşu beni yerimde tutmak için sıkılaşıyor. Bir zevk mırıltısıyla bana yaklaşırken keskin bir nefes alıyorum.

Ona bakıyorum, kapüşonunun boşluğunda aniden beliren sırıtan bir ağızdan çıkan bir dizi keskin, sivri dişi görünce gözlerim açılıyor.

Elimi kurtarmak için çabalıyorum ama Charon'un tutuşu demir gibi, inatçı ve acımasız.

"Bırak beni," diye soluk soluğa bağıryorum, buz gibi bir ürperti koluma doğru ilerlerken, sahip olduğum azıcık sıcaklık da içimden çekiliyor gibi görünüyor.

"Neden canım, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum," diyor, sesi ballı bir zehirle damlıyor. "Nehre düşmek istemezsin, değil mi? İçindeki ruhlar aç, her zaman derinliklere sürükleyecek yenilerini arıyorlar."

Dişlerimi sıkıyorum, korku ve tiksinti içimde mide bulandırıcı bir şekilde yükseliyor. Ruhum beni çekiştiriyor, bu canavara güvenmemem için beni uyarıyor ama kaçış yolum yok.

İleri gitmekten başka çarem yok.

Onun yardımını kabul etmekten başka çarem yok.

"Peki," diyorum, gözlerimi Charon'un kapüşonundan ayırıp bir kez daha nehrin karanlık sularına odaklanırken sesim zar zor duyuluyor.

"Aferin kızıma," diye alay ediyor kayıkçı, ben istemeye istemeye yardım etmesine izin verirken.

Ben.

Beni tutuşu gevşer gevşemez, ondan kaçmak için acele ediyorum, tahta koltuklardan birine yerleşirken kalbim hızla çarpıyor. Charon dümendeki yerini alıp kıyıdan uzaklaşırken tekne altımda sallanıyor.

Hermes "İyi şanslar," diye sesleniyor ama ben ona dönüp baktığımda çoktan gitmişti.

Teknenin kenarından bakıyorum, su altımızda kıvranıyor ve çalkalanıyor ve yüzeyin altında hangi dehşetlerin yattığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" Soruyorum, dilimi ısırmadan soru ağzımdan kaçıyor.

"Burada hiçbir şey güvenli değildir," diye kıkırdıyor Charon karanlık bir sesle. "Özellikle de senin gibi bir ölümlü için."

Charon bizi daha da içlere götürürken, sadece suyun şırıltısı ve teknenin ara sıra çıkardığı seslerle bozulan huzursuz bir sessizliğe gömülüyoruz.

nehre.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum, sesim neredeyse havanın ağırlığı tarafından yutuluyor.

"Şimdi, şimdi, beni böyle gereksiz sorularla sıkma. Seni nereye götürdüğümü, daha doğrusu nehrin bizi nereye götürdüğünü çok iyi biliyorsun, ruhun bunu kabul etmek istese de istemese de. Gel, bana *gerçekten* aklında olan soruyu sor."

Sesinin tenimde gezinme şeklinden ürperiyorum ve gerçekten yaklaşmış olabileceği korkusuyla ona dönüp bakamıyorum.

"Bahsettiğin bu ruhlar," diye başlıyorum, gözlerim tekrar kara sulara dalıyor, "neden burada sıkışıp kaldılar?"

Charon gülüyor, sesi suyun üzerinde çınlıyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Neden onlara kendin sormayı denemiyorsun?" diye fısıldıyor, başlığı aniden kulağımın yanında beliriyor.

Kemikli eli omzuma kenetlenince haykırıyorum ve beni çürük teknenin kenarına doğru eğilmeye zorluyor.

"İyi bak ölümlü. Söyle bana ne-"

Charon'un sözleri aniden yarıda kesiliyor ve dönen gölgeler yükselip ikimizi de teknenin dibine geri fırlatıyor.

Ayağa kalktığımda bir atın kişnemesi suyun üzerinde yankılanıyor. Döndüğümde, siyahlar giymiş bir binicinin yelesinden tuttuğu dev beyaz bir aygırın kıyı şeridinde şaha kalktığını görüyorum. Toynakları çamurlu nehir kıyısına çarparken at homurdanıyor, aynı mürekkepli gölgeler geri kayarak etrafında dönüyor.

Binici doğruldu, koyu renk gözleri süslü kemik maskesinin arkasından kısa bir süreliğine benimkilere kayd ve Charon'a dikildi. Bakışlarındaki bir şey beni derinden etkiliyor ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başlıyor ... ve yine de, içimdeki her içgüdü beni ona karşı uyarıyor.

"Ölüm," diyor Charon kuru bir kıkırdamayla, "seni benim mütevazı nehrime getiren nedir?"

Atlının adı... Ölüm mü?

Her şeyi bir araya getirirken gözlerimin açılmasına engel olamıyorum. Soluk at, gölge ve buzun gece yarısı binicisi, *kelimenin tam anlamıyla* ölümün vücut bulmuş hali.

"Kız," diye bağılıyor Ölüm, sesinin derin buz gibi tonu tüylerimi diken diken ederken kalbim bir kez daha göğsümde küt küt atıyor. "Onu bana teslim et. Onun ruhu *benim*."

Korku aniden beni ele geçirirken kalbim göğsümde güm güm atarak durdu. Daha önce nasıl bir hayat yaşadım ki, Ölüm benim için hala buraya gelmek zorunda?

ÖLÜM

"Hayır," diye cevap verir Charon sonunda, "onun ruhu artık Yeraltı Dünyası'na ait. O çoktan feribota bindi ve benim de görevlerimi yerine getirmek için yapabileceğim tek bir şey kaldı."

"Charon, beni sına," diye hırlayarak uyarıyorum.

"Seni sına," diye alay ediyor Charon, "Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Sen zaten kendi rolünü oynadın Ölüm. Şimdi benim kendi rolümü oynamama izin vermelisin."

"Kendini unutuyor gibisin, Feribotçu."

"Kendini unutan *sensin*. Nehrin borcu ödenmeli," diyor Charon, Hazel'ı saçlarından tutup teknenin kenarına sürükleyerek, "ve bunu yapacak parası olmadığına göre-"

"Seninle anlaşma yapacağım," diye bağıyorum Knax'tan inerken, botlarım ağır bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Ona dokunduğunu gördüğümde içimde öfke alevleniyor ve onu cezalandırmanın Hazel'ın kaderini Styx'te daha da mühürleyeceğini hatırlamak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Ölümle bir anlaşma," diye düşünüyor Charon. "Ne öneriyorsun?"

"Onun geçiş ücretini de kendiminkini de ödeyeceğim," diye cevap veriyorum. Bizi birlikte karşıya geçir, böylece görevlerini ve nehrin borcunu yerine getirmiş olursun. Sonra bizi bu tarafa geri götürürsün ve onun da benimle gelmesine izin verirsin."

"Ya reddedersem?"

"Bunun vereceğin son karar olmasını sağlarım."

Charon Hazel'ı tekneye geri bırakmadan önce bir an için saçlarını sıkıca kavırıyor ve ben de Hazel'ı incitmenin bedelini ona ödetmeyi planladığım tüm yolları not ediyorum... tabii ki Hazel buradan güvenli bir şekilde uzaklaştığında.

"Peki," diyor homurdanarak, "anlaşmanı kabul edeceğim... tek bir şartla."

"Neymiş o?"

"Ücretin iki katını ödersin."

Bunun üzerine içimi bir tiksinti kapladı. Elbette, açgözlü iblisten bu kadarını beklemeliydim.

"Pekâlâ," diyorum ve cebime uzanıp dört ağır altın sikke çıkarıyorum.

Charon'un gözleri onları görünce parlıyor ve tekneyi kıyıya geri götürmek için çabalarırken neredeyse kendini kaybediyor.

Parmaklarım altın paraların etrafında kenetleniyor, o yaklaştıkça gölgelerim etrafımda dönüyor. Öfkemi onun üzerine boşaltmamı engelleyen tek şey, Hazel'in kayığının dibinde kıvrılmış küçük formu.

Knax arkamda yeri eşeliyor, Charon'a duyduğu nefret benimkinden daha fazla.

"Paralar?" Tekne karaya otururken Charon bastırıyor.

"Önce anlaşma konusunda el sıkışmalıyız," diyorum yaklaşıp. "Anlaşmanın sana düşen kısmından caymak için bir yol bulmaya çalıştığını düşünmekten nefret ederim."

Boş elimi ona doğru uzatıyorum. Charon teknenin pruvasına doğru ilerlemeden önce uzun bir süre ihtiyatla bakıyor, kemiksi eli benimkini almak için uzanıyor.

Tokalaşma birkaç saniye içinde sona eriyor ama yine de içine işlemesine izin verdiğim ayaz yüzünden titriyor. Onun için planladığım gelecekteki eziyete bu kadar odaklanmamış olsaydım, korkusuyla neredeyse eğlenirdim.

Altın paraları eline bırakan Charon geri çekiliyor.

"Bu kararımdan daha fazla pişmanlık duymadan buradan gidelim," diye mırıldanıyor kayıkçı, sikkeleri pelerininin kıvrımlarına sıkıştırırken beni ölçüp biçiyor.

Tekneye tırmanırken dilimi tutuyorum ve Hazel'in hâlâ sinmiş olduğu yerin karşısındaki banka yerleşiyorum.

"Gel bakalım ufaklık," diyorum usulca, elimi uzatmak için öne doğru eğilerek, "koltuğuna geri oturmana yardım edeyim."

Gözlerini bana diyor ama tek yaptığı dizlerini göğsüne doğru çekmek oluyor. Charon bizi kıyıdan uzaklaştırıyor ve tekne altımızda sallanırken Hazel irkiliyor, yüzünü kollarının arasına gömmek için eğiliyor.

Ona uzanmamak, onu göğsüme çekmemek ve asla bırakmamak için içimdeki her şeye hakim olmam gerekiyor. Artık benden nefret ediyor olmasından korktuğum için böyle davranmaktan kaçınıyorum.

Arkama yaslanıp Styx'in karanlık sularına bakarken bu düşüncenin bana ne kadar acı verdiğini göstermemeye çalışıyorum. Eğer bu onun isteği değilse, onu benimle birlikte olmaya zorlamayacağım.

Karanlık etrafımızı sarıyor, ta ki geriye kalan tek ışık pruvaya asılı tek fenerin ışığı olana kadar ve artık bırakın önümüzü, kıyayı bile göremiyoruz. Yavaş yavaş gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Hazel'in beni izlediğini görmek için arkama bakıyorum. Çatık kaşları beni endişelendiriyor, ta ki gözleri benimkilerle buluşana kadar... ve sonunda havada neyi tattığımı anlıyorum.

Bana bakan nefret değil, korkuydu. Korku, çünkü beni *unutmuşt*.

Bakışlarında hiçbir sıcaklık ya da tanıma yok ve bunu fark etmek beni neredeyse paramparça ediyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarının artık sadece bende olduğunu bilmek.

Bizi sadece ben hatırlıyorum.

Ruhu her zaman olduğu gibi hâlâ bana şarkı söylüyor, ama üzerinde ölümün tahribatına dayanacak kadar bir etki bıraktığımı düşünmekle aptallık ettim.

Ama işte tam da bu yüzden buradayım. Onu kurtarmanın bir yolunu bulacağım, hatırlamasına ve bir kez daha yaşamasına yardım etmenin bir yolunu.

Bunu benimle yapmayı seçse de seçmese de.

Charon'un homurtuları düşüncelerimi bölerek daha da yükseliyor ve ben de onu uyarmak için boğazımı temizliyorum... ama o bunu duymazdan gelmeyi tercih ediyor. Beni nehri boyunca bir ileri bir geri taşımak için iki kat daha fazla iş yapmak zorunda kalmaktan şikâyet ettikçe *homurdanması* daha da artıyor.

Dakikalar geçtikçe içimdeki sıkıntı artıyor, ta ki onun inlemelerine bir saniye daha katlanamayacak hale gelene kadar.

"Yeter, Charon," diye homurdanıyorum, "sessizliğini istiyorum. Bununla ilgilen ve diğer tarafa ulaştığımızda zahmetin için sana iki sikke daha vereceğim."

Beklendiği gibi, bu işe yaradı. Hemen parlıyor, nehir boyunca bize rehberlik etmeye devam ederken doğruluyor ve beni aptal yerine koyduğuna inandığını biliyorum. Ağır kapüşonuna rağmen, alçak ve kasvetli bir melodi ıslık çalmaya başladığında memnun sırıtsının parıltısını seçebiliyorum.

Gözlerimi ileri dikerek çenemi sertleştiriyorum, Charon'a onunla daha fazla uğraşma zevkini tattırmamaya kararlıyım. Bu nehri ne kadar çabuk geçip ondan uzaklaşırsak o kadar iyi.

Bu Styx'i ilk geçişim değil ama bugün karanlıkta sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor. Eski ağaç altımızda inliyor.

İçindeki ruhlar giderek artan bir şevkle kendilerini tekneye doğru fırlattıkça çalkalanan su daha da şiddetleniyor.

Sonunda karanlık yerini karşı kıyı şeridinin ve fenerle aydınlatılmış rıhtımın soluk renklerine bırakıyor. Charon'a bunu duyma zevkini tattırmak istemediğim için rahat bir iç çekiyorum.

Yakında yolculuğumuzun ilk ayağı tamamlanmış olacak. Feribotçudan kurtulmak ve nihayet Hazel'la baş başa kalabilmek için sabırsızlanıyorum. Onu güvende olduğuna ve ona yaptığım yanlışları düzeltmeye niyetli olduğuma ikna etmem gerekiyor.

Tabii bana izin verirse.

"Kendinizi hazırlayın," diyor Charon çok geç bir zamanda, tekne rıhtımın yanındaki yerine kabaca otururken. İskeleye çıkmadan önce sırtığını bir kama gibi kullanarak feribotu demirliyor ve Hazel'a boğumlu elini uzatmak için dönüyor.

"Charon'la ne oynuyorsun?" diye soruyorum.

"Nehrin borcu," diye cevap veriyor. "Feribot yolculuğunun sayılması için ikinizin de tekneden inmesi gerekiyor."

Hazel'ın onun elini tutuşunu izlerken dişlerimi sıkıyorum. Ona dokunduğu için kıskançlıktan mı yoksa iblisin kendisine duyduğum nefretten mi bilmiyorum ama bu manzara karşısında içimde bir öfke alevleniyor.

İskelede onlara katılmak için yerimden kalkarak Charon'a bir bakış attıktan sonra Hazel'ın kaskatı kesildiğini, nefesinin boğazında düğümlendiğini fark ediyorum.

Bakışlarını takip etmek için döndüğümde, Charon'un anlaşılmamı neden bu kadar çabuk kabul ettiğini anlıyorum. Yakındaki bir harabe kümesinin gölgelerinden devasa bir canavar çıkmış, rıhtımın sonuna doğru ilerlerken gözlerini bize dikmiş.

Cerberus.

Cehennem köpeği alçak bir hırıltı çıkarırken Hazel'a doğru korumacı bir adım atıyorum, dudağı neredeyse elim büyüklüğündeki dişlerini ortaya çıkarmak için kıvrılıyor.

"Onun burada ne işi var?" Tıslıyorum.

"Yeni kurallar," diye sesleniyor Charon, sesinin taşınma şekli dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Lanet olsun sana Charon, bir anlaşmamız vardı," diye bağıyorum, çoktan teknesine döndüğünü ve rıhtımdan uzaklaştığını fark ediyorum, yumuşak dalgalar Styx nehri boyunca geri çekilişini işaret ediyor.

"Bana istediğiniz kadar küfredin, ama ben hiçbir zaman herhangi bir zaman dilimini kabul etmedim. Şimdi, küçük oğlunuz için çok geç olmadan *onunla* başa çıkmaya odaklanmanızı öneririm.

ölümlü," Charon karanlıkta kaybolmadan önce karanlık bir şekilde kıkırdar.

Ona yaptıklarını ödetmek için sabırsızlansam da, Charon Cerberus'la başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiği konusunda haklı.

Aksi takdirde geri dönüş olmayacak.

Hazel'ın ruhu bozulmadan dönmek istiyorsam hayır.

HAZEL

Yalnız kaldığımı, Ölüm ve bu yeni canavar arasında sıkışıp kaldığımı fark ettiğimde **korku** pençelerini daha da derine sokuyor... ve hangisinden daha çok korkmam gerektiğini bilmiyorum.

İri kurt yükseklerden beni izlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor, gözlerinin yanan korları kürkünün mürekkep gibi kontrastıyla ortaya çıkıyor. Dişleri loş ışıktaki parlıyor, her hırlamasında aralarından dumanlar sızıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak onun ne, daha doğrusu *kim* olduğunu aniden fark ediyorum ve aklımda eski hikâyeler canlanıyor.

Cerberus, Kapıların Koruyucusu ve Ruhların Bekçisi. Ruhların Yeraltı Dünyası'nda *kalmasını* sağlamaktan sorumlu olan kişi.

Hakkında okuduğum hikayelerin aksine, sadece tek bir kafası var gibi görünüyor, ancak bu onu daha az korkutucu yapmıyor. İstese beni saniyeler içinde paramparça edebileceğinden hiç şüphem yok ama yine de, alçak bir uyarı hırıltısı daha çıkarırken bile kendimi garip bir şekilde ona çekilmiş buluyorum.

Farkında olmadan ilerliyorum. Ona doğru bir adım daha attığımda yaratık şaşkınlıkla göz kırpmıyor, ona dokunmak için uzandığımda başı hafifçe yana eğiliyor. Başının eğikliği fenerin ışığını yakalıyor ve kurdun çentikli kulağından sarkan tek bir safir halkayı parlatıyor.

Parmak uçlarım kürküne değmeye fırsat bulamadan büyük, eldivenli bir el bileğimi sarıyor.

"Ona dokunma," diyor Ölüm, beni geri çekip hırlayan yaratığın ulaşamayacağı bir yere götürürken, adamın dokunuşuyla koluma bir ürperti yayılıyor.

"Neden?" diye soruyorum. Kalbim göğsümde hızla atarken kolumu ondan çekerek soruyorum.

Ölüm irkilerek bir adım geri çekiliyor ve bana dokunmasına verdiğim tepkiden dolayı garip bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Çünkü," diyor dikkatle, "hiçbir ölümlü ruh ona dokunduktan sonra Yeraltı Dünyası'ndan kaçamadı."

"Hiç ölümlü ruhlar Yeraltı Dünyası'ndan kaçtı mı?" Aklım karışırken kaşlarım çatılıyor ve soruyorum.

"Hayır, öldükten sonra değil," diye cevaplıyor Ölüm uzun bir aradan sonra.

Hızla çarpan kalbimi ve düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışırken gözlerim ona dikiliyor.

"Seni tanıyor muyum?" Soru ağzımdan kaçmadan önce dilimi ısırarak soruyorum.

"Tanıyordun, bir zamanlar."

Bu soruyu dile getirdiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum. Elbette, sonuçta burada olmamın *tek* nedeni ölüm.

"Neden buradasın?"

O cevap veremeden Cerberus bir hırıltı daha çıkarıyor ve dikkatimizi bir anlığına rıhtımın sonuna çekiyor. Devasa yaratığın bize doğru adım atışını izliyorum, ahşap onun ağırlığının altında inliyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Ölüm, gıcırdayan rıhtıma bir adım daha atarken Cerberus'a dikkatle bakıyor. "Tüm sorularınıza zamanında cevap vereceğime söz veriyorum ama bunu burada yapmak bizim için güvenli değil."

Arkamı dönüp çevremizi taradıktan sonra rıhtımın en ucuna doğru koşuyorum. Aşağı inip kenarından eğilerek siyah suya bakıyorum, kendi yansıma bana bakıyor.

"Belki yüzebilir ya da akıntının bizi daha aşağılara taşımasına izin verebiliriz?"

"Styx'i yüzerek geçemezsiniz; o..."

Gözlerimi kırıştırdım kendimi tanımadığım bir kadının yüzüne bakarken bulduğumda sesi kesiliyor. Zihnim sudaki kadına sabitlenmiş bir şekilde daha da yaklaştığımda uzaktan Ölüm'ün boğuk sesini duyuyorum.

Gözleri kapalı, koyu kırmızı saçları yüzünün etrafında yumuşak bir haleyle süzülürken ifadesi huzurlu. Onu izlerken ve buraya gelmek için nasıl bir hayat yaşamış olabileceğini merak ederken kendimi ona çekilmiş hissetmekten alamıyorum.

Birdenbire gözlerini açıyor ve suyun yüzeyine doğru sarsılırken bir çift boş yuvayı ortaya çıkarıyor. Ağzı genişlerken çılgınlık atıyorum ve uzun cılız parmakları bana doğru savruluyor, güçlü bir el beni yakalayıp güvenli bir yere çekerken kıl payı kurtuluyorum.

Büyü bozuldu, iskeleye uzandım ve yaratığın bana ulaşmak için çırpınısını dehşet içinde izledim. Ölüm kılını bile kıpırdatmıyor, gölgeleri etrafında dönerken üzerimden geçip çizmesinin topuğunu kadının yüzüne çarpıyor. Kadın geriye doğru yığılırken öfkeli bir acı çılgınlığı atıyor ve bir kez daha Styx'in derinliklerinde kayboluyor.

"İyi misin?" Ölüm titreyen bedenimi kollarının arasına almak için hızla diz çöküp yüzümü incelerken soruyor.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum, hâlâ şoktayım, vücudunun soğukluğunu kendi vücuduma karşı rahatlatıcı bulduğuma şaşıyorum. "Neydi o?"

"Arkalarında nefretten başka bir şey bırakmayanların başına gelen *budur*. O da lanetlenmişlerden biri, kendi yoluna devam edemezken diğer ruhlara ebedi istirahatgahlarına kadar rehberlik etmek zorunda kaldı."

"Hayatına devam edebilecek mi?"

"Belki, eğer başka bir ruhun yerini alabilirse. Bu *kayıpların* nehri *İşte* tam da bu yüzden bu sulara yüzemezsiniz."

Bir başka alçak hırıltı ve iskelenin titremesiyle ikimiz de Cerberus çömelmiş, kasları sanki saldıracakmış gibi toplanırken yukarı bakıyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Onun yolundan gideceğiz ufaklık," diyor, ayağa kalkıp bana yardım ediyor. "Ben yanında olduğum sürece sana zarar gelmeyeceğine söz veriyorum."

Ona güvenmekten başka çarem yok.

Ağzım kurudu ve ilerlemekten başka gidecek yerim olmadığından, yavaşça bizi bekleyen hırlayan canavarla yüzleşmek için dönüyorum.

Ölüm'ün önderliğinde, Cerberus'un hırıltılarının sustuğunu ve rıhtımdan inmemize izin vermek için geri çekildiğini şaşkınlıkla izliyorum. Ancak nehirden uzaklaştığımızda, Cerberus arkamızdan bizi takip ederken, neler olduğunu anlıyorum.

Devasa, süslü bir kapının ağzına doğru, iyi aşınmış bir patika boyunca sürülüyoruz. Kapıyı görünce tüylerim diken diken oluyor ve korkunun yeniden içime yerleşmesine engel olamıyorum.

"Neden buradasın?" Açık kapının hemen dışında duraklayarak soruyorum, uyarıda bulunan Cerberus'un homurdanmasına çok kızıyorum.

Ölüm omzunun üzerinden dev cehennem köpeğine susturucu bir bakış attıktan sonra bana dönüyor.

"Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum," diye cevap veriyor, gözleri yüzümü arıyor. "*Senin* için buradayım."

"Ama neden? Ben zaten ölüyüm," diye üsteliyorum. "Benden istediğin şeyi zaten almadın mı?"

Ölüm dönüp aramızdaki mesafeyi kapatıyor, mürekkep gibi gölgeleri etrafımızda buz gibi bir dalgayla kabararak üzerimde yükseliyor. Hemen gözlerimi ayaklarıma indiriyorum, onunla bu şekilde konuşmaya cüret ettiğim için içten içe kendimi azarlıyorum.

Ne düşünüyordum ki? Ben kimim ki *Ölüm*'ün kendisini sorgulayayım?

Nazik bir el çenemi yukarı kaldırmadan önce aramızda bir anlık sessizlik geçiyor.

"Hayır," diyor gözlerimiz buluştuğunda. "Seninle binlerce ömür geçirebilirim ama bu asla yeterli olmaz. Buradayım çünkü *sensiz* bir gün daha yaşamaya dayanamam Hazel."

Hazel.

Nefesim kesiliyor, Ölüm'e doğru sendeleyerek ilerliyorum, zihnimdeki sis dağılıyor ve onun dudaklarından dökülen adımla birlikte anılar sel olup akıyor. Sarayının, stüdyomun, Knax'ın ve... tabii ki onun anıları.

"Sydian?" Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum ve muhtemelen burada onun için ismimi söylememem gerektiğini fark ediyorum.

Ölüm bir an için kaskatı kesiliyor, sonra kollarıyla beni sarıp kendine bağlıyor.

"Evet küçüğüm, buradayım."

İçimde kabaran duygu çağlayanının ortasında nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm sıkışıyor. Kalbim kırılıyor, olan biten her şeyi kabullenmek zorunda kaldığım için gözyaşlarım dökülüyor.

Anlaşma... Baba.

Geri çekiliyorum, maskesinin arkasından beni izleyen Ölüm'e göz kırpyorum. Duygularım içimde savaşıyor, ama etrafıma bakarken ön plana çıkan endişe ve temkinlilik oluyor.

"Anlaşmamız," diye fısıldıyorum, "işe yaradı mı? Babamın hayatı kurtuldu mu?" "Evet."

Kafa karışıklığı düşüncelerime sızarken kaşlarımı çatıyorum.

"O zaman beni eve nasıl getirmeyi planlıyorsun?" diye soruyorum. "Eğer öldüysem, o zaman burası artık benim evim değil mi?"

Ölüm bunun üzerine küçük bir iç geçiriyor.

"Nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyor, "ama seni bu kaderden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Seni bir kez daha güvende ve mutlu kılmanın bir yolunu bulana kadar rahat etmeyeceğim."

Gözlerini kaldırıp arkama bakarken ona gülümsüyorum. Bir de baktım ki Ölüm beni arkasına çekmiş, kendini Cerberus'un çenesinin önüne atmış.

"Hayır!"

Cerberus Ölüm'ün koluna yapıştığında çığlık boğazımdan yırtılarak çıkıyor. Ölüm öylesine içgüdüsel bir acı iniltisi çıkarıyor ki şok içinde geriye sendeliyorum, midem dehşet içinde düğümleniyor.

Ve sonra, aynı hızla, her şey bitti.

Cerberus kolunu bırakıyor ve hiçbir şey olmamış gibi geri çekiliyor. Ölüm dönüp kolunu tutarak bana bakana kadar şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve gözlerindeki korkuyu görüyorum.

"Hayır, Hazel," diye bağıyor Ölüm, benden Cerberus'a bakarken onun yanından atlayıp bana doğru hamle yapıyor. Gölgeler Ölüm'ün etrafında patlayarak bana doğru hücum ediyor ve sonra bildiğim tek şey, beni Cerberus'un yolundan iten mürekkep gibi bir karanlık dalgasına maruz kaldığım.

Yere yuvarlanıyorum, Cerberus acı içinde bağıırken zar zor başımı kaldırıyorum. Boynuna ağır bir zincir dolanmış, Ölüm Cerberus'u benden uzaklaştırmak için diğer taraftan zinciri çekiyor.

Devasa kurt hüsrân içinde uluyarak zinciri koparırken, Ölüm Cerberus'un dikkatini dağıtmak için kendini kapanan kapılara doğru fırlatıyor. Canavar zinciri boynundan kopardığında, Ölüm gölgelerinin yardımıyla çoktan içeri girmişti.

"Bunu bir daha dene," diyor Ölüm Cerberus'a, kapılar arkasından kapanırken göğsü kabarıyor, "ve gözlerini kafandan koparacağım, böylece bir daha asla başka bir ruha bakamayacaksın, efendinin yüzünü bırak."

"Ölüm," bana elini uzatıp ayağa kalkmama yardım etmek için yaklaştığında rahatlayarak iç çektim, "neredeyse seni kaybettiğimi sanıyordum."

"Senden o kadar kolay ayrılamam. Sen istemediğin sürece," diyor. "Şimdi söyle bana, yaralandın mı küçüğüm?"

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, sonra hâlâ diğer kolunu tuttuğunu fark ediyorum. "Ya sen?"

"Geçecek."

"Senin için bakabilirim. Daha önce de kardeşimin yaralarıyla ilgilenmek zorunda kalmıştım."

"Kardeşin mi?"

"Şey, üvey kardeşimin," diyorum, kendimi düzelterek. "Lütfen, yardımcı olabilirim."

Ölüm kolunu bana uzatmadan önce bir saniye beni izliyor.

Yavaşça alıyorum, herhangi bir yırtık ya da kan izi ararken ters çeviriyorum ama ikisi de yok. Kolunu saran deri zırhın üzerinde en ufak bir delinme izi bile yok.

"Gördün mü," diyor Ölüm, "endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Benim tek endişem sensin."

"Tamam," diyorum, dokunuşumla irkildiğini hissettiğimden bahsetmemeyi seçerek. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hades gelip kilidi açana kadar kapı bir daha açılmayacak," diyor Ölüm sinirli bir iç çekişle, omzunun üzerinden bakarak. "Şimdilik yola devam etmekten başka seçeneğimiz yok. Tabii Cerberus'la ne kadar sürerse sürsün savaşımaya devam etmemi tercih etmezseniz."

Ciddi olduğunu anladığımda gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, bırak yürüyelim," diye cevap veriyorum, gözlerim kapının hemen içinde bize hırlayan canavarın uzun dişlerine kayıyor.

Ölüm başını sallıyor, zincirini yerden toplayıp vücudunun üzerinde yeniden düzenliyor ve Cerberus arkamızda hırlarken patikada ilerlemeye devam ediyoruz ... Yine de mesafesini korumaya dikkat ediyor.

"Cerberus neden diğerleri gibi senden korkmuyor?"

"Çünkü o öldüremediğim birkaç yaratıktan biri. Çok fazla değil ama o da onlardan biri."

"Onu özel kılan nedir?"

"O bir muhafız," diyor Ölüm, devam etmeden önce bana bakarak, "Cerberus ruhların koruyucusu, benimkinden tamamen farklı olmayan bir görev. Bu nedenle kaderin sınırları dışında çalışır."

"Yani ikiniz de ölemez misiniz?"

"O kadar basit değil, ama hayır, belirli koşullar yerine getirilmeden ölemeyiz. Ancak sakat kalabiliriz ve çoğu zaman bu bizi kontrol altında tutmaya yetecek bir tehdittir... bir süreliğine."

Bana söylediği her şeyi sindirmeye çalışırken birkaç dakika sessizce yürüdük. Hâlâ her şeyin nasıl işlediğini tam olarak anlamış değilim, hele Ölüm'ün nasıl olup da Yeraltı Dünyası'nın bir parçası olan şeyleri öldürebildiğini hiç anlamıyorum ama şimdilik bunu sorgulamamaya karar veriyorum.

Başka hiçbir şey olmasa bile, onun sözleri benim için ilave bir ihtiyat ağırlığı taşıyor. Belki de burada ölümler arasında olmak düşündüğüm kadar nihai bir şey değildir.

En azından henüz değil.

"Bu yol nereye çıkıyor?" Kısık bir sesle soruyorum, birden Cerberus'un bizi bu yola sürmesinin bir nedeni olması gerektiğini fark ediyorum.

"Yargıçlara."

"Kime?"

"Bu özel yol Yargıçlara, ruhunuzun nihai varış noktasına karar verecek olanlara gidiyor. Minos, Rhadamanthus ve Aeacus."

Onlar hakkında okumuş olabileceğim hikâyeleri hatırlamaya çalışırken bu yabancı isimler karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Peki ya bu Yargıçlar, beni yargıladıktan sonra ne olacak?"

"Böyle bir şey olmayacak," diyor kararlı bir şekilde. "Bunun olmasına izin vermeden çok önce bir plan yapacağım."

"Ama ya olursa? Ya yapamazsan?"

Ölüm'ün sessizliği, cevabını beklerken omuzlarıma yerleşen rahatsızlığa yetecek kadar uzun sürüyor.

Ona gergin bir bakış fırlatırken huzursuzluk midemi düğümlüyor, Cerberus'un alçak hırıltıları sessizlikte daha da yükseliyor. Yolu takip ettiğimizden emin olmaya kararlı görünürken Ölüm'ün canavardan nasıl kaçmayı planladığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Eğer seni Cerberus'tan uzaklaştıramazsam, korkarım birlikte geçireceğimiz zaman sona erecek," diyor Ölüm, sesi ciddi. "Üç yargıcın karşısına çıkarsan, ruhun hakkında bir karar vermek zorunda kalacaklar. O zaman benim erişim alanımın dışına çıkmış olursun küçüğüm."

Bu kararın tam olarak neyi içerdiğini ya da bizi neden ayıracağını açıklamıyor ama açıklamasına da gerek yok. Söylemeden bıraktığı şeyi kendim için hayal edebiliyorum.

Ona tekrar bakarken titrek bir nefes alıyorum.

"O zaman bunun olmasına izin veremeyiz," diyorum sesimi yumuşak tutarak. "Tek yapmamız gereken bir plan yapmak. Eminim birlikte bir şeyler düşünebiliriz."

Gölgeleri etrafımızda dolanırken sözlerime şaşırdığını hissedebiliyorum. Ölüm bana bakıyor, aramızdaki boşluğu uzun bir süre sessizlik dolduruyor. Yardımımı geri çevireceğinden endişeleniyorum ama sonra bana küçük bir baş selamı veriyor.

Yumuşak bir kıkırdamayla, "Yardım etmekten memnuniyet duyarsın," diyor. "Aslında, bundan mutluluk duyarım."

Yardımımı kabul etmesinin ne kadar nazik bir davranış olduğunu fark ettiğimde göğsümde bir sıcaklık belirliyor. Ne de olsa benim planlarım onun gibi bir varlıkla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Komplocu bir tavırla ona doğru eğildim ve ben heyecanla ona çeşitli fikirler fısıldamaya başladığımda o da başını bana doğru eğerek karşılık verdi.

Ne yazık ki önümüzdeki görevin sandığımdan çok daha karmaşık olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Ölüm beni reddederken nazik davranıyor, ama belli ki ben bu işin dışındayım ve bu, her bir teklifimi delik deşik eden boşlukları dikkatle açıklarken belli oluyor. Sahip olabileceğimiz az zamanın yavaş yavaş tükenmekte olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığı başlıyor.

"Sakın pes etme küçüğüm," diyor bıkkın bir şekilde içimi çektiğimde. "Bir yolunu bulacağız."

Birden aklıma geldi. O kadar basit ki, bunu önerdiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Cerberus," diye heyecanla nefes alıyorum, "o bir köpek, değil mi?" "Sanırım, bir anlamda, evet."

"Güzel, o zaman belki de bu konuda tamamen yanlış bir yol izliyoruz."

"Nasıl yani?"

"Ona görevlerini yerine getirmeye kararlı bir canavar gibi davranmak yerine, ona olduğu gibi bir köpek gibi davransak nasıl olur?"

"Ne şekilde?" Ölüm soruyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirirken merakla bana bakıyor.

"Düşünüyordum da... getir götür," diyorum ve kavrama aşına değilmiş gibi görüldüğünde hızlıca açıklıyorum. "Peşinden koşması için şu tarafa sopa gibi bir şey atarız ve sonra şuradaki ormana doğru kaçarız."

"Getirmek mi?" Ölüm parmağımın işaretini takip ederken gözleri düşünceli bir şekilde uzaklaşıyor.

Nefesimi tutarak cevap vermesini bekliyorum ama bu fikri de reddetmesini bekliyorum. O sessiz kaldıkça, önerim kafamın içinde kontrolsüzce dönüp dururken daha da aptalca görünüyor. Birdenbire bana ne kadar aptal olduğumu nazikçe söyleyecek kelimeleri bulamadığından endişelenerek endişeyle ısııyorum.

Böyle aptalca bir fikri asla dile getirmemeliydim.

"O kadar *basit* ki," diye mırıldanıyor Ölüm, bu kelimeyi duyunca yüzümün nasıl buruştuğunu fark etmeden. "Sanırım işe yarayabilir."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Evet, ama tek bir sorun var."

Bu söz üzerine kalbim sıkışıyor, elbette daha iyi bilmem gerekirdi.

"Neymiş o?"

"Ulaşabileceğimiz hiçbir sopa yok," diye cevap veriyor. "Cerberus'un yolumuzdan bu kadar sapmamızı hoş karşılayacağından şüpheliyim ve ben

güvenliğinizi riske atmak
üzeresiniz." "Ah."

Etrafımıza bakıyorum, haklı olduğunu fark ediyorum ve içimde yeşeren
umut solmaya başlıyor.

"Ölümlü köpekleriniz başka nelerden hoşlanır?"

Zihnim cevaplar için yarışırken ona göz
kırpıyorum. "Yemek," diyorum çabucak. "Et ve
kemik..."

"Hmm, çok iyi," der Ölüm ve aniden dönerek kulakları sağır eden bir ısıklık
sesi çıkarır.

Cerberus donakalıyor, kafası şaşkınlıkla bir yana eğiliyor.

"Ölüm mü?" Aralarında bakışarak endişeyle soruyorum.

"Güven bana ufaklık," diyor Ölüm, elini yavaşça yüzüne doğru kaldırırken
bakışları Cerberus'a sabitlenmiş. Kukuletasını geri çekip kemik maskesini
dikkatlice çıkarırken nefesim kesiliyor; maskeyi elinde bir kez döndürdükten
sonra ustalıkla epey uzağa fırlatıyor.

Korkunç bir saniye boyunca hiçbir şey olmuyor ama sonra Cerberus garip
bir şekilde şakacı bir çığlık atarak arkasından koşmaya başlıyor.

"Çabuk, şimdi," diyor Ölüm, elimi tutup beni yüksek ağaç sırasına doğru
sürüklerken içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

HAZEL

Cerberus Ölüm'ün maskesinin peşinden koşarken yerin sarsıldığını hâlâ hissedebiliyorum; karanlık ormana adım attığımızda hırıltılarının yerini heyecanlı iniltiler alıyor.

"Elimi bırakma," diyor Ölüm, sık ağaçların arasında bana rehberlik ederken sesi alçak ve emredici. "Hızlı hareket etmeliyiz ve bu ormanda birbirimizden ayrılmamamız bizim için en iyisi olur."

"Peki ya ayrılırsak ne olur?"

Bu soru karşısında içten içe ürperiyorum, merakım beni yeniyor. "Hiçbir şey. Sadece seni ağaçların arasında kaybetmek istemiyorum küçüğüm."

Bu işte onun söylediğinden daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum. Beni yanına bu kadar yakın tutmasının ardında çok daha kötücül bir neden var, özellikle de aramızda daha fazla boşluk olsaydı çok daha hızlı hareket edeceğimizi düşünürsek.

Ama bu gözlemlerimi dile getirmeye isteksizim. Kalbim onun dokunuşunun heyecanı ile çarparken, eldivenlerinin kalın siyah derisi aramızda sabit bir bariyer olsa bile.

Bu kadar yakinken, vücudu neredeyse kalan azıcık sıcaklığımı da tüketiyor ama yine de umurumda değil. Ona bu kadar yakın olmak, yüzüm kızarmadan hayal bile edemeyeceğim bir şekilde onun için yanıp tutuşmama neden oluyor.

Ölümün buz gibi gölgeleri etrafımızda dolanıyor, sanki önümüzü arıyormuş gibi tek tük aralıklarla rastgele yönlere dalıyor. Dakikalar saatlere dönüşürken, hızımız hiç yavaşlamıyor, ayak uydurmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen bedenim yorulmaya başlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Daha fazla devam edemeyeceğimden endişelenmeye başladığımda soruyorum.

Ölüm duraksıyor, ayak seslerimiz bir an için kesiliyor ve dönüp bana bakıyor. Keskin bir nefes alıyorum, kararan ormanın fonunda onun güzelliğinin korkunç yoğunluğu bir kez daha beni şaşırtıyor. Onu gördüğümde kalbimin hâlâ atmaya cesaret etmesine neredeyse şaşıyorum.

"Seni Tanrıların Şehri Aglaia'ya götürüyorum," diye cevap veriyor ağaçların arasından ilerlemeye devam etmeden önce. "Sabaha kadar oraya ulaşırsınız ve umarım içeride bir yerlerde yardım bulursunuz."

Tanrıların kendileri için özel olarak yapılmış bir şehre girme ihtimali karşısında gözlerim açılıyor. Böyle bir yerin neye benzeyeceğini merak ederken sinirlerim düğüm düğüm oluyor.

Ölüm'e ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum ama bu sefer de sorularıma engel olamıyorum.

"Aglai'a'yı daha önce ziyaret ettin mi?"

"Ara sıra," diyor başını sallayarak, "ama sadece kesinlikle gerekli olduğunda."

"En son ne zaman ziyaret ettiniz?"

"Bir yüzyıl önce, belki de daha uzun bir süre önce." diye cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Tanrılar neye benziyor?"

Yine sessizce düşüncelere dalıyor, ben beklerken kulaklarımı dolduran tek ses ayak seslerimizin çıtırtısı oluyor. Sessizlik bir dakika daha uzayınca, yüzüne bakıyorum ve ifadesinin karanlık ve düşünceli bir hal aldığını fark ediyorum... Bu da cevabını duymak için beni daha da meraklandırıyor.

"Kendilerini çok büyük görüyorlar," diyor sonunda, sesinin tonu tanrılardan ne kadar hoşnutsuz olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Çoğu, siz ölümlüler tarafından tapınılmak için çok uzun yıllar harcadı, içlerinde herhangi bir terbiye duygusu kalmadı. Başka bir yolu olduğunu düşünseydim seni onların arasına sokmazdım."

Yüzündeki küçümseme dilimi ısırmama yetiyor... bir süreliğine.

Yine de sonunda, soruların içimden kayıp gitmesine engel olamıyorum. Ölüm sessiz, cevap vermeden önce düşüncelerini toplamak için her zaman zaman ayırıyor, ama sorduğum her soruyu sabırla cevaplamak için elinden geleni yapıyor.

Sonunda gece yerini şafağa bırakıyor ve onunla birlikte göğsümdeki umudun da parladığını hissediyorum. Etrafımızdaki vahşi orman seyrilmeye başlıyor, ta ki ağaçlar aniden adımlarımın durmasına neden olan bir manzaraya yol verene kadar.

Nefesim kesiliyor, ötesindeki dünyanın canlılığını kavrarken gözlerim açılıyor. Sessiz Yeraltı Dünyası'nın geri kalanının aksine, Tanrıların Şehri ve çevresi neredeyse renklerle dolup taşıyor... birçoğuna isim veremiyorum.

Şehir surlarının ötesinde, asma bahçeler ve geniş saraylardan oluşan bir şelalenin arasında yüksek binalar yükseliyor. Ölüm'ün kendi sarayını bir kenara bırakırsak, hayatım boyunca hiç bu kadar tuhaf ama çarpıcı bir mimari görmemiştim.

Hayat. Gözlerim bir binadan diğerine geçerken her birinin bir öncekinden farklı ama daha az mükemmel olmadığını fark ediyorum.

Sarayları hayranlıkla seyrederek ve etraflarına yayılan yemyeşil, vahşi bahçeleri seyrederek bir ömür geçirebilir ve sıkılmayabilirim.

"Hazel?"

Ölüm elimi nazikçe sıkıyor ve beni beklediğini fark etmek için ona göz kırpyorum. Gözlerimin hâlâ şaşkınlıktan kocaman olduğunu bildiğim için kızarıyorum ama o da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bu, iliklerime kadar işlemeye başlayan endişeyle birlikte kalbimi eritmeye yetiyor.

"Özür dilerim," diyorum bir kez daha şehre bakarak. "Kabullenmem gereken çok şey var."

Burada daha önce gördüklerime rağmen, bir şekilde, bu şehir ölümümün gerçekliğini gerçekten eve vuran şey.

Ölüm benimle şehir arasına giriyor, böylece onun yerine yüzüne bakmak zorunda kalıyorum. Uzanıp yanağımı eldiveninin yumuşak derisiyle kavıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. İfadesi ciddi, kelimeleri ararken yüzünün keskin açıları yoğunluğuyla dikkat çekiyor.

"Tanrılar," diyor dikkatle, "şehre girmene nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. Burası onların evi ve daha önce hiçbir ölümlü buraya ayak basmadı. Bırakın yardım etmeyi, beni dinleyeceklerine bile söz veremem."

"Anlıyorum," diyorum.

"Hazel..." Duraklıyor, çenesi bir an için sertleşiyor. "Hazel, en kötüsüne hazırlıklı olmanı istiyorum."

"En kötüsüne mi?"

Ona bakarken göğsüm sıkışıyor. Gözlerini yumuşatan keder titreşimine rağmen pozitif kalmaya çalışıyorum.

"İsteğimi yaptıktan sonra işleri bizim için zorlaştırmaları tamamen mümkün."

Anlayışla başımı sallarken hayal gücümün çıldırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Bu, birlikte geçirdiğimiz zamanın sonu olabilir. Tanrılar istemezse, o zaman bir geleceğimizin olması nasıl mümkün olur bilmiyorum.

Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istesem de, ne olursa olsun, bize verilen birkaç an için sonsuza kadar minnettar olacağım. Ruhumu ölüme kadar kovaladığı gerçeği, herhangi birinden isteyebileceğimden çok daha fazlası.

Ölüm bana sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattı; Merelda'nın hayatıma girmesinden bu yana geçen yıllar boyunca bunu hiç bu kadar derinden hissetmemiştim.

"Eğer durum böyle olursa," diyor Ölüm, gömleğinin altından bir parça kumaş koparmak için geri çekilirken dikkatimi tekrar ona çekiyor, "seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı bilmeni istiyorum ve işim bittiğinde kan dökülmeyeceğine dair söz veremem."

Ölüm, şehre doğru dönerken kumaş parçasını yüzüne doğru kaldırmaya başlıyor ama ben ona doğru uzanarak onu durduruyorum. Bana bakıyor, kafasını soru sorarcasına bir yana eğerken gözlerimiz buluşuyor.

"Ölüm," diye başlıyorum, düşüncelerime ses vermekte zorlanırken ağzım kuruyor.

"Ne oldu küçüğüm?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Burada, ormanla şehir arasında donup kalmışken, ona olan aşkıma itiraf etmekten başka bir şey istemiyorum... bana dokunmasını, dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırmasını istemekten başka bir şey istemiyorum, ama birden cesaretimin olmadığını fark ediyorum.

Ondan bunu istemenin sadece reddedilmeyle sonuçlanacağından korkuyorum; sadece *hala* birlikte olamayacağımızı doğrulayacak.

Ölüm'den bir öpücük daha alabilmek için binlerce kez ölebilecek olsam bile.

Tek bir dokunuş için.

"Hiçbir şey," diyorum usulca, ona yumuşak bir gülümseme vererek. "Artık hazırım."

Bir süre daha beni izleyip daha fazlasını söylemem için beni zorlamayınca rahatlıyor muyum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum emin değilim.

Yüzünün etrafındaki siyah kumaş şeridi derme çatma bir maskeyle bağlayan Ölüm, pelerininin kapüşonunu yukarı çekerek kendini bir kez daha karanlığa gömüyor.

"Gel," diyor beni yanına çekmek için uzanırken, beni peleriniyle örterken kendisine yaslıyor, "bu şehri birlikte fethedelim."

Buna gülümsüyorum, ondan yayılan soğukluk onun *Ölüm* olduğunu hatırlatıyor. Karşı karşıya olduğumuz her şeye rağmen, Yeraltı Dünyası'nın tanrılarıyla yüzleşmek üzere olduğumuz gerçeğine rağmen, onun unvanının, konumunun bize birlikte bir gelecek kurma şansı vermek için yeterli olduğuna inanmak zorundayım.

Bunun birlikte geçireceğimiz son an olmadığını biliyorum ve aksini düşünmeyi reddediyorum.

ÖLÜM

Onu kollarıma alıp öpmemek için kendimi kontrol etmekten başka çarem kalmadı. Ona dokunmak, teninin yanıklığını hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Hem bedenim hem de ruhumla ona tamamen tapmak için.

Ona, onu ne kadar derinden sevdiğimi söylemek için çaresizim. Ama bunların hepsi beklemek zorunda.

Kendilerine tanrı diyen bu ahmakların arasında onun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyemem. Onunla, onun için burada olduğum gerçeği, onu sevdiğimi söylememe gerek kalmadan bile yeterince lanetleyici.

Burada olmam için bir neden bulmalıyım. Ölümlü bir ruh için bu kadar çok şeyi riske atmamın, ona olan hislerime dikkat çekmeyecek bir nedeni olmalı.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak Hazel'ı yanıma çekiyorum ve onu elimden geldiğince pelerininin ağır kıvrımlarına saklıyorum. Vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyor ve endişelenmekten kendimi alamıyorum. Onu rahatsız ettiğim için nefret ediyorum ama şehir sakinlerinin onu görmesi riskini de almak istemiyorum.

Henüz değil.

Şehre yaklaştıkça gözlerim ona kaymaya devam ediyor. Hazel ölürken daha da güzelleşmiş. Teni ay ışığı altında ezilmiş inciler gibi yumuşak bir şekilde parlıyor, ruhunun gerçek güzelliği herkesin görmesi için sergileniyor.

Onun sıcaklığı ve nezaketi, bu karanlık dünyada daha da parlak bir şekilde yanmasını sağlıyor, kendi gölgelerimi kovuyor ve beni onun varlığına hayran bırakıyor. Bir kez daha yanımda olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum ama yine de yanımda olması beni dehşete düşürüyor.

Bu kâbuslar şehrinde, onun ruhu uğruna ölümü göze almaya değer bir ödül. Bunu bilmeliyim.

Eğer tanrılar onda benim gördüğümü görürlerse, onları tatmin etmeden buradan gitmesine izin vermekte isteksiz olacaklardır.

Özellikle de ruhunu *neden* geri istediğimi anlarılarsa.

Onu mahvederler, içindeki iyi ve saf olan her şey tükenene kadar ruhundan beslenirler. Sonra da ondan sıkılırlar. Bir zamanlar olduğu kadının bir kabuğu olarak amaçsızca dolaşmaya atılırdı.

Bu düşünceler karşısında çenemi sıkıyor, onları zihnimden kovuyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Onu kurtarmanın bir yolunu bulacağım, onu tüm bunlardan kurtaracağım ve ona gerçekten hak ettiği hayatı vereceğim. Bir daha asla sevgi ya da şefkat istemeyecek. Kader izin verdiği sürece, onun hayatını harika kılmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kaderler.

Onları düşününce yüzümü buruşturuyorum. Tanrılar burada olduğumu öğrenirlerse en son endişeleneceğim şey olur, hangi sebeple olursa olsun. Kaderler benim bile öldüremediğim birkaç varlıktan biri; ben yaşamı ve ölümü manipüle edebilirken, onlar insanlığın gidişatını manipüle ediyorlar.

Ben onların planlarını tek bir dokunuşla yok edebilecek tek varlığım ve bu yüzden benden hep nefret ettiler. Burada bulunma nedenimi öğrenselerdi, Hazel'ı öğrenselerdi, onu bana karşı kullanmaya çalışacaklarından hiç şüphem yok.

Şansıma, kaderin her zaman değişken bir şey olduğunu gördüm ve şimdiden doğaya karşı o kadar ileri gittim ki, Kader'in tam olarak ne yaptığımı çözmesi zaman alacak.

Ve umarım, Hazel ve ben güvenli bir şekilde onların erişiminden çıkana kadar bu gerçekleşmez.

Küçük bir iç çekişle kararlılığımı pekiştiriyorum.

Ne pahasına olursa olsun Hazel'ı kaderinden kurtaracağım. Onu kurtarmak için tüm seçenekleri tüketene kadar kendimden başka kimseye güvenemem. Ama şimdilik tanrıları kazanmaya odaklanmalıyım. Onlardan korkum yok; ancak dikkatli olmalıyım.

Hazel'ın hatırı için.

Tanrıların sarayları tehlikelidir, her biri içinde yaşayanın bir yansımasıdır. Hazel'ı güvende tutmak istiyorsam, tetikte olmam gerekecek.

Şehrin kapılarından girerken Hazel her şeyi kavradığı için küçük bir huşu sesi çıkarıyor. Onun şaşkınlığına gülümsüyorum ama gözlerimi gideceğimiz yere dikiyorum.

Uzakta, şehrin geri kalanının üzerinde yükselen, neredeyse siyah olacak kadar koyu safirden yapılmış yüksek bir saray var. Orada, ışıltılı salonlarında, bu diyarın ve Hazel'ın özgürlüğünün anahtarlarını elinde tutan tek adam oturuyor.

Hades, Yeraltı Dünyası Tanrısı'nın ta kendisi.

Ve tam bir pislik.

HAZEL

Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe kendimi Ölüm'e daha da yaklaşıırken buluyorum.

Daha önce okuduğum ya da hayal ettiğim hiçbir şeye benzemeyen tuhaf yaratıklar, hayatlarına devam ederken yanımdan geçiyorlar. Bu korkunç varlıkları saygılı bir korkuyla incelerken gözlerim açılıyor.

Çoğu ilk bakışta neredeyse insan gibi görünüyor, ta ki üzerimde yükselirken boynuzlarını, kuyruklarını ya da kanatlarını fark edene kadar. Bazıları çok daha küçük ve yaratığa benzerken, diğerleri hiç de insan gibi görünmüyor. Hayal edebileceğim her şekilde, boyutta ve renkte geliyorlar ve attığımız her adımda huşu içinde bakakalıyorum.

Şimdiye kadar kimse beni fark etmemiş gibi görünüyor ve bu beni endişelendirmeli mi bilmiyorum. İhtiyacım olan son şey aniden keşfedilmek ve tüm bu yaratıkların ortasında bir kargaşaya neden olmak.

Şehrin sakinlerinin yanımdan koşuşturarak geçerken bizi nasıl görmezden geldiklerini ancak şimdi fark ediyorum. Yukarı bakınca, onlar için Ölüm'ün hepsinden daha korkutucu olduğunu fark ediyorum. Burada bile, biz yürürken mürekkep gibi gölgeleri etrafımızda dolanırken, diğerlerinin üzerinde yükselerek göze çarpıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Tek başıma Ölüm'le yürüyebileceğimi ve korkmayacağımı düşünmek. Hikâyemiz burada, bu şehirde sona erse bile, bana hissettirdiklerini asla unutmayacağım. Kalbimin onun için atmasını, sadece onun için atmasını.

Yine de, ileriye doğru attığım her adımda, sanki şehrin kendisi buraya ait olmadığımı söyleyebilirmiş gibi, üzerimde bir çekingenlik başlıyor. Sanki beni izliyor, parçalamak için fırsat kolluyor.

Ne de olsa tanrılar arasında hâlâ bir ölümlüyüm.

Ölümün pençesi sanki bunu hissediyormuşçasına üzerimde sıkılaşıyor ve artan korkumu daha da yoğunlaştırıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, ona bir bakış atıyorum ama gözleri ileriye dikili kalıyor. Sessizliği beni rahatlatmak için çok az şey yapıyor ve ben onun güven verici bir şey söylemesini beklerken üzerime çöküyor.

Ama o sessiz kalıyor.

Altımızdaki zemin yukarı doğru eğilmeye başlıyor ve bahçeler daha da genişleyip saraylar daha da büyüdükçe aniden üzerimizde daha fazla göz olduğunu hissediyorum.

Daha büyük. Tanrıların bile kendi katmanları arasında yaşayıp yaşamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Etrafıma baktığımda, şehrin bu kısmında çok daha az sayıda varlığın dolaştığını fark ediyorum, ancak gördüklerim öncekilerden daha da nefes kesici bir şekilde korkutucu. Bu yaratıklar, diğerlerinin yapmadığı bir şekilde varlıklarına ağırlık katıyorlar.

Birden aklıma geliyor ki, burası Tanrıların Şehri olsa da, belki de burada yaşayan tüm yaratıklar *aslında* tanrı değildir.

Tanrıların mahallesine daha yeni mi girdik? Onlara henüz ulaştık mı?

Ölüm durmuyor, dikkatler bize doğru kaydıkça adımları daha da hızlanıyor. Bir kemerden geçerken ayaklarımızın altındaki eğim yerini geniş bir merdiven setine bırakıyor ve sonra onu görüyorum.

Safirin ışıltısıyla parıldayan tehditkâr bir saray, uzun merdivenin sonunda uzun ve heybetli bir şekilde beliriyor. Tırmanırken, gökyüzünün kaosuna kadar uzanan sonsuz gibi görünen kulelere bakmak için boynumu yukarı kaldırıyorum.

Şehrin geri kalanının aksine, bu saray güzel bahçelerle çevrili değil. Bunun yerine, ana kapıya kadar uzanan avluyu ve araziyi bükülmüş dikenler ve solmuş çiçekler dolduruyor.

Huzursuz bir sessizlik de öyle.

Ana girişin ardına kadar açık kapılarına yaklaştığımızda sessizlik bozuluyor ve bir esinti kulaklarıma garip fısıltılar taşıyor. Kalbimin çarpıntısından güçlükle çıkarabildiğim kelimeler. Bu yerde bir tuhaflık var ve içeride bizi neyin beklediğini düşündükçe ürperiyorum.

Ölüm beni ileriye doğru yönlendiriyor, ama kapılardan geçmeden, tamamen taştan yapılmış iki dev muhafız aniden yolumuza çıkıyor. İkimizin de üzerinde yükseliyorlar, sırtlarında parıldayan obsidyen kılıçlar, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlar.

Ne kadar ürkütücü olsalar da, saraya girmemiz engellendiği için neredeyse rahat bir nefes alıyorum.

"İşinizi belirtin," diyor taş muhafızlardan biri, sesi derin ve yankılı.

"Ve adınızı," diye ekliyor diğeri de aynı sesle.

Ölüm bana kısa bir bakış attıktan sonra bir an sessiz kalıyor, muhafızların ona nasıl baktığını fark ettiğimde tedirginliğim daha da artıyor. Bunun içinde

O an, dönüp burayı terk etmekten, hiç burada olmamışız gibi davranmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bu düşüncemi dile getiremeden, Ölüm tam boyuna doğru düzeliyor, mürekkep gibi gölgeleri etrafımızda kırbaçlanırken omuzlarını dikleştiriyor.

"Ben Ölüm'üm," diye cevap veriyor alçak bir hırıltıyla ve tüylerim diken diken oluyor.

Muhafızlar anında geriliyor, gergin bakışlarını paylaşıırken kendi tedirginlikleri de aniden ortaya çıkıyor. Ölüm'ün beni sıkıca kavraması, ismine verdikleri tepkinin en az benim kadar farkında olduğunun tek işareti.

"Peki senin işin ne?"

"Buraya Yeraltı Tanrısı Hades'i görmeye geldim. Onunla konuşmam gereken kişisel bir mesele var."

Nefesim kesiliyor, Hades'in huzuruna çıkma düşüncesi midemi bulandırıyor ama tahmin etmeliydim. Elbette Ölüm yardım için doğrudan Yeraltı Dünyası'nın hükümdarına gitmek isteyecektir ama Hades'in bunu yapacak biri olduğunu düşünemiyorum.

Bunu söylememek için dilimi ısırırsam da, küçük soluğum beni ele vermiş gibi görünüyor.

"Yanında bir ölümlü mü getirdin?" diye soruyor muhafızlardan biri, taş bakışlarını bana çevirerek.

Bir adım öne çıkıp beni hafifçe arkasına iterken Ölüm'ün beni kavrayışı tekrar sıkılaşıyor.

"Evet," diye cevap verdi Ölüm, çenesini eğip onlara meydan okurcasına bakarak. "Hades'le olan işim onu ilgilendiriyor ve varlığımı efendinize bir an önce bildirmeniz iyi olur. Ve eğer varlığınıza değer veriyorsanız kızı bu işin dışında tutmanızı öneririm."

İki muhafız ona göz kırpıyor, sonra ilk muhafız eğilip diğerine fısıldıyor. İkinci muhafız, birincisi konuşurken başını sallıyor, sonra bize tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüyor ve arkasındaki sarayın içinde kayboluyor.

İlk muhafız soğuk bakışlarını bize çeviriyor, bana dik dik bakarken sessizlik etrafımızı sarıyor ve bakışlarından ürkmek için kendimi zor tutuyorum. Ta ki muhafızın Ölüm'le arasına daha fazla mesafe koymak için hafifçe kaydığını fark edene kadar.

Tabii ki, eğer Ölüm'ün gözlerinin içine bakamıyorsa, ikinci seçenek ben oluyorum. Neyse ki ikinci muhafızın dönmesi uzun sürmüyor.

"Size bir görüşme izni verildi," diye duyurdu. "Hades sizi taht odasında bekliyor."

"Elbette bekliyor," der Ölüm derin bir iç çekerek.

Muhafıza bir kez başını sallayan Ölüm elimi tutuyor ve iki taş savaşıncının yanından hızla geçip iki tarafa doğru ilerliyor. Ayaklarım sarayın kristal zeminine çarptığı anda irkiliyorum ama Ölüm buraya daha önce defalarca geldiğini belli eden bir aşinalıkla geniş koridorlarda ilerlerken çenemi kapalı tutuyorum.

Bir köşeyi döndüğümde, önümüzde özenli ve tuhaf giysili meraklı yaratıklarla dolu kavernöz bir oda buluyorum.

"Arkama geç ufaklık," diye fısıldıyor Ölüm ve ben de hemen dediğini yapıp pelerininin örtüsüne saklanıyorum.

Sessizlik çöküyor, Ölüm'ün botlarının ağır gümbürtüsü odada yankılanıyor ve aralarına doğru ilerlerken kendi yumuşak adımlarımı bastırıyor. Salonda toplananlar teker teker dönüp bize bakıyor, sonra geri çekiliyorlar, gözlerindeki dehşet gün gibi ortada.

"Ölüm," diyor alçak bir ses, dikkatimi kalabalıktan uzaklaştırarak, neredeyse ona çok küçük gelen pürüzlü safırdan bir tahtta uzanan dev bir adamı ortaya çıkarıyor. "Yarı maske içinde o kadar güzel görünüyorsun ki neredeyse seni kendi haremimden biri sanacaktım."

Adam Ölüm'e soğuk bir gülümseme fırlatıyor, mavi gözleri kara kaşlarının altından onu süzüyor. Hayal ettiğim gibi görünmemesine rağmen bu adamın Hades olduğunu hemen anlıyorum.

Hikâyelerdeki aksine, Hades rahatsız edici derecede güzel. Yüzü uhrevi, duygusuz ve inatçı bir çekiciliğe sahip. Yüz hatları güçlü ve sert ama Ölüm'ün mermer gibi mükemmelliği kadar çarpıcı değil.

Hades'in sarayının soğuşuna rağmen, gömleğinin göğsüne ve omuzlarına yapışmasından terliyor gibi görünüyor ve altında yatan gücü sergiliyor.

"Hades," der Ölüm selam verirken, küçümsemeyi kabul etmeyerek.

"Şaşkınlığımı bir düşünsene," diye devam ediyor Hades, sandalyesinde öne doğru eğilerek gömleğinin derin V'sinin açılıp göğsünün sertleşmiş kaslarını ortaya çıkarmasını sağlıyor, "Ölüm'ün evinden bu kadar uzakta, kapımda olduğunu ve *benimle* görüşme talep ettiğini duyunca."

Ölüm'ün çenesi sertleşir ama Hades'in sözünü bitirmesini beklerken sessiz kalır.

Peki, seni benim mütevazı küçük sarayıma getiren nedir?"

Boğazını temizleyen Ölüm bir adım öne çıkıyor ve Hades'in bile bu durum karşısında nasıl hafifçe geri çekildiğini fark etmeden edemiyorum. Bütün oda sanki

Ölüm'ün cevabını beklerken nefes alıyor. Yavaşça, toplananların artan bir beklentiyle öne doğru eğilmelerini izliyorum.

"Bir iyilik istemek için geldim."

Hades arkasına yaslanıyor, belli ki buna şaşırılmış.

"Bir iyilik mi?" diyor bir süre sonra, kaşlarını kaldırarak. "Görünüşe göre Kader bir kez daha yüzüme gülüyor. Ölüm'ün kendisinin bir iyilik borçlu olması az şey değildir. Bu gerçekten de korkunç bir istek olmalı."

Bu söz üzerine odada bir kahkaha tufanı kopuyor, ama bu kadar komik olan ne söylediğini anlamıyorum.

Ölüm kıpırdamıyor ama gölgelerinin ayak bileklerimin etrafında dönmesinden öfkesinin arttığını hissedebiliyorum. Eteğimin altından buz gibi bir dal kıvrılırken istemsizce bir çığlık atarak hafifçe kayıyorum.

Hades bir anda ayağa kalkıyor, koyu renk saçları mavi alevlere dönüşüp boynundan ve omuzlarından aşağıya doğru yalayarak inerken formu aniden çok daha korkutucu bir hal alıyor.

"Bunun anlamı ne?" Hades kükrer. "Sarayıma gizlice ne getirdin? Cevap ver bana!"

"Bir ölümlü," der Ölüm uzun bir aradan

sonra. "Ne? Göster onu bana."

Ölüm tereddütle kenara çekiliyor ve beni pelerinininden çıkarıyor.

Hades'in gözleri beni içine almak için kayıyor, onun gibi adamlardan çok aşına olduğum bir şekilde formumun her santimini tarıyor. Yüzü buruşup dudakları hınzır bir sırtışla kıvrılırken, bakışlarından saklanmak için kollarımı kendime dolamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Söyle bana Ölüm, benden istediğin bu iyilik nedir?" Hades soruyor, varlığının kenarlarında yanan alevler sönüyor.

Sesinin tonu midemi bulandırıyor. Amadeus ve Merelda'nın beni yemlemeye çalışırken kullandıkları ses tonunun aynısı.

Bunun nereye gittiğini anlamak için konuşmanın geri kalanını duymama gerek yok. Hades benim hakkımda kararını çoktan verdi ve Ölüm'ün ya da benim söyleyebileceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

"Hazel Godwin'in ruhunu bana bırak ki bir sözümü yerine getirebileyim."

Ölüm'ün sözlerinin ardından salonda sessizlik yankılanır. Ardından Hades, odanın her köşesinde yankılanan gürültülü bir kahkaha atar. Sarayının geri kalanının da onun kahkahasına katılması uzun sürmez.

Yine de Ölüm, Hades'ten bir cevap beklerken metanetini bozmadan dimdik ayakta durmaktadır.

"Bir kızın ruhuyla ilgili bir söz mü? Vay, vay, çok yalnız olmalısın," der Hades sonunda alaycı bir ifadeyle ve eliyle sarayı işaret eder. "Hayır, buna izin vermeyeceğim. O sadece bir ölümlü. Böyle saçma bir isteği kabul edersem diğerleri ne düşünür? Onlar da Ölüm'ü birazcık baştan çıkararak kandırabilirler mi? Söyle bana, o yeterince iyi bir kadın mıydı?"

"Birlikte yatmadık," diye bağıriyorum, öfke damarlarımda kavurucu bir cehennem gibi yanıyor. İkinci kez düşünmeme fırsat kalmadan bir adım ileri atıyorum, ellerim yanlarımda kenetleniyor ve kendimi tam boyuma çekiyorum.

Hades başını iki yana sallıyor, görünüşe göre gazabımdan etkilenmemiş, yüzünde eğlenen bir ifade beliriyor. Yine de bunun beni durdurmasına izin vermeyip gözlerimi ona dikeyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Tüm hayatımı başkaları için doğru olanı yapmaya çalışarak geçirdim," diye devam ediyorum, "ve isminin böyle bir şekilde karalanmasına izin vermeyeceğim, *özellikle* de senin gibiler tarafından."

Hades aramızdaki mesafeyi kapatmak için hareket etmeden önce bir an için geri çekiliyor. Çeneme uzanıyor ama Ölüm hızla yanımdaki yerini alırken bana dokunamadan geri çekiliyor. Enerjileri birbirine karışıp buz ve nefretle üzerime çöktüğünde kendimi hasta hissediyorum.

Bedenim titriyor ama Hades önümde yükselirken bile kendimi dik durmaya zorluyorum. Ölüm yanımdayken onun beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

"Büyüleyici," diyor Hades alaycı bir gülümsemeyle, "o zaman söyle bana ölümlü, kendini ona teslim etmeden Ölüm'ün iyiliğini tam olarak nasıl kazandın? Bırak da ruhunun bir şekilde kurtarılmaya *değer* olup olmadığına ben karar vereyim."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum ve endişeyle Ölüm'e bakıyorum. Bir kez başını sallıyor, yüzü hâlâ nötr ve ben sakın bir nefes alıyorum.

İhtiyacım olan kelimeleri bulmam hâlâ biraz zaman alıyor, geride bıraktığım hayatı hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. Babamı ve onu kurtarmak için nelerden vazgeçtiğimi, hikâyemi mümkün olduğunca az ayrıntıyla anlatmaya çalışıyorum; Ölüm'e karşı hissettiklerimi ve onun da bana karşı hissettiğini umduğum şeyleri dışarıda bırakmaya dikkat ediyorum.

Hades dinliyor, başı bir yana eğik, ifadesi okunamıyor.

Tekrar sessizliğe gömüldüğümde, az önce anlattıklarımı düşünürken sessizlik neredeyse sağır edici bir hal alıyor.

"Hmm," diyor tahtına dönmeden önce başını sallayarak.

Tahtına yerleşmesini izlerken içimden kaçan küçük rahatlama hissine engel olamıyorum. Gözleri Ölüm ve benim üzerimde gezindikten sonra sarayının geri kalanına kayıyor ve hepimiz son kararını beklerken onların sessiz bekleyişini hissedebiliyorum.

Göğsüm sıkışıyor, umut, bize yine de yardım etmeyeceğine dair ezici bir dehşet duygusuyla iç içe geçiyor.

Bu kadar çok şeyin ona ya da Ölüm'ün çok hor gördüğü bu kibirli tanrılardan herhangi birine bağlı olmasından nefret ediyorum. Yine de tek yapabildiğim beklemek ve merhamet gösterecek yürekleri bulmaları için dua etmek.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Hades'in bakışları Ölüm'e döner.

"Ölümlü bir ruh için bu kadar alçaldığına göre, suçluluk duygusu sana çok ağır geliyor olmalı, Ölüm. Ancak, *bu* her ne kadar büyüleyici olsa da, onu geri vermek için zorlayıcı bir neden göremiyorum. Zaten eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacaktı," diyor alaycı bir tavırla ve elini sallayarak. "Anlaşmanız kararlaştırıldığı gibi yerine getirildi ve artık o benim. Kız kalıyor, bu yüzden birlikte geçireceğiniz az zamanın tadını çıkarmanızı öneririm. O lanet köpeğin nerede olduğunu öğrenir öğrenmez, ölümlünün buradaki zamanı sona erecek... En azından seninle."

Hayal kırıklığı karnıma bir hançer gibi saplanıyor.

"Gel," diyor Ölüm sabırsız bir homurtuyla, hiç vakit kaybetmeden bana doğru uzanırken.

"Şehirde geçirdiğin zamanın tadını çıkar," diye sesleniyor Hades karanlık bir kıkırdamayla, ben taht odasından sürüklenerek çıkarılırken.

HADES

Demek Ölüm geri döndü.

Neredeyse çok geç olana kadar yüzünü bir daha göstermeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Farkında bile olmadan işleri benim için ne kadar kolaylaştırdığını fark ettiğimde kendi kendime homurdanıyorum.

Bir elimi kaldırarak muhafızlarımdan birine işaret ettim. "Evet, kralım?"

"Adamlarınıza Ölüm'ün belirsiz bir süre boyunca şehrimizi ziyaret edeceğini bildirin."

"Elbette kralım," diyor taş şövalye başını sallayarak. "Derhal."

"Bekle ve Eris'i de çağır. Onunla her zamanki yerimizde buluşacağım."

"Peki ya gelmezse?"

"Çağır onu."

"Peki, kralım."

Muhafız bir başkasına işaret ediyor ve ben de sarayın devam etmesini işaret etmeden önce onların taht odasından çıkışını izliyorum.

Tebaamdan biri ayağa kalkıyor, bir şeyler geveliyor ama benim tek umursadığım onun hemen arkasında toplanmış olan genç kadın. Tam ben de aynı şeyi söyleyecektim ki gözümün ucuyla bir şey hareket etti ve başımı kaldırdığımda karımın odadan çıktığını gördüm.

Kaşlarımı çatarak, onun gözden kayboluşunu izlerken başımı yana eğiyorum. Aniden ayağa kalkarak tüm odanın önümde diz çökmesine neden olduğumda, ağzımın kenarından mizahsız bir gülümseme geçiyor.

"Yeterince dinledim; ilgilenmem gereken çok daha acil meseleler var. Mahkeme yarın sabah yeniden toplanacak," diyerek ayrılmak için döndüğümde kürsünün dibinde diz çöken adama bakmak için durdum. "Sen, yanındaki kız kim?"

"Kızım."

"O zaman kutlamalısın, çünkü o artık benim haremimden biri. Muhafızlar, onu hazırlayın ve bu gece odama getirin."

"Efendim?" diye sorar kişi, tam o sırada muhafızlardan biri genç kadını yakalar. "O zaten nişanlı-"

Ona doğru dönüyorum, yavaşça ona doğru adım atarken omurgamda ateş patlıyor. Gözleri dehşetle doluyor ve gülümsemem genişliyor.

"Sordum mu? O artık benim; onu unutman en iyisi olur.

Yarın geri dön, ona göre ödeme alacaksın."

Ben ona bakarken sessizliğini koruyor ve sonunda dersini aldığına ikna olarak tekrar gitmek için harekete geçiyorum.

"Kralım, her şeyimi veririm ama lütfen... sahip olduğum tek şey o."

Alay ediyorum, dönüp aramızdaki mesafeyi kapatırken dudığım dişlerimin üzerinde kıvrılıyor. Adamı boynundan tutarak yerden kaldırıyorum, böylece elimi pençelemekten başka bir şey yapamıyor, hiçbir şey söyleyemiyor.

"Şimdi, onun için her şeyini verdiğini söyleyebilirsin, ama ne amaçla?" Tıslayarak elimi adamın boğazına doluyorum, böylece adamın solukları kesiliyor ve vücudu gevşiyor. Onu bıraktıktan sonra, "Cesedi zindana koyun" diye emretmeden önce adama ilgisizce el sallıyorum.

Adam kızının çığlıkları arasında dışarı sürüklenirken taht odasından ayrılıp sarayın içinden geçerek tüm şehri gören sivri balkonlardan birine çıkıyorum.

Çok geçmeden merdivenlerden bana doğru yankılanan bir boğuşma sesi duyuyorum. Bir muhafız belirip bir kadını ayaklarımın dibinde yere fırlatırken kapıyı izliyorum.

"Eris," diyorum korkuluklara yaslanarak.

"Hades," diye alay ediyor, gözlerini yavaşça kaldırıp benimkilerle buluşuyor. "Çağrılmaktan duyduğum hoşnutsuzluğu neye borçluyum?"

"Ölüme."

Kaşlarını çatıyor, kendini dizlerinin üzerine iterken hızla geri çekiliyor.

"Ne?"

"Geri döndü ve şimdi her şeyin yerli yerine oturması için yeterince uzun kalmasını sağlamalıyız."

Bunun üzerine gözleri açılıyor, hınzır bir sırıtış yavaşça yüzüne yayılıyor.

"Benden ne istiyorsunuz kralım?" der, gözleri ışıltı ışıltıdır.

Açlık.

"Onu takip edeceksin, nereye gittiğini ve ne yapmayı planladığını öğreneceksin... ve bu ölümünün onun için ne kadar önemli olduğunu bileceğim."

"Benim için zevktir."

"Ölümlüye zarar vermeyeceksin, anlaşıldı mı? O yararlı olabilir."

Eris hayal kırıklığına uğramış gibi homurdanarak, "Peki," diye cevap verdi. "Güzel," diyorum ve dönüp diyarıma bakıyorum. "Şimdi, bırak beni."

HAZEL

Ölüm'ün botları kristal zeminde yankılanırken aramızdaki sessizlik sağır edici bir hal alıyor.

"Sydian," diye fısıldıyorum, kimsenin duyacak kadar yakın olmamasına dikkat ederek, "şimdi ne yapacağız?"

Bu soru ya da belki de ona verdiğim ismin sesi onu duraksatmaya yetiyor.

Taht odası artık arkamızda kalmış olsa da, burayı dolduran korkunç varlıktan hâlâ kurtulmuş değiliz. Gözlerim, sanki onlar da onun söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyormuş gibi bize yaklaşan, değişen gölgeler arasında gezinirken Ölüm bir iç çekiyor.

Ama Ölüm hiçbir şey söylemiyor.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça, bunun sonumuz olacağından daha çok endişeleniyorum. *Bu* bizim sonumuz olacak.

Henüz başlama şansı bulamamış bir şeyin sonu. Ona kalbimin onun için çarptığını söyleyecek cesareti bile bulamadım.

Daha başlama şansımız bile olmadı. Kalbimin onun için nasıl çarptığını ya da parmaklarımın onun benzerliğini tekrar yakalamak için nasıl kaşındığını bile ona henüz söyleyemedim.

Ağzımı açıyorum ama bu düşüncelerin hiçbiri ağzımdan çıkmıyor.

Ölüm beni aniden gölgelere doğru çekerken hiçbir şey çıkmıyor ve ikimizi de ana salonun hemen dışındaki küçük bir yarığa sıkıştırmadan önce tepki verecek zamanım bile olmuyor. Vücudu benimkine baskı yapıyor, buz gibi gölgeleri saklandığımız yerde bizi örtmek için yükselirken bile kalbimin göğsümde çılginca atmasına neden oluyor.

Ölüm bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret ediyor ve sonra dönüp salonu izlemeye başlıyor. Bakışlarını takip ediyorum, aramızda çok az boşluk olduğu için nefes almaya cesaret edemiyorum, aniden saklanmamıza neyin sebep olduğunu görmek için bekliyorum.

Yaklaşan ayak seslerini duymam için birkaç saniye daha geçmesi gerekiyor ve sonra birkaç iri taş muhafızın yanımızdan geçişini izliyorum.

Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, Ölüm dudakları kulağıma olabildiğince yakın olacak şekilde eğiliyor.

Hades'in ya da başka birinin yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğim," diyor, sesinin derinliği içimde gürlüyor. "Hâlâ vaktimiz var Hazel. Bir yolunu bulacağımıza söz veriyorum."

Bunun üzerine içimdeki umut hemen canlanıyor, özellikle de birbirimizin yüzüne bakabileceğimiz kadar geri çekildiğinde. Bakışları dudaklarıma kaymadan önce gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor ve muhteşem bir saniyeliğine beni gerçekten öpebileceğini düşünüyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve şu anda onun dokunuşundan başka bir şey istemiyorum. Onun hakkında benim hissettiklerimi hissettiğine dair bana güvence vermesi için. Burada olmasının nedeni beni sevmesi ve sadece suçluluk duygusundan kaynaklanmıyor.

Ölüm iki avucunu iki yanımdaki duvara bastırıyor, gözleri yüzümü arıyor.

"Hazel-"

Daha fazla bir şey söyleyemeden, beni öpmek şöyle dursun, bir boğazın hafifçe temizlenmesi bizi böldü. Hemen kendimi olabildiğince düz bir şekilde Ölüm'den uzaklaştırıyorum, böyle bir durumda yakalandığım düşüncesiyle yanaklarım yanıyor.

Tedirgin bir şekilde ana salona doğru bakarken, küçük bir kadının merakla bize baktığını görüyorum. Nefes kesici güzellikte, narin yüz hatları ve benimkilerle buluştuğunda yumuşayan iri yeşil gözleri var. Bize doğru bir adım atarken gür dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Ölüm benden uzaklaşırken kızgın bir tıslama çıkarıyor, gözlerini kadına dikeyyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi hiç duymadığım kadar sert çıkıyor.

Kadın küçük bir kıkırdama çıkarırken onun ses tonundan etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diyor, sesi her nasılsa yüzünden daha da güzel. "Ne de olsa içinde bulunduğun yer *benim* evim."

Ölüm bize doğru bir adım daha atarken geriliyor.

"*Senin* evin mi?" Şaşkınlıkla ondan Ölüm'e ve tekrar ona bakıyorum.

"Evet," diyor küçük bir baş hareketiyle, "Ben Persephone, Hades'in karısı, sanırım daha önce tanıma mutluluğuna eriştiğin kişi."

"Ne istiyorsun Persephone?" Ölüm sorar, onun varlığından rahatsız olduğu bellidir.

"Sanırım sana yardım etmenin bir yolunu bulabilirim."

"Gerçekten mi?" Ona inanmaya cesaret edemeyerek soruyorum, özellikle de Ölüm'ün şüpheciliğinin ağır dalgalar halinde yayıldığını hissederken. Gölgeleeri ayaklarımızın dibinde kıvrılırken bu kadına güvenmediğini anlamak için ona bak m a m a bile gerek yok.

Yine de en azından onu dinlemek için meraklanıyorum ve kendimi düşünmeden ilerlerken buluyorum. Sözlerinin ardından sessizlik uzarken Ölüm hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda Persephone devam ediyor: "Kolay olmayacak. Hatta imkansız bile olabilir... Bu görevin sana yardımcı olacağına inanıyorum."

"Söyle bakalım," diyor Ölüm, sabırsızlığı sesini hırçınlaştırarak.

"Lütfen," diye hızlıca ekliyorum, alabileceğimiz herhangi bir yardımı korkutmak istemiyorum.

Persephone gülümsüyor, "*Cerberus'u* Hazel'ın geçmesine izin vermesi için ikna etmenin bir yolunu bul."

"İmkânsız," diye alay ediyor Ölüm hemen. "Cerberus Hades'in fino köpeğidir; bunu sen de herkes kadar iyi biliyorsun. Hiçbir yolu yok-"

"Bitirmeme izin verecek misin?" diye soruyor ve tek bir bakışla sözünü kesiyor.

Ölüm sessizliğe gömülüyor ve ben bir adım daha yaklaşarak onu sakinleştirmek için elimi uzatıyorum. Dokunuşumla gerginliği biraz azalsa da gölgeleri etrafımızda hayal kırıklığı içinde dönmeye devam ediyor.

Cerberus'la son karşılaşmamızın nasıl geçtiği düşünüldüğünde hayal kırıklığını anlıyorum. Bu kadının onunla nasıl dost olabileceğimizi düşündüğünü anlamıyorum, ama bu sadece ne söyleyeceğini öğrenmek için beni daha da meraklandırıyor.

"Cerberus kocamın köpeği olabilir ama bu onun ikna edilemeyeceği anlamına gelmez. Hades son zamanlarda soğuk davranmaya başladı. Dostlarının kim olduğunu ve gerçek gücün nerede yattığını unuttu."

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" Ölüm talep ediyor.

"Hades'in yerine oturtulması gerekiyor. Bir zamanlar olduğu tanrı hatırlatılmalı," diyor Persephone dikkatle. "Eğer Cerberus'u kendi tarafına çekmenin bir yolunu bulabilirsen, onu Hazel'in kocama olan geçici sadakatsizliğine değdiğine ikna edebilirsen... bu Hades'in büyüklük hayallerini yıkmaya yardımcı olabilir. Eğer etrafındakilere bir zorbaya değil de bir lidere ihtiyacı olduğunu hatırlatabilirse, bu Yeraltı Dünyası'nın tamamına birden fazla şekilde yardımcı olabilir."

Tanrıça bunları söylerken gözleri bana kayıyor ama Ölüm onun söylediklerinden ikna olmuş gibi görünmüyor. Ben de onu suçlayamam. Ondan, bizden istediği şey büyük bir risk içeriyor.

Eğer gerçekten de bizi Yeraltı Dünyası'nı değiştirecek bir rotaya sokmaya çalışıyorsa, neredeyse Ölüm'ün temkinli tavrına katılacağım. Onun yardımını reddetmek, geldiğinden beri göğsümde açan küçük umut çiçeğinden vazgeçmek anlamına gelse bile.

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Ölüm sorar.

"Kolay olmayacak ve çok zaman alacak," diyor Persephone.

diyor

"Sahip olmadığımız tek şey *zaman*," diye tıslıyor Ölüm.

"Belki değil, ama en azından seni kurtarmak için bir şans verdim *ve* Kızın geri dönmesi için çok geç olmadan. Daha iyi bir planın olduğunu söyleyebilir misin?"

Ölüm bunun üzerine derin bir iç çeker, çenesi düşünceli bir şekilde sertleşir.

"Hayır," diyor bir süre sonra. "En azından katliam ve lanetle sonuçlanmayacak bir planım yok."

"Güzel, o zaman bu işi yapmak için vücudu çürümeye başlayana kadar vaktimiz var," diyor. "Aksi takdirde, hiçbir görevin, hiçbir iyiliğin onu geri getirecek kadar güçlü olmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"*Biliyorum*," diyor Ölüm, Persephone'ye dik dik bakarken omuzları gergin. Ondan yayılan ürperti karşısında Persephone irkilmiyor bile.

"Pekâlâ, şimdi, ölümlünün bedeni güvenli bir yerde mi?" "Evet."

"Ve zarar görmedi mi?" "Evet."

"Bekle," diyorum Ölüm'e dönerek, "neden bahsediyor? Ne kadar zamanımız var?"

Hiçbir şey söylemiyor, gözlerini ileriye dikmiş. Persephone'ye bakıyorum ama tek yaptığı omuz silkmek. Kaşlarımı çatarak Ölüm'ün yüzüne bakmak için geri dönüyorum.

Buradaki zamanımızın her zaman sınırlı olduğunu bana söylememeye özen gösterdiğini fark ediyorum ama bunun onun iyiliğinden çok benim iyiliğim için olduğundan şüpheleniyorum. Ruhum bedenimi terk ettikten sonra ona ne yaptığını da bana hiç söylemedi, gerçi bunu ona soracak cesareti de bulamadım.

"Ölüm," diyorum, sesim yumuşak, "bedenim nerede?"

"Yatağında," diyor, sonunda bana bakarak. "Ah."

Ona doğru uzanıp kollarımı bedenine doladığımda gözlerindeki acıyı görüyorum.

"Bunun ürkütücü olduğunu ve onu ailene geri vermem gerektiğini biliyorum ama henüz ondan ayrılmayı kendime yediremedim. Diyarımın durumu bize seni kurtarmak için en iyi şansı verirken değil. Ölümlüler aleminin aksine, çürüme o kadar da... öngörülebilir değil."

"Bu bize ne kadar süre verir?"

"Diyarlar arasında zaman ve mekânın farklı işleyişi göz önüne alındığında bunu söylemek zor. En azından ölümden itibaren on gün, ancak arada kaldığı sürece bedeninizin hiç çürümemesi de mümkün."

On gün.

Şimdiye kadar kaç gün kaybetmiş olabileceğimizi merak ettiğimde hayal kırıklığına uğruyorum. Elbette hiçbir şey bu kadar basit olamaz. Dudaklarımı küçük bir gülümsemeye zorlamadan önce duygularımı kontrol altına almak için bir saniyemi ayırıyorum.

Hâlâ birlikteyiz. Hâlâ umut var.

"On gün hiç yoktan iyidir," diyorum parlayarak. "Mümkün olduğunca çabuk geri dönmek için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Ölüm başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor. Yavaşça kendini rahatlamaya zorluyor ve benim gülümsemem daha samimi bir hal alıyor.

"O zaman daha fazla zaman kaybetmesek iyi olur," diyor.

Ana salona doğru ilerliyor ama Persephone yarığın girişinde durduğu yerde onun yolunu kesmeye devam ediyor.

"Yoldan çekil Persephone," der alçak sesle uyararak.

"Bekle," der Persephone, Ölüm sabırsız bir ses çıkarırken, "Cerberus'u kendi tarafına çekmene yardım edebilecek birini tanıyorum."

"Cerberus'u *kazanmak* için yardıma ihtiyacım yok. Onun görmesini sağlayacağım-" "Cerberus'la güç kullanarak hiçbir yere varamazsın," diye tersledi Persephone.

"Bir ölümlünün ruhunu serbest bırakmanın asil bir davranış olduğuna onu ikna etmenin bir yolunu bulmalısın. Ona Hades'e olan sadakatinin, görevinin senin için feda edilmeye değer olduğunu kanıtla."

"Nazikçe ikna etmek için vaktimiz yok. Cerberus-" "Sana zaman *vereceğim*," diye araya girer.

"Nasıl," diye tıslar Ölüm.

"Bırakın kocamla ben ilgileneyim. Cerberus'u olabildiğince uzun süre şehirden uzak tutmanın bir yolunu bulacağım. Bu arada seni, bağının ağırlığını anlayacak ve onu kurtarmak için risk almaya hazır biriyle görüşmeye götüreceğim."

"Kim?"

"Anteros."

Ölüm onun önerisini düşünürken uzun bir süre hareketsiz kalıyor. Zihnimi yokluyorum ama kim olabileceğine dair herhangi bir hikâye hatırlayamıyorum.

Merakımı bastırarak sabırla Ölüm'ün cevap vermesini bekliyorum. Sonunda iç geçirdi.

"Pekâlâ, bizi ona götür," diyor elini sallayarak. Persephone gülümsüyor ve sonra dönüp koridora bakıyor.

"Güzel. Sizinle şehirde buluşacağım. Merdivenlerin dibine gidin ve soldaki ikinci sokağa girin. Ben seni bulana kadar hareket etmeyi bırakma."

Bununla birlikte, aceleyle gözden kaybolur.

HAZEL

Saraydan çıkıp merdivenlerden inerek şehrin ana kısmına doğru ilerlerken, Anteros hakkında bildiklerimi aklımdan geçirmeye devam ediyorum. Tanrılara ve hikâyelerine daha fazla ilgi göstermediğim için kendime kızmaya başlıyorum ama dualarım ve arada sırada babama yardım ettiğim kitaplar dışında beni nadiren ilgilendiriyorlardı.

Özellikle de Merelda ve oğlu gibi düşünmem gereken daha acil meseleler varken.

Birdenbire kafama dank etti.

Anteros, onun neyin tanrısı olduğunu biliyorum... Aşkın. Gerçek, karşılıksız aşkın.

Kaşlarımla çatıyorum ama *bize* nasıl yardım edebilecek? Persephone onun bağımızın ağırlığını anlayacağını söyleyerek ne demek istedi?

Ölüm'ün beni sevdiğini düşünüyor olamaz. Beni önemseddiğini mi? Evet.

Hayatım kısa kesildiği için kendini suçlu mu hissediyor? Elbette. Ama aşk? *Gerçek aşk mı?*

Başımı sallıyorum. Bunu düşünmek için aptal olmam gerekir.

Bırakın benim gibi birini gerçek aşkı olarak görmeyi, onun gibi biri nasıl bu kadar çabuk aşık olabilir? Ne de olsa, herkesin sürekli belirttiği gibi, ben bir *ölümlüyüm*, o ise... *Ölüm*.

Sonsuza kadar yanında kalabilecek birini hak ediyor. Gücüne engel olmayacak birini.

Gerçekten dokunabileceği birini.

Bunu düşündüğüm şekilde ifade etmemiş olmalı, ya da belki de ben yanlış hatırlıyorum. Belki de Anteros tamamen farklı bir tanrıdır.

Belki de hiç tanrı değildir.

"İyi misin ufaklık?" Merdivenlerin dibine vardığımızda Ölüm beni düşüncelerimden uyandırarak soruyor.

"Evet," diye hızlıca cevap veriyorum, ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Hmm."

Sesi pek ikna olmuşa benzemiyor ama neyse ki Persephone'nin bahsettiği küçük sokağa saparken bu konuda beni sıkıştırmıyor.

İki sarayın duvarları iki yanımızda sıralanıyor, çiçekli sarmaşıklar tepelerinden sarkarak üzerimizde bir tür gölgelik oluşturuyor.

Küçük tanrıça bizi selamlamak için küçük bir nişten dışarı çıktığında hâlâ güzelliklerine hayranlıkla bakıyorum. Zümrüt gözleri ışıltıyor; yanaklarının yumuşak kızarıklığı bir şekilde çiçeklerin arasında daha da güzelleşiyor.

"Çabuk, beni takip edin," diyor ve Anteros'u bize yardım etmesi için nasıl ikna etmeyi planladığını anlatmaya başlarken önden gidiyor.

"Yardım etmeye *istekli* olacağını söylediğini sanıyordum," diyor Ölüm soğuk bir sesle.

"Evet, ama birine yardım etmek için birden fazla neden vermekten asla zarar gelmez," diye gülüyor. "Kader sana gerçekten gülüyor olmalı çünkü bana bir iyilik borcu var."

"Ne için bir iyilik?"

"Gerçek aşkının gözlerinin önünde olduğunu fark etmesine yardım ettiğim için.

Sayemde hiç bu kadar mutlu ya da aşık olmamıştı."

Ben ona söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken, ölüm onu devam etmesi için cesaretlendiren bir ses çıkarıyor.

Sessizliğimizin farkında olmadan devam ediyor: "Evet, öyle görünüyor ki Aşk Tanrısı bile bazen bunu göremiyor. Komik, değil mi, çoğu zaman gözümüzün önünde duran şeyi fark etmememiz?"

Demek Anteros'un kim olduğu konusunda haklıymışım.

Bize doğru gönderdiği bakıştan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama bu basit iyiliğin onu bize yardım etmeye ikna etmek için yeterli olacağına inanmakta zorlanıyorum.

Abartılı bir dizi altın kapının önünde durmadan önce birkaç ara sokaktan dönerken sessizlik bir kez daha etrafımızı sarıyor.

Kapıların dışında durduğumuzda Persephone bize doğru dönüyor, gözleri Ölüm'ün yüzünde yanıp söndükten sonra bana takılıyor. Bana güven verici olduğunu düşündüğüm ama sadece kalbimin daha fazla çarpmasına neden olan bir gülümseme veriyor.

Kendimi istemeden de olsa öne eğilmiş, söyleyeceği şeyi duymak için sabırsızlanırken buluyorum. Umuduma karşı umutla, sonunda daha önceki yorumuyla ne demek istediğini açıklayabileceğini umuyorum.

"Unutmamalısın ki bu şehirde her tanrı kendi evini yönetir," bir an duraksayıp Ölüm'e bakıyor. "Bir ölümlünün çok gerekli olmadıkça konuşmaması en iyisi olacaktır."

"Hazel için endişelenmene gerek yok," diye cevap veriyor Ölüm, onun sözlerine sinirlenerek. "Onu koruyabilirim."

"Sen buraya son geldiğinden beri işler değişti Ölüm. Yerinde olsam daha dikkatli davranırdım."

"Sessiz kalmak için elimden geleni yapacağım," diyorum ve birbirlerine bakmaya devam eden iki yoldaşımın arasındaki gerginliği bozuyorum.

Persephone kapıları açmak için dönmeden önce zarif bir baş hareketiyle "Teşekkür ederim," diyor.

Bizi ana avludan geçirerek, gerçek olamayacak kadar süslü bir mimariye sahip, altınla bezenmiş inci gibi bir saraya doğru götürüyor. Parmaklarımın onu boyamak için kaşınmasına engel olamıyorum.

Persephone hiçbir engelle karşılaşmadan içeri girerken ana kapılar ardına kadar açık duruyor. Burada hiç muhafız yok ve güneş ışığının cam tavandan süzülüp ayaklarımızın dibinde dans edişini görmek için gözlerim açılıyor.

Sarayın içinde ilerledikçe duvarlara asılmış tabloları fark ediyorum. Heyecandan, bunların soyunmanın ve yakınlaşmanın çeşitli aşamalarındaki aşıkların resimleri olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

Gözlerimi sarayı dolduran narin mobilya parçalarına odaklayarak hızla başka tarafa bakarken yanaklarım yanıyor. Bu tür tasvirleri, özellikle de Aşk Tanrısı'nın sarayında görmek beni neden şaşırttı bilmiyorum.

Ancak, sarayın derinliklerine doğru ilerledikçe, bir şeylerin ters gittiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Gerçi etrafıma endişeyle bakarken tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Sonra kulağıma garip sesler geliyor. Yumuşak inlemeler havayı dolduruyor ve tembelce bize doğru sürükleniyor. Seslerin şiddeti arttıkça yanaklarım yeniden kızarıyor.

Hemen önümüzde, Persephone tereddüt ediyor gibi görünüyor, büyük bir çift kapı setine geldiğinde neşeli zıplaması kayboluyor.

İçeri girip girmememiz gerektiğini sorgulamadan önce kapıları iterek açıyor ve ben de tereddütle onu ve Ölüm'ü içeri kadar takip ediyorum.

Önümüzdeki manzarayı gördüğümde adımlarım duraksıyor. Neye doğru yürüdüğümüzü fark eder etmez, gözlerimi hızla bir kez daha yere dikiyorum. Görüş alanımın kenarlarında kıvranan bedenlerle eşleşen sesler kulaklarımı doldururken, bu hala yeterli bir kaçış değil.

Tüm vücudum sıcaktan yanıyor ve dönüp odadan kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ediyorum. Yine de, Ölüm beni odanın içine doğru götürürken etrafımızda gelişen sahneye bakmaktan kendimi alamıyorum.

Baktığım her yerde garip ve harika yaratıklar var. Havada tembel tembel süzülen varlıklar, sürünen ya da emekleyenler ve hatta neredeyse insana benzeyenler bile var.

Neredeyse hepsi yoğun bir sevişme içinde, bazıları birden fazla partnerle, diğerleri ise kendilerini tatmin etmeye çalışırken uzaktan izliyorlar.

Vücutlarının neredeyse birbirleriyle ritim içinde hareket ediyor gibi görünmesi, sanki erotik bir dansa katılıyormuş gibi görünmelerine neden oluyor. Nereye baktığının bir önemi yok gibi görünüyor; gördüklerimden kaçış yok.

İçimdeki alev her geçen saniye daha da harlanıyor gibi görünürken alt dudağımı çiğniyorum. Ölüm beni kendine çekiyor, sanki beni bu manzaradan koruyacakmış gibi önümde duruyor, gölgelerinin serinliği içimdeki ateşi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

"Anteros," diye sesleniyor Persephone kararsızca, sesi odanın gürültüsünden zar zor yükseliyor.

"Anteros?" diye ipeksi bir ses geliyor ve hemen ardından daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen yumuşak bir kahkaha geliyor.

Bu kahkaha, bu ses sarhoş edici ve bir şekilde içimde yeni bir açlığı ateşlemeyi başarıyor. Ona doğru çekildiğimi hissediyorum, daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Farkında olmadan, kendimi Ölüm'ün arkasından çıkarken buluyorum, aniden sesi tekrar duymaktan başka bir şeye ihtiyaç duymuyorum.

Ölüm ne olduğunu benden önce anlamış olmalı. Beni durdurmak için elini uzatıyor, dokunuşu beni topraklıyor ve bir anlığına kontrolümü yeniden kazanmamı sağlıyor.

Yine de sesin kaynağını ararken etrafına göz atmaktan kendimi alamıyorum.

Odanın ortasında, içinden yumuşak ışık süzülen kubbeli bir gölgelik altında altın tüylerden bir taht buluyorum ve üzerinde, şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı varlıklardan biri oturuyor. Ona bakmamak neredeyse imkânsız.

Adamın saçları ve teni o kadar beyaz ki neredeyse hiç rengi yokmuş gibi görünüyor ama yine de yüz hatları neredeyse gördüğüm herkes kadar yoğun bir güzelliğe sahip. Kendine güveninin neredeyse elle tutulur aurası göz önüne alındığında belki daha da fazla.

Konuşmasını daha önce dinlediğimden emin olmasam, tanrılar tarafından oyulmuş mermer bir heykel olduğunu düşünebilirdim.

Bakışları yavaşça odanın üzerinde geziniyor, birbirlerinden zevk almaya çalışan yaratıkları inceliyor. Yukarıdan süzülen ışık onu altın bir parıltıyla çerçevelerken, o sadece izlemekten memnun bir şekilde orada uzanıyor.

Gözleri nihayet bize takılmadan önce odayı dolduran samimi kaosun tadını çıkarırken ağzının köşesinde bir sırıtış beliriyor.

Yavaşça doğrulup öne doğru eğilerek kollarını dizlerine dayıyor ve başını hafifçe yana eğiyor. Gözleri bana kaymadan önce Persephone'u incelerken kaşları çatılıyor.

Birden kendimi çıplak hissettim, neredeyse varlığımın en derinlerini görüyor gibi görünürken yanaklarıma bir kızarıklık yükseldi.

"Burada Anteros diye biri yok," diyor sesi içimi eriterek. Yine, tüm çabalarımın rağmen, söylediği her kelimeye asıldığım için kendimi öne doğru eğilirken buluyorum.

Gözleri benden hiç ayrılmadan hoyratça sırtıyor. İçimi kaplayan utanca rağmen bir sonraki cümlesini duymak için nefesimi tutarak bekliyorum.

"Sadece ben, *Eros*, Şehvet ve Arzu Tanrısı."

ÖLÜM

Persephone'ye bakıyorum, bunun için ona kızgınım, ancak kendi tepkisinden bu karşılaşmayı istemediğini anlıyorum. Eros'u burada bulmak onu da en az benim kadar rahatsız etmiş görünüyor.

"Eros, burada ne işin var?" diye soruyor. "Kardeşin nerede?"

Eros sırtıyor ve ben bile onun cazibesine karşı tamamen bağışık olmamamdan nefret ediyorum.

Gücünün çekimini hissediyorum. Her hareketine, her sözüne ve her bakışına dikkat ediyorum. Onda görmezden gelemeyeceğim bir çekicilik var ve Hazel'in iyiliği için buna karşı dikkatli olmalıyım.

Özellikle de ona nasıl baktığını gördüğümde, açlık neredeyse tenini parlatıyor ve henüz onun ne olduğunu bile bilmiyor.

Eğer dikkatli olmazsam, ölümlü olduğu için ona karşı koyamayacak. Ne de olsa o şehvet, arzu... *seksin* vücut bulmuş hali.

Bu odadaki yaratıkların enerjisiyle nasıl beslendiğini, kendini doyurmak için onların arzularını nasıl emdiğini hissedebiliyorum.

"Geçici bir değişim yaptık," diye açıklıyor Eros soğukkanlılıkla. "Anteros'a bir düğün hediyesi olarak kendi sarayımın bazı yönlerinden yararlanmasına izin veriyorum. Arzu devreye girdiğinde asırlık düşmanlıkların ortadan kalkması ne kadar komik, değil mi?"

Persephone bana bakmadan önce sinirli bir şekilde ofladı.

"Yemin ederim bilmiyordum," diyor. "Bilseydim, seni buraya asla getirmezdin."

"Biliyorum," dedim. "Gel, gidelim buradan."

"Ne, eğlenceyi mahvetmek mi?" Eros ayağa kalkarken haykırıyor, sesinin cazibesıyla bir kez daha dikkatimizi çekiyor.

Anteros'un tahtının bulunduğu kürsüden inmek için acele etmiyor. Yaratıkların arasından geçerek ona ulaşıyor, ağlayarak onu yanlarına çekmeye çalışıyorlar. Ama o onların yalvarışlarını duymazdan geliyor, gözünü bize dikmiş.

Reddetmesine rağmen, sadece yakınlığı bile tutkularını ve coşkularını arttırmaya yetiyor, iç çekişleri ve inlemeleri o geçtikçe yoğunlaşıyor.

O yaklaştıkça geriliyorum, Hazel'i algılamasını engellemeye çalışırken gölgelerim etrafımda dönüyor. Şu anda ihtiyacım olan son şey

Eros ona ilgi duyacak ve ölümlü olduğunu öğrenecek.

Eros'un ölümlüler diyarındaki maceraları hakkında bunu riske atamayacak kadar çok hikâye duydum.

Tek umudum Persephone ve benim onu.

"Söyle bana, neden kardeşimi arıyorsun?" Eros soruyor.

Persephone cevap vermek için ağzını açıyor, ama ben bir bakışla onun sözünü kesiyorum

"Bu seni ilgilendirmez Eros. Benim işim Anteros'la, seninle değil."

"*Senin işin,*" diyor ve Eros'un solgun gözleri bana kayınca yanlış bir şey söylediğimi hemen fark ediyorum. Beni göremediğini bilmeme rağmen bakışları neredeyse keskinleşiyor.

"Gerçekten gitmeliyiz-" diye başlıyor Persephone, ama Eros onu susturmak için elini kaldırıyor.

"*Seni* ilgilendirir," diyor tekrar, başını iki yana eğip bana sırtıtıyor ama bu, gözlerinin ani bir anlayışla parlamasını azaltmıyor. Bir nefeste bana yaklaşıyor, Hazel hemen arkamda dururken rahat edemeyeceğim kadar yakın. "Kim o zaman? Arkanda koruduğun kişi."

Cevap vermeyince gözleri Persephone'a kayıyor. Ona doğru dönerek çenesini eğiyor, ifadesi onun üzerinde yoğunlaşıyor.

"Eros, lütfen," diye nefes alıyor.

Derinden kızarıyor, onun cazibesine direnmek için elinden geleni yaparken dudağını ısırtıyor.

"Peki, eğer ikiniz de bana söylemeyecekseniz, ona kendim soracağım," der. Çenesini havaya kaldıran Eros, ellerini dramatik bir şekilde iki yana açarken gözlerini kapatıyor.

Dişlerimi birbirine kenetlerken Hazel'in üzerindeki elim istemsizce sıkılıyor. Diğer duyularının aniden yükseldiğini, etrafındaki atmosferin değiştiğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Eros," diye uyarıyorum alçak bir sesle.

"Tuhaf," diye mırıldanıyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılırken beni görmezden gelerek, "Bu kızla daha önce tanışmamıştım. Bizim türümüz arasında pek sık rastlanmayan bir masumiyeti var. Eğer hiç bulamazsanız."

"İşte tam da bu yüzden gitmemize izin vermelisiniz," diyorum karanlık bir sesle.

Eros'un keskin gözleri açılıp bana dikiliyor ve bakışlarının derinliklerinde dönen arzu kıvılcımını görebiliyorum.

Hazel'i ya da en azından ona sahip olma mücadelesini istiyor.

"Onu bana göster," diyor Eros, bir adım daha yaklaşıyor. "Ölüm'ü parmağında oynatan bu yaratığın kim olduğunu öğrenmeliyim."

"Beni sana yerini hatırlatmaya zorlama Eros," diye homurdanıyorum, Persephone'nin gözleri açılıp başını bana doğru sallarken bile. "Daha küçük tanrıların iradesine boyun eğmek zorunda değilim."

Eros bir adım daha yaklaşıyor beni görmezden geliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Benimle alay etmekten zevk alıyor gibi görünürken yüzünde kendinden memnun bir sırıtma belirliyor.

"Sanırım unuttun Ölüm," diyor, "burası şu anda *benim* alanım. Bu beni senden daha az tanrı yapmıyor, yoksa buraya son gelişinden bu yana gerçekten o kadar uzun zaman geçti mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Eros duraklar, kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Persephone, ona söylemedin mi?"

"Neyi söylemedim mi?" Aralarında bakışarak soruyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, kapımdan içeri girdiğinde şaşırdım," diyor, gözlerim ona dikilmişken. "Şehre yaptığınız son ziyaretten sonra Hades hiç memnun olmadı ve bunun bedelini hepimiz çok ağır ödedik."

"Hades'in burada ne yaptığı beni ilgilendirmez."

"Ah, ama ilgilendirir," diye alay ediyor Eros, "çünkü görüyorsun, Kaderlerle bir anlaşma yaptım." Bunun üzerine midemde ani bir çukur oluşuyor ama devam etmesini beklerken tepki vermeme izin vermiyorum. "Öyle bir anlaşma ki, Aglaia'nın duvarları içinde artık en güçlü varlık *sen* değilsin... ve *bu* duvarlar içinde *ben* senin tanrınım."

Eros parmaklarını şıklatıyor ve iki büyük canavar aniden öne çıkıp, ben tepki vermeye fırsat bulamadan beni yakalıyor. Beni bir kenara sürükleyerek Hazel'ı Şehvet Tanrısı'na karşı savunmasız bırakıyorlar.

"Eros! Bunun anlamı ne?" Beni tutan yaratıkların pençelerine karşı mücadele ederek bağıriyorum, ama görünüşe göre boşuna.

"Ölüm," diye haykırıyor Hazel, tam da Eros aralarındaki mesafeyi kapatıp ona doğru uzanırken.

"Hayır!" Kükrüyorum, Eros'un parmak uçları Hazel'ın tenine değdiğinde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor ve Hazel hemen Eros'a döndüğünde vücudu hareketsiz kalıyor.

Gücünün onu ele geçirdiğine dair herhangi bir işaret beklerken korku içimi parçalıyor. Tek bir dokunuşla onu benden çalmayı başardı.

Ama Eros'un elleri yavaşça yüzünün hatlarını çizerken yüz ifadesi okunmaz halde kalıyor, vücudu kıpırdamıyor.

İzlerken kıskançlık içimi kemiriyor ve sonra onu görüyorum. Ancak değişen Hazel yerine Eros oluyor.

Elleri hâlâ Hazel'ın yüzünde; gözlerini kırıştırtıyor. Bir anda tavrı değişiyor ve bana bakıyor. Bunu gizlemeye çalışmasını izliyorum ama artık çok geç.

Kızdan etkilenmiş.

Çok iyi tanıdığım bir duygu bana geri yansıyor ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Eros ona aşık oluyor... eğer henüz olmadıysa. Tek bir dokunuştan başka bir şey yapmadan, onun ruhuna ve varlığının derinliklerine yakınlaştığını biliyorum ... ve kalbim artık burada onu seven tek kişi olmayabileceğimi fark ederek paramparça oluyor.

Ve yine de ona hak ettiği sevgiyi veremeyen tek kişi benim.

Ona dokunamayan tek kişi.

HAZEL

Yakından bakınca, Eros düşündüğümünden daha da çarpıcı.

Yüzü tamamen keskin açılardan oluşuyor, sadece dudaklarının hafifçe yukarı doğru dönmesiyle yumuşuyor; kalın beyaz kirpiklerle çerçevelenmiş gözleri, solgunluklarıyla ruhu deliyor. Cildinin neredeyse yarı saydam olmasına rağmen, yanaklarında ve burnunda, yaklaştıkça parmaklarını süsleyen ağır yüzüklerle eşleşen gümüş çiller görebiliyorum.

Cübbesi vücudunu sarıyor, belinden gevşekçe bağlanmış, sanki her an omuzlarından kayabilecekmış gibi. Her nasılsa, altında ne yattığını görmek için sizi susatacak kadar formunu ortaya çıkarmayı başarıyorlar.

Bu düşünceyle yüzüm kızarıyor, gözlerimin onun hatlarını daha da aşağıya doğru izlemek için eğildiğini fark etmekten utanıyorum. Gözlerimi hızla kaldırıp tekrar yüzüne çeviriyorum.

Eros, Ölüm kadar olmasa da üzerimde yükseliyor ve yüzümü avuçlarının arasına alırken eğilmek zorunda kalıyor. Dokunuşunun sıcaklığıyla keskin bir nefes alıyorum, sarhoş edici kokusu üzerime çöküyor ve içimi garip bir özlem duygusuyla dolduruyor.

Şaşırtıcı derecede nazik ve Şehvet Tanrısı'nın aşına olmasını beklemediğim bir şekilde şefkatli. Yine de, arzu ve şehvet sızdırma şeklini gözden kaçırmak zor.

Parmakları yanağımda oyalanırken Eros'un ifadesi yavaş yavaş değişiyor. Kaşları hafifçe çatılıyor, dudaklarının kenarları gülümsemeye devam ediyor.

"Nesin sen?" diye soruyor, iki elini yüzümün iki yanını kavrayacak şekilde kaldırırken sesi nefes nefese çıkıyor. "Tanıdık geliyorsun ama ..."

Sözünü kesiyor ve ancak o anda Eros'un *aslında* kör olduğunu fark ediyorum, parmak uçları sanki benim hakkımda öğrenebilecekleri her küçük ayrıntıyı öğrenmeye çalışıyormuş gibi tenimde yavaşça geziniyor.

Elbette beni *görebilmek* için diğer duyularına güvenmek zorunda. Şimdi, bir an önce olduğundan çok daha mantıklı geliyor.

Dokunuşu hafif olsa da, teninin tenime fısıldamasından daha fazlası olmasa da, neredeyse beni kendimden uzaklaştırıyor gibi görünüyor ... aynı zamanda içimde derinlerde yanan bir ateşi tutuşturuyor.

Kendimi ona teslim olmak istemekle geri çekilmek istemek arasında kalmış buluyorum. Zihnim aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam için yalvarıyor, ama sonra başka, ilkel bir parçam onun dokunuşu için haykırıyor, sanki uzun zamandır şefkate hasretmişim gibi onu karşılıyor.

Eros başımın yan tarafını tutarken diğer eli aşağı kayıyor, parmakları narin tenimin üzerinde gezinirken vücudumda kıvılcımlar çakıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve kör olduğunu bilmeme rağmen, görüşünün beni varlığımın derinliklerine kadar delip geçtiğine yemin edebilirim. Sanki kim olduğumun özünü görebiliyormuş gibi.

Birden eğiliyor, beni kendine çekerken dudakları aralanıyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. Tepki verecek zamanım yok, ağzı benimkini bulmadan önce nefesim boğazımda düğümleniyor. Eros'un öpücüğü tutkulu, çaresiz ve özlem dolu, sanki beni onunla tüketmeye çalışıyor... ve başarıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, zihnim karışıklık içinde dönerken tenim dokunuşunun sıcaklığından karıncalanıyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, her geçen saniye kendimi kaybediyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, Eros'un etrafımızdaki yaratıklardan gelen ani bir çığlık ve çığlık telaşının ortasında benden geri atıldığı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudum zayıf ve titriyor. Nefes nefese, yerde kıvranışını izlerken soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışıyorum, gölgeler vücudunu yalayıp boynuna dolanıyor.

"Ölüm, hayır!" Persephone haykırıyor, ama Ölüm Eros'a doğru yürürken onu görmezden geliyor.

"Ona böyle dokunmaya nasıl *cüret* edersin?" diye kükrüyor Ölüm, daha önce onu zapt eden yaratıklar dehşet içinde kaçışırken, eldivenli elini kaldırıp gölgelerinin sıkışmasını işaret ediyor.

Bir an için tek yapabildiğim önümde beliren sahneye şok ve dehşet içinde bakmak oluyor. Gözlerimi kırıştıtararak dilimin kontrolünü yeniden kazanıyorum ve öne uzanıp Ölüm'ün bacağına nazıkçe elimi koyuyorum.

"Lütfen," diyorum usulca, Eros'a bakarken gözlerimi ondan ayırmaya zorlayarak. "Lütfen, bunu yapma."

Bana bakarken Ölüm'ün gözlerinde acıya benzeyen bir titreşim görüyorum, ama sonra gözlerini kırıştıtırıyor ve elini bırakıyor. Hızla önümde diz çökmek için dönüyor, kollarımdan tutuyor ve beni ayağa kaldırmaya yardım ediyor. Anında gölgeleri ona geri dönüyor ve Eros'u mermer zeminde nefes nefese bırakıyor.

Persephone hızla Eros'un yanına gidiyor ve Ölüm yüzümü ararken dizlerinin üzerine çökerek onu kontrol ediyor.

"Özür dilerim küçüğüm," diyor sessiz bir anın ardından. "Ben... Buradan hemen ayrılmalıyız."

Beni yanına çekiyor, destek için bir elini belime doluyor, sonra kapıya doğru dönüyor, tam o sırada Eros dirseklerinin üzerine kalkıyor.

"Gidemezsin," diyor, göğsü hâlâ inip kalkıyor. "Beni zorlama-"

"O bir ölümlü," diye araya giriyor Eros. "Onun ruhunu kurtarmak için benim yardımına ihtiyacın olacak."

Ölüm donakalıyor, omuzları geriliyor ve yavaşça bizi geri çevirip solgun tanıya bakıyor.

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, özellikle de bu yardım senin gibilerden geliyorsa."

Eros bunun üzerine tedirgin edici bir kahkaha atar ve ayağa kalkarken Persephone'nin uzattığı eli sallar.

"Buraya neden geldiğin konusunda yanılmıyorsam, alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak," diyor, boynunu ovuştururken beyaz gözleri yavaşça Ölüm'ünkilerle buluşmak için kalkıyor. "Ayrıca, bu bir teklif değildi. Bu bir açıklamaydı. Kardeşimin yardımı için geldin; onun yerine benimkini al."

"Hayır."

"Ölüm," diyor Persephone, endişeyle bize doğru bir adım atarak, "yardıma ihtiyacı olduğu konusunda haksız değil. Bilmiyorsun-"

"Hayır dedim," diye hırlıyor Ölüm, eli belimde sıkılaşıyor. "En az güvendiğim tanrılar arasında en kötüsü o."

Aralarında bakışırken kalbim çarpıyor, etrafımızdaki yaratıklar kendi işlerine bakıyormuş gibi yapmaktan vazgeçerken gerginlik odayı dolduruyor.

"Bence ne önerdiğini dinlemeliyiz," diyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor.

Ölüm bu fikirden hoşlanmadığı belli olan bakışlarını başka yöne çevirdi ve derin bir iç geçirdi.

"Peki, ne öneriyorsun?" diye soruyor, gözleri Eros'un üzerinde kararırken sesi sertleşiyor.

"Öncelikle kardeşimden tam olarak ne konuda yardım istediğinizi bilmem gerekiyor."

"Dediğini sanıyordum-"

"Cerberus," diye cevap veriyor Persephone, Ölüm'ün sözünü keserek. "Hazel'in yeraltı dünyasından kaçmasına izin vermesi için onu *geçici olarak* Hades'e ihanet etmeye ikna etmek için yardıma ihtiyacımız var."

Eros düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken bir an için hiçbir şey söylemiyor. Ölüm ona bakmaya devam ediyor, gölgeleri buz gibi dalgalar halinde etrafımızda kıvrılıyor ve ben onu dinlemesini istemekle hata edip etmediğimi merak ediyorum.

Birden Eros doğruldu, her birimize heyecanla bakarken yüzüne bir sırıtiş yayıldı.

"Nasıl yardım edebileceğimi çok iyi biliyorum," diyor. "Ölümlünün Cerberus'u baştan çıkarmasına yardım edeceğim."

"Kesinlikle olmaz," diye homurdanıyor Ölüm, öfkeli bir homurtu maskesinin kumaşını hafifçe dalgalandırıyor. "Gel, Hazel."

"Ben Şehvet ve Arzu Tanrısıyım, değil mi?" Ölüm beni odadan dışarı sürüklemek için dönerken Eros sesleniyor. "Birini kendi tarafına çekmenin, ona en çok arzuladığı şeyi sunmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

Ölüm gözlerini ileriye dikmiş, çenesini hafifçe düşürerek onu görmezden geliyor.

Persephone aceleyle yanımıza gelirken, "Bekle," diyor. "Bu işe yarayabilir. Başlangıçta planladığım şey bu değildi ama tam da ihtiyacın olan şey olabilir."

"Hayır."

"Buradan zamanında çıkmanızı sağlayacak en hızlı ve en güvenli yol bile olabilir."

"Hayır dedim," diye tersliyor Ölüm, siyah gözleri öfkeyle açılarak ona doğru dönüyor. "Buna izin vermeyeceğim. Bu çok tehlikeli."

"Onun için mi... yoksa senin için mi?" Persephone sessizce sorar ve Ölüm'ü olduğu yerde durdurur. Gözlerini kaçırıyor, çenesi maskesinin altında sanki soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi çalışıyor. "Ölüm, bu senin tek seçeneğin olabilir. Buraya son gelişinden beri Hades birçok kişiyi sana düşman etti. Başka kimsenin yardım edeceğinden emin olamazsın."

"Ve bunun onu *ona* emanet etmeye istekli olmamı sağlaması mı gerekiyor?"

Aralarında bakışıp duruyorum, söylenen her şeyi düşündükçe kafam karışıyor. Cerberus'u baştan çıkarmaya çalışmak yerine onu kazanmak için bir ya da iki bifttek atmak daha kolay olmaz mıydı?

"Bekle, anlamıyorum," diyorum. "Cerberus bir köpek değil mi? Ya da en azından köpeğe benzer bir yaratık? Bu plan nasıl işe yarayacak ki?"

Bir saniye bana bakıyorlar ve bir şeyi yanlış anladığım çok açık. Persephone'nin gözleri aniden anlayışla açılıyor, ama cevap veren Eros oluyor, "Haksız değilsin, ama bu sadece onun canavar formu. Eğer kartlarını doğru oynarsan, seni eğitmeme izin verirsen... çok yakında onun gerçek formunu keşfedeceğinden hiç şüphem yok."

"Bu olmayacak; başka bir yol bulacağız."

"Bırakın *o* karar versin," diyor Eros bize yaklaşarak. "Ne de olsa burada söz konusu olan onun ruhu."

Ölüm geriliyor, ama beni şaşırtacak şekilde dönüp bana bakıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık.

"Peki. Ne yapmak istiyorsun Hazel?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, seçim yapmama izin vermesi bile beni şaşırtıyor. Eros'un arkadaşlığından hoşlanmadığı *açık*.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" Kendime biraz düşünme fırsatı verdikten sonra Persephone'a soruyorum.

"Öyle düşünüyorum," diye yanıtlıyor. "Cerberus çok uzun zamandır arkadaşlıktan yoksun. Onu gerçekten kazanmak için çok şey gerekeceğinden şüpheliyim."

Sonunda bir karara varırken kendimden şüphe ederek dudagımı gergin bir şekilde çiğniyorum. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve ikisinin arasına bakarken derin bir iç çekiyorum.

"Tamam."

"Bunu yapmak zorunda değilsin küçüğüm," diyor Ölüm alçak bir fısıltıyla, kollarımın üst kısmını nazikçe kavrayıp gözlerimin içine bakmak için eğilirken, aniden yeniden kendisi gibi görünüyor. "Eğer tek bir kelime edersen, bunu burada ve şimdi bitireceğim."

"Başka bir planın var mı?" "Toplu katliam içermeyen bir plan." diye açıklığa kavuşturmadan önce soruyorum.

Sessizliği düşüncelerimi doğruluyor. "Bu plandan nefret ediyorum," diyor.

"Ben de öyle ama elimizdeki tek şans bu olabilir. Hades bizi çoktan reddetti ve eğer Cerberus'u kendi tarafımıza çekemezsek... o zaman ne umudumuz var?"

"Peki, karar verildi mi?" Eros soruyor.

Ölüm'le birlikte doğrulup yüzümüzü ona döndüğümüzde elini kaldırmış, kolunun etrafında tuhaf bir şekilde tanıdık gelen gümüş bir maddenin döndüğünü görüyoruz. Bana neyi hatırlattığını anlamam bir saniye sürüyor ve dehşet içinde Ölüm'e bakarken gözlerim açılıyor.

"Gölgeyle ne yapıyorsun?" diyor, sesi korkunç bir şekilde

Yu

muş "Bu sarayın *benim* alanım olduğu konusunda sizi uyarmıştım," diyor Eros.

ak. "Bir parçası olarak

Hades'in Kaderlerle yaptığı anlaşma uyarınca, kendi evlerimizde bize karşı kullanılan her güç kısmen bize aktarılıyor. En azından suçlu Yeraltı Dünyası'nda kaldığı sürece... Yeni Tanrılar Şehri'ne hoş geldiniz."

"Bunu biliyor muydun?" Ölüm tıslayarak Persephone'nin üzerinde dönüyor.

"Elbette, ama bu kadarını söyleyemezdim," der Persephone, yanakları utançla kızarak. "Bu onun anlaşmasının bir parçasıydı."

"Endişelenmene gerek yok Ölüm," diyor Eros yaklaşırken, küçük gümüş gölgesi şakacı bir şekilde etrafında dönüyor. "Ne senin gücüne ihtiyacım var ne de onu istiyorum."

Bununla birlikte, gümüş gölgeyi ondan alır ve Ölüm'e geri fırlatır. Gölge, Ölüm'ün ayaklarının dibinde çalkalanan büyük karanlık havuzuyla birleşerek hemen mürekkep rengine bürünür.

"Şimdi başlayalım mı?" diyor Eros, gözlerini bana dikerek. "Endişelenmene gerek yok, ölümlü. Ben baştan çıkarma ustasıyım; çok geçmeden Hades'in fino köpeği önünde diz çökmek için *yalvaracak*. Bundan eminim."

EROS

"Gelin," diyorum kapılara doğru ilerlerken, beni takip etmelerini işaret ederken geriye doğru yürümek için dönüyorum. "Size yeni evinizi gezdireyim."

Sırtımı onlara döndüğümde, korkunun kalbimi ele geçirmesine izin verirken sırtışıım yüzümden düşüyor.

Mahvolmam için tek bir dokunuş yeterliydi.

Tenine tek bir dokunuş ve onu hayatım boyunca hiçbir şeyi görmediğim kadar net görebildim. Ve kör olduğumu düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor.

Hayatımın karanlığının ışık ve renkle dolması için tek gereken bir öpücüktü ve bir anlığına, tek bir kalp atışıyla, daha önce hiç olmadığım şekilde doyuma ulaştım.

Benim için mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde... ve tüm yaratıklar arasında bir *ölümlü* tarafından.

Ruhu, enerjisi öylesine saf, öylesine... yoğunluğu içinde şiddetle sarhoş edici. Birden kendimi ondan başka *hiçbir şeyi*, hiç kimseyi arzularken buluyorum.

Ona sahip olmalıyım. Onu sahiplenmenin, Ölüm'ün elinin onu benden almasını engellemenin bir yolunu bulmalıyım, sadece bir süreliğine bile olsa. Bunu yapana kadar durmayacağım.

Onu tanıyana kadar.

Bunu onunla yaşamak için neler vermezdim. En son ne zaman bir başkasıyla gerçekten yatmak *istediğimi* hatırlamıyorum.

Ölüm sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi alçak bir hırıltı çıkarıyor. Yine de, sanırım hissedebildiği benim auram; tek bir dokunuştan sonra nasıl boğulduğumu. Onu tekrar tatmak için ne kadar çaresiz olduğumu.

Hmm, Ölüm bu konuda bir sorun olabilir. Kıza duyduğu arzu apaçık ortada; ağır dalgalar halinde üzerinden yuvarlanıyor. Saraya adımını attığı anda bunu hissedebildim.

Kızdan ise kendi arzusu söz konusu olduğunda hiçbir şey hissedemiyorum. Bu düşüncenin içimde uyandırdığı umut ışığından neredeyse nefret ediyorum. Eğer onu arzulamıyorsa, belki de onun yerine beni arzulamaya başlayabilir.

Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyorum.

Aralarında bir şey olmuş olmalı; yoksa Ölüm neden bir ölümlü için bu kadar çok şeyi riske atsın ki?

Ona duyduğum arzu, onu *tatmak* için duyduğum çaresiz ve acılı açlık bir yana, o bir muamma. Elimde değil ama keşke onun yüzünü ve yüzünden geçen duyguları, dudaklarından dökülen kelimeleri görebilseydim diyorum.

Hayatımda ilk kez, fiziksel olarak göremediğim için hayal kırıklığına uğruyorum, sadece onun sunduğu *her şeyi* deneyimleyemediğim için.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak zorundayım. Değiştirilemeyecek bir şeyin içinde debelenmenin bana bir faydası yok.

Onları kardeşimin sarayının koridorlarında gezdirirken, şu anda beni rahatsız eden kargaşaya bir göz atmalarını bile istemeyerek, onlara hazırlıksız bir tur attırıyorum.

Ona verdiğim tepkiden dolayı yaşadığım hayal kırıklığı arttıkça, onun beni etkileme şeklini mantıklı hale getirmeye çalışmaktan kendimi alamıyorum.

Belki de daha önce hiç kimsenin Ölüm'ün kendisi üzerinde bu kadar etkili olduğunu bilmediğim için, onu kendime ait kılmak için bu kadar çaresizim. Sıradan bir ölümlünün, hem insanlar hem de tanrılar tarafından bu kadar korkulan bir varlığı nasıl dize getirebildiğini anlayamıyorum.

Gerçi enerjisindeki gerilime bakılırsa, sadece mecazi anlamda.

Bunu düşündükçe, kızı kafamdan atmak için onunla yatmam gerektiğini daha iyi anlıyorum. Bu delilikten kurtulana kadar onunla yetinmek istiyorum.

Ölüm onun üzerinde gezinirken bunu nasıl başaracağımı henüz bilmiyorum ama başaracağım. O zaman kendime gelebilirim.

Ölüm'ün ona aşık olması bir şeydir; ben onun yerinde olsaydım muhtemelen çok daha azına razı olurdu ...

Ama ben?

Kendi kendime usulca homurdanıyorum.

Şehvet Tanrısı *kimseye* aşık olmaz. En azından ölümlü bir kız.

HAZEL

Ölüm'e yaklaşıyorum, ona olabildiğince yakın yürüyorum, gücüm yavaş yavaş bedenime geri dönüyor. Dokunuşumun aramızdaki gerilimi azaltması ve beni ayakta tutması umuduyla elimi Ölüm'ün koluna doluyorum.

Bana bakıyor, koyu renk gözleri okunmuyor, ifadesinden duygularına dair hiçbir şey anlaşılmıyor. Yine de Eros bize sarayda rehberlik ederken tedirginliğini hissedebiliyorum.

Eros'la aralarının pek iyi olmadığı aşikâr ama ben onun da kimseyle arasının pek iyi olmadığını düşünmeye başlıyorum. "Ah, kardeşimin en sevdiği avlu," diyor Eros küçük bir kemerden geçerken. "Bir keresinde dört bakireye hayattaki güzel şeylerden bazılarını göstermiştim.

o çiçek yatağında."

Ölüm bundan tiksinişmiş gibi bir ses çıkarıyor ve Persephone gözlerini deviriyor. Eros dönüp tepkimi merak ediyormuş gibi bana bakıyor, ben de ona kıbarca gülümsüyorum, düşündüğümde daha fazlasını görebildiği için birden tedirgin oluyorum.

Geçmişteki fetihleriyle övünmesi hoşuma gitmiyor ama bize yardım etmesi gereken kişi oyken bu kadarını ifade etmek zorunda kalması yanlış geliyor.

Büyük bir çalışma odasına girdiğimizde Eros bize, "Buradaki altınlar benim kişisel kasamdan geliyor," diyor. "Sevgili kardeşime düğün hediyesi olarak gönderdim. Görüyorsun ya Ölüm, o bile hayattaki güzel şeylerin tadını çıkaracak bir şeyler bulabiliyor. Zaman zaman."

Eros turuna devam ediyor, bize zengin hazineler ve gösterişli dekorlarla dolu odaları gösteriyor, her birinin ardından bir hikâye geliyor. Başka bir odaya adım attığımda, gözlerim bir dizi büyük tabloya takılınca birdenbire Ölüm'den uzaklaşma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlar. Tablolar tuhaf ama yine de renklerin ve duyguların tuval üzerinde sergileniş biçimi açısından son derece güzel.

"Bu resimler çok çarpıcı," diye mırıldandım.

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" Eros kararsız bir şekilde dönüp tekrar bana bakıyor. "Bunlar benim özel koleksiyonumdan. Sarayımı Anteros'a ödünç vermeyi kabul ettiğimde onlardan ayrılmaya dayanamadım. Onlar Anteros'u yakalamak içindi.

Hayatımın en mutlu anlarından bazılarıydı, ama bunu başarabildiler mi bilmiyorum."

"Sanırım başardılar," diyorum, içlerinde anlatılan hikâyeyi okumaya çalışırken gözlerim kalın boya darbelerine takılıyor.

"Sanırım dinlenmemiz ve önümüzdeki göreve hazırlanmamız için bize bir şans verilmesi en iyisi olur," diyor Ölüm boğazını temizleyerek. "Hazel'in da çok geçmeden yemeğe ihtiyacı olacak."

Bu söz beni şaşırtıyor ve bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum. "Ah, evet, bu taraftan," diyor ev sahibimiz küçük bir baş hareketiyle. Ben

Tablolara tam anlamıyla hayran olma fırsatı bulamadan onları arkamda bırakmak konusunda isteksizim ama bırakıyorum... eğer yapabilirsem gizlice buraya gelip onlara hayran olmaya çalışacağımı aklıma not ettikten sonra.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüyoruz ve ben onu izlerken Eros'un güzel bir anısını yad ettiği izlenimine kapılıyorum.

Ta ki ağzını tekrar açana kadar.

"Yemekten bahsetmişken. Geçen yılki partimi kaçırmış olman çok yazık Persephone. Ölümlüler diyarından ithal edilmiş en iyi şampanyaları ve çikolataları getirmiştin. Hatta Cerberus'un yanından gizlice biraz çilek bile geçirmeyi başarmıştım."

"Partine neden katılamadığımı çok iyi biliyorsun," diyor Persephone.

"Yaz ortasının bir parti için en iyi zaman olduğunu kabul etmelisin.

Özellikle de benimki için."

Persephone buna homurdanıyor ama sessiz kalıyor ve ben de Eros'un sanki etkilenmemi bekliyormuş gibi bana bakışını kaçırmıyorum. Gerçekten anlamlı bir şeyler hatırladığını düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

Eros konuştuğu, sesinin cazibesine rağmen ondan giderek daha az hoşlanıyor gibiyim. Her ne kadar güzel olsa da, derinliği yok ve kendini çok beğenmiş.

Eros'a gerçekten yardım edemeyeceğinden endişelenmeye başlıyorum. Bize.

Belki de ona güvenmek bir hataydı. Kimseyi suçlayamayacağım bir hata. ama geleceğimize mal olabilir.

Dudaklarımı gergin bir şekilde çiğneyen Eros bizi geniş bir seraya götürüyor ve kendimi bir kez daha hayranlıkla etrafa bakarken buluyorum. Oda hayat dolu - canlı güneş öpücüğü yaprakları akla gelebilecek her renkte dökülüyor - sarmaşıklar örüyor

Karmaşık kafeslerden geçerek havayı baş döndürücü bir kokuyla dolduran çiçeklerle dolup taşıyor.

"Ah," diye sevinçle soluyor Persephone, "Eros, bunu sen mi yaptın?"

"Hoşuna gideceğini düşündüm," diyor parlak bir sırıtışla, ona bakarken beni şaşırtıyor. "Bunlardan bazılarını toplamak için ölümlüler âlemine cesaret etmem gerekti ve iyi ki de öyle yapmışım. Ben oraya son gittiğimden beri bunların çoğunun nesli tükendi."

Gözlerim aralarında gidip geliyor, onun sevinci karşısında gözlerinin yumuşamasını izliyorum ve bir kez daha Eros'u yargılamakta acele edip etmediğimi sorguluyorum. Belki de onda görüldüğünden daha fazlası vardır.

Ve sonra, yine ağzını açarak her şeyi mahvetmek zorunda kalıyor.

"Aslında, oraya son gittiğimde, en büyüleyici ölümlülerden bazılarıyla karşılaştım. Onların arasında geçirdiğim zaman hakkında size anlatabileceğim hikâyeler... onlara öğrettiğim *şeyler*," diye övünüyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Kapalı kapılar ardında hâlâ onlar hakkında fısıldaşıyorlarsa hiç şaşırmam. Onlara katılacak kadar alçaldığımdan değil elbette."

Bu sözlerim rahatsız edici bir sessizlikle karşılanıyor ve Eros'un gülümsemesi kayboluyor. "*Odalarımız*, Eros," diye bastırır Ölüm sıkılmış dişlerinin arasından.

Persephone buna homurdanıyor ve ben Ölüm'e bir adım daha yaklaşıyorum. Vücudunun benimkine bu kadar yakın olması, bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatıyor. Önümde uzananlarla ya da Eros'la tek başıma yüzleşecek değilim.

Eros'a olan inancım sarsılıyor olabilir ama en azından yalnız değilim. Bu küçük gerçek için sonsuza dek minnettarım.

"Bu taraftan," diyor Eros, kendini beğenmiş sesi aniden uzaklaşıyor.

Yürürken hiçbirimiz bir şey söylemiyor, ayak seslerimiz koridorların inci gibi mermerlerinde sekiyor. Uzaktan, içinde yürüdüğümüz toplantının tüm hızıyla devam ettiğini duyabiliyorum, havada süzülen zevk sesleri yanaklarımı yakıyor.

Birdenbire, böyle bir yerde nasıl uyuyabileceğimden emin olamıyorum ve Ölüm'ün sarayının karanlık, sessiz koridorlarını özlemekten kendimi alamıyorum. Ne kadar soğuk olmasına rağmen.

Birden burada, Ölüm'e bu kadar yakın dururken bile ne kadar rahat olduğumu fark ediyorum. Eros'un sarayının sıcaklığı Ölüm'ün soğuğuyla dengelenmişti.

"Sanırım bizimle kalmayacaksın Persephone," dedi Eros, yukarı çıkarken aramızdaki sessizliği nihayet bozarak

Birkaç kat merdiven.

"Haklısınız," diyor. "Yazık. Bize katılmanı umuyordum."

"Elimden geldiğince sık uğrayacağımdan emin olabilirsiniz," diyor Ölüm'e bilmiş bir bakış atarak. "Ayrıca, birinin gerçekten hazırlanmak için zamanın olduğundan emin olması gerekiyor."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Eros aniden ona doğru dönerek soruyor.

"Bir şeyler düşüneceğim."

"Size genç bir succubus verebilirim," diye teklif ediyor. "Özellikle iyi bir tane tanıyorum, kocanı kesinlikle koruyacak-"

"Hayır," diye araya giriyor Persephone, neşeli tavrı bir anda kararıyor. "Kocamla ilgileneceğimi söyledim."

"Sen bilirsin," diyor omuz silkerek.

Başka bir koridora döndüğümde, koridorun zarif kapılarla kaplı olduğunu görüyorum. Eros'un her adımda ve geçtiği her kapıda artan heyecanını izledikçe gerginliğim daha da artıyor.

Ölüm'e daha sıkı sarılıyorum, o da beni nazikçe kendine çekiyor, tam o sırada geriye sadece bir kapı kaldığını fark ediyorum. Eros bizi koridorun en ucundaki süslü çift kapıya doğru götürüyor.

"İşte geldik," diyor Eros, kapıları açmadan önce hepimize parlak bir sırıtış fırlatarak.

Ötedeki odayı gördüğümde gözlerim açılıyor. Uzaktaki duvar, saray duvarlarının ötesindeki bahçelere ve şehre bakan alışılmadık bir opalesan camdan yapılmış. Işık, kremse kadifelerle döşenmiş altın rengi mobilyaların üzerinde parıltı veren pastel gökkuşakları halinde süzülüyor. Odanın ortasında sayvanlı bir yatak, pelüş bir yorgan ve çeşitli şekil ve boyutlarda altın yastıklarla kaplı, yumuşak beyaz bir tente ile tamamlanmış. Bir tanrının sarayındaki yatak odasını tam da böyle hayal ederdim,

Yine de bir şekilde en çılgın beklentilerimi aşıyor.

"Ölümlünün kalacağı yer burası," diyor Eros, beni şaşırtarak.

"Hayır," diye cevaplıyor Ölüm tereddüt etmeden.

Eros dönüp Ölüm'e bakarken homurdanıyor ve ben yine onun dünyanın ne kadarını görebildiğini merak ediyorum. Hiç değilse Ölüm'den yayılan ani öfke dalgasını hissedebiliyor.

Önce ikisinin arasına, sonra da odanın etrafına bakıyorum ve onu üzen şeyin tam olarak ne olduğunu merak ediyorum. Belki de burada benim görebildiğimden daha fazlası vardır.

"O *senin* yatak odanda kalmayacak, Eros," diye homurdanıyor Ölüm.

Bunun farkına varınca irkiliyorum, Ölüm'ün hoşnutsuzluğunu bir anda anlıyorum.

"Neden kalmıyor?" Eros soruyor. "Eros-"

"Misafirim olarak, en iyisini hak etmiyor mu? Elbette, tüm varlıklar arasında ona daha azını sunmamı bekleyemezsiniz. Benim odam olması dışında, bu odada kalmaması için bana iyi bir neden söyle."

Eros meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor; dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme oynuyor. Belli ki Ölüm'den bir tepki almaya çalışıyor ama o her zamanki gibi soğuk. Doğruldu ve ışık etrafımızda dalgalanırken Eros'a baktı, ikisi de kararlılıklarında tereddüt etmiyordu.

Sonunda yardım için Persephone'ye baktığımda an sonsuza kadar uzayacak gibi görünüyor, ama o bana sadece küçük bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

"Sebepten *sensin*. Yatağından vazgeçeceğini düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum," diyor Ölüm. "Onu korumaya yemin ettim ve buna *senin* gibiler de dâhil."

"Onun saçının teline zarar vereceğimi düşünemezsin," diyor Eros, o kadar alçak ve tehlikeli bir kahkaha atıyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Bunca yıldan sonra bile bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Hayır, sana hiç güvenmiyorum," diye cevap veriyor Ölüm. "Senin doğanı biliyorum, Eros. İstedğin şeyi elde etmek için her şeyi yapabileceğini biliyorum ve seni onunla istediğin şekilde baş başa bırakmayacağım."

Ölüm'ün sözleri Eros üzerinde anında bir etki yaratır, zarafeti ve dikkatli tonu kaybolup çok daha korkunç bir yaratık ortaya çıkar. Hâlâ şaşırtıcı derecede güzel olsa da, karşımızda duran adam artık kibir değil öfke saçıyor.

Eros'un sırtından aniden kocaman beyaz kanatlar fırlıyor ve iki adam bir nefes içinde aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Ölümün gölgeleri etraflarında dönüyor, onlar birbirlerine bakarken odadaki gerilim yeni zirvelere yükseliyor.

"Öyle mi?" Eros'un sesi yumuşak ve ölümcül. "Peki ya sana onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğini söylesem?"

Bunun üzerine sertçe nefes alıyorum ama Ölüm sadece gözlerini kısıyor. "Sana inanmıyorum."

"O zaman neden ona kendin sormuyorsun?" diye soruyor Eros. "Ölümlüne sor bakalım, beni, Arzu Tanrısı'nı yatağına kabul edecek mi... yoksa bunu öğrenmekten çok mu korkuyorsun?"

Ölüm'ün eldiveninin derisi geriliyor ve bir an için kendini Eros'un üzerine fırlatacağından emin oluyorum. Ama sonra, ılık bir esinti etrafımızı sarıyor ve ciğerlerimizi sarhoş edici, çiçeksi bir kokuyla doldururken havayı donduran ayaz yumuşuyor.

Persephone öne doğru adım atıyor, iki adamın arasına girerken gerginlik omuzlarımı gevşetecek kadar azalıyor. Minik tanrıça her ikisinin de göğsüne birer avuç bastırarak onları bir adım geri atmaya zorluyor ve kaşlarını çatarak iki adama bakıyor, güzel yüzünde öfke parıldıyor. Onun dokunuşuyla Eros'un kanatları katlanıp kayboluyor ve Ölüm'ün gölgeleri sakinleşiyor.

"Yeter! Bunun için vaktimiz yok," diye tıslıyor. "Eros, zorluk çıkarıyorsun ve bugünlerde zor adamlar için çok az sabrım kaldı. Tanrılar ya da değil. Ölüm, Hazel bu odada kalacak ve bu son sözüm."

"Sen kim oluyorsun da-"

"Öyle *olmalı*," diye tersliyor Persephone, ayağını mermere sertçe vuruyor, Ölüm'e dik dik bakarken ayaklarının etrafından yapraklar süzülüyor.

"Nedenmiş o?" diye hırlayarak karşılık veriyor, gölgeleri bir kez daha ayaklarının dibinde çalkalanmaya başlıyor.

"Çünkü o sadece benim odamda güvende olacak," diye araya giriyor Eros, sesindeki ciddiyetle dikkatimizi tekrar ona çekiyor, "işte bu yüzden teklif ediyorum."

Ölüm geri çekiliyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hades'in anlaşması yürürlükte olduğu sürece, hiç kimse açık bir izin olmadan bir tanrının yatak odasına adım atamaz," diyor.

"Bu kuralın tek istisnası, birinin eşinin içeride olmasıdır," diye ekliyor Persephone.

"Ve sen bu bilgiyle başlamayı düşünmedin mi?" Ölüm diyor. Bu tanrıları ve tuhaf kurallarını anlamaya çalışırken bakışlarım onların arasında gidip geliyor. "Yine de onu onunla yalnız bırakmayacağım."

"O zaman belki de bir uzlaşmaya varabiliriz," diye iç geçiriyor, parfümlü hava etrafımızda ağırlaşıyor, "üçünüz de Eros'un odasını paylaşacaksınız."

Bir anlık sessizlikten sonra Eros omuzlarını yarım bir silkmeye kaldırıyor ve ben bunun onun uzlaşmayı kabul etme şekli olduğunu anlıyorum.

Kaşlarımı çatarak Ölüm'e bakıyorum. Diğerlerine bakarken, ılık esintiyle yumuşamış olsa da, karanlık ve don hala ondan sızıyor.

Bize söylediklerine rağmen, teklifi kabul etmeye niyeti olmadığı hissine kapılıyorum. Ölüm'ün öfkesi geri dönmeden önce hızla öne çıkarak koluna nazik bir el koyuyorum. Gözleri anında bana kayıyor ve yüzümü görünce yumuşuyor.

"Bu sadece geçici," diyorum nazikçe, "ve alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Ayrıca, sen yanımdayken bana hiçbir zarar gelmeyecek."

"İyi," diyor Ölüm, omuzları hafifçe gevşiyor, "ama bu sana güvendiğim anlamına gelmez, Eros."

"O zaman sonunda bir anlaşmaya vardık gibi görünüyor," diyor Eros muzip bir sırıtişla. "Ölüm, özel odama hoş geldin."

ÖLÜM

Tek gereken elini koluma koyması.

Tek bir dokunuş ve içimdeki buz gibi öfkenin onun için çözüldüğünü hissedebiliyorum. Tek bir sözüyle kararlılığım milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Hazel benden boynumu kılıca eğmemi isteyebilirdi ve ben de sorgusuz sualsiz yapardım. Sadece istemesi yeterli, onun için her şeyi yapar, her şeyi veririm.

Yine de, bu sözlerin güzel yalanlardan biraz daha fazlası olduğunu biliyorum.

Gerçekte hiçbir şey ifade etmezken, özverili olma yanılsamaları.

Diz çökерdim ama bıçak beni öldürmezdi. Dokunmamı isteyebilir ama ona zarar vermekten korktuğum için reddederim.

Gerçekte güçsüzüm, başka bir adamın ona dokunmasını, onu yatağına davet etmesini izliyorum... ve o da kabul ediyor.

Belki de resim hakkında, bana karşı olan hislerinin derinliği hakkında yanıılmışımdır. Belki de Eros onu istediğı konusunda haklıydı ve bunu göremeyecek kadar kör olan bendim.

Ne de olsa onu hiç istemediğı bir öpücükle öldüren bendim.

Başka birini istiyorsa Hazel'ı gerçekten suçlayabilir miyim?

Ölüm tehdidi olmadan öpebileceğı birini.

Öpüşmelerini hatırlayınca kalbim tekrar sertleşiyor ve bu kadar kolay kırıldığım için kendime kızarak utancımı yutuyorum. Onu korumaya yemin etmişim, onunla bu şehre gelmemem gerektiğini bilmeliydim ve şimdi ... Onu doğruca aslanın inine götürdüm.

Persephone ellerini çırparak "Güzel," dedi ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Bu meselenin hallolduğına sevindim."

Zoraki neşesi karşısında yüzümü buruşturuyorum ve bir adım geri çekilirken göz göze gelmekten nasıl kaçındığını fark ediyorum. Onu izliyorum, parfümlü havasının kenarlarından sızmaya başlayan tedirginliği hissediyorum.

"Geri dönecek misin?" Hazel soruyor.

"Evet," diyor. "Cerberus'tan ve kocamın planlarından haber alır almaz. Artık gerçekten gitmeliyim; zaten çok uzun süredir yoktum."

Bununla birlikte aceleyle uzaklaşıyor. Rengarenk etekleri köşede kaybolduğı anda, onun yarattığı sıcaklığın yerini bir soğukluk alıyor ve ben

Eros'a döndüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz ve ben kısa bir an için onun burnunu kırmanın ne kadar tatmin edici olacağını düşünüyorum. Bana bakışına bakılırsa, onun da aynı şeyi hissettiğinden şüphem yok ama sonra bakışları Hazel'a kayıyor.

"Gel, sana her şeyin nerede olduğunu göstereyim," diyor ve elini Hazel'a uzatıyor. "Benimle kaldığın süre boyunca ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorum."

Hazel benden uzaklaşıyor ve ben hemen onun dokunuşunun yokluğunu hissediyorum.

"Odan çok güzelmiş," diyor Hazel, adamın uzattığı elin yanından geçip yatak odasına doğru ilerlerken. Belki fark etmedi ama bu hafif dokunuş göğsümde bir umudun kök salmasına neden oldu. Onun Eros'un cazibesine karşı tamamen bağışık olduğuna inanmamam gerektiğini biliyorum, ama belki de düşündüğüm kadar kolay etkilenmiyordur.

Eros'un ona nasıl çekildiğini görüyorum... daha az ölümlü ruhlara karşı sözde hoşnutsuzluğuna rağmen onu aramaktan vazgeçemediğini *hissediyorum*.

Arkalarından giderek, onun kızı takip edişini izliyorum ve adam her yaklaştığında kız hafifçe uzaklaşıyor. Onunla etkileşimine bakınca dudaklarımı hafif bir gülümsemenin kaplamasına engel olamıyorum.

Yanılmış olmam mümkün mü? Eros'un gücünden etkilenmiyor mu? Hepsi mi?

Umut etmek için fazla iyi görünüyor. Belki de sadece kırmak istemiyordur. ama bu bile cazibesinin onun üzerinde olması gerektiği kadar güçlü olmadığını gösterir.

Her iki durumda da, onu gözümün önünden ayırmaya niyetim yok. Özellikle de onun yanındayken. İkisi de diğerini bu şekilde görmese bile, onun için bir tehlike.

Eros'un geçmişi hakkında çok şey biliyorum. Erkeklerin ve kadınların kendilerini onun ayaklarına nasıl attıklarını gördüm, sadece bir kenara atılmak, bedenleri ve ruhları tükenmek ve kırılmak için. Bunun Hazel'ın başına gelmesine izin vermeyeceğim.

Bakışlarım ikisini odanın içinde takip ediyor, bedenim ihtiyaç duymam halinde her an harekete geçmeye hazır. Eros ona odanın en küçük detaylarını gösterirken Hazel başını sallıyor ve kibarca gülümsüyor.

Gereksiz görünüyor ama araya girme dürtüsüne direniyorum. Hazel pencereci duvarın önünde durmak için hareket ediyor, Eros onun arkasındaki yerine geçiyor ve elini Hazel'in sırtının küçük kısmına yerleştirmesini izliyorum.

Siyahı görüyorum, gölgelerim kıpırdanırken yumruklarım sıkılıyor, emrimi bekliyorlar ama kapıda aniden beliren bir hizmetçi beni harekete geçmekten kurtarıyor.

"Lordum," diyor yaratık, bana ihtiyatla bakarak, "burada sizinle görüşmek isteyen biri var. Ona ana avluda beklemesini söyledim."

"Ah, görünüşe göre görev çağırıyor," diyor Eros, Hazel'ı yanıma döndürerek. "Korkarım şimdilik yollarımızı ayırmak zorundayız. Çok geçmeden akşam yemeği için size eşlik edecek birini göndereceğimden emin olabilirsiniz."

Eros bana bir bakış attıktan sonra hizmetkâra yolu göstermesini işaret ediyor ve arkasından kapıları kapatıyor.

Bir zamanlar olduğu yeri sessizlik dolduruyor ve sonunda gittiği için neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Sonunda Hazel'la baş başa, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak birkaç dakika geçirmek.

"I-"

"Nasıl-" diyor Hazel aynı anda ve ikimiz de duraklıyoruz. Küçük bir kahkaha atıyor, gözlerimiz buluştuğunda dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Önce sen, küçüğüm," diyorum Hazel yanakları kızarak gözlerini kaçırırken.

"Nasıl..." diye başlıyor tereddütle. "Sence Eros bana tam olarak nasıl öğretmeyi planlıyor?"

Yüzümdeki gülümseme maskemin ardına gizlenmiş olsa da kayboluyor ve durduramadan bir hayal kırıklığı iç çekiyorum. Hazel başını kaldırıp bakıyor, kaşları endişeyle çatılmış, sabırla cevap vermeme bekliyor, ben de önce bu düşünceye karşı duyduğum hoşnutsuzluğu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum.

Eğer Eros hakkında bir şeyler biliyorsam, ki biliyorum, onunla ne yapmayı planladığını ancak hayal etmeye başlayabilirim. Sadece bu düşünce bile beni onun izini sürmeye ve kurduğumuz geçici barışa son vermeye teşvik etmeye yeter de artar bile.

Ona ne yapacağımı düşünmek için kendime biraz zaman tanıdıktan sonra Hazel'in hâlâ bir cevap beklediğini fark ediyorum.

"Kesin bir şey söyleyemem," diye itiraf ediyorum, "ama sanırım *sanatını* senin üzerinde icra etmeye çalışarak sana öğretmeye çalışacak."

"Oh," diye soluk soluğa kalıyor, yanakları ısınıyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. "Ne bekliyordun ufaklık?"

"Bilmiyorum ama... gerçekten güçlerini benim üzerimde harcayacağını mı düşünüyorsun? Ben bir ölümlüden başka bir şey değilim; eminim bana ne yapacağımı daha uygun bir eşle göstermeyi tercih ederdi?"

Başını sallıyor ve ben de şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışmasını izliyorum. Bir yanımda onun yardımını kabul etme kararından pişmanlık duyduğuna inanmak istiyordum ama bir yanımda da bu fikrin onu baştan çıkardığından endişeleniyordum.

Bu yüzden sormaktan kaçınıyorum.

"Bir hiç olmaktan çok uzaktasın Hazel," diyordum, parmağımın ucuyla çenesini kaldırmak için uzanarak. "Burada, bu iblislerin arasında, sen *her şeysin*. Sonsuz bir karanlık dünyasının ortasında bir ışıksın ve biz senin ateşinin karanlık pervaneleriyiz. Eros sana sahip olduğu için şanslı olurdu."

Bunları söylerken yüzümü buruşturuyordum ama içimdeki gerçeği inkâr edemiyordum. Şanslı olurdu, tabii önce kendisi ölmezse.

"Beni pohpohluyorsun," diyor güvensizlikle homurdanarak. "Daha önce yaşadığım hayatı biliyorum ve ben-"

"Hayır, ben sadece gerçeği söylüyordum. Babanı düşün," diyordum kararlılıkla, kalbim ona duyduğum sevgi ve hayranlıkla kabarıyor. "Onu düşün, onu kurtarmak için nelerden vazgeçtiğini düşün. Ruhunun ne kadar değerli olduğunu çoktan kanıtladın ve Eros bunu görmemek için aptal olmalı."

Yine onun adını andığım için kendimden nefret ediyordum ama *ona* layık olmayanın *kendisi* olduğunu düşünmesine izin veremem.

Hazel buna hiçbir şey söylemiyor. Yavaşça elimden çekilmeden önce bir an için bana bakarken kaşları çatılıyor.

Onu bırakmak konusunda isteksizim ama başka seçeneğim yok.

Birkaç adım uzaklaşıyor, sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor ve ben ona bakarken hiçbir duygusunu anlayamıyorum. Yavaşça bana bakmak için geri dönüyor, iri gözleri yüzümü ararken yumuşacık.

"Sydian, seni istiyordum-" diye söze başlıyor, tam o sırada odanın kapıları açılıyor.

Çileden çıkmış bir halde onlara doğru dönüyordum ve Eros'un her şeyi bir kez daha mahvetmek üzere karşımda dikildiğini görmeyi bekliyorum.

Ama o değil. İki succubae eşikte duruyor, gözlerini hızla yere indirmediği için bana bakarken yüzlerinde gergin bir ifade var.

"Üstünü değiştirip akşam yemeği için Eros'la buluşacaksın," diyor dişilerden biri, gözleri yavaşça kalkıp ağır kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yüzünde bir sırıtma

dudaklarını.

Eros'un oynamak istediği oyun bu mu yani? Ne yazık ki onun için, sarayındaki karanlık yaratıklara ve onların kötü cazibelerine karşı pek ilgim yok.

"Ve bize yardım etmemiz emredildi," diyor diğeri, ikisi de odaya girerken. Gözlerim kollarının üzerindeki giysilere takılıyor ve bir iç çekiyorum.

"Pekâlâ, şu işi bitirelim," diyorum, bu yaratıkların Eros'un yokluğunda bizi gözetlemek için gönderildiklerini ve Hazel'la baş başa kaldığım anın geçtiğini çok iyi biliyorum.

HAZEL

Hayatımda gördüğüm en güzel iki kadın odaya giriyor ve içlerinden biri bana doğru ilerlemeden önce Ölüm'e aç gözlerle bakmalarını izliyorum.

"Hadi seni temizleyelim," diyor, kolumdan tutup beni başka bir kapıya doğru sürüklerken omzunun üzerinden Ölüm'e ve arkadaşına bakıyor.

Diğer kadın Ölüm'ü odanın karşı tarafındaki bir soyunma bölmesinin arkasına götürürken arkama bakıyorum.

Bir an için, yabancı kadının Ölüm'ü soyunurken izlediğini hayal ettiğimde midemin çukuruna mide bulandırıcı bir kıskançlık duygusunun yerleştiğini hissediyorum. Bu düşünceyi bir kenara iterek, özel bir banyoya çekildiğimde elimdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum.

Kadın banyo yapmakla meşgul, buhar kısa sürede geniş odayı dolduruyor. Beni yanına çağırmak için dönmeden önce suya birkaç kavanoz bir şey dökmesini dikkatle izliyorum. Eros'un etrafındakiler üzerindeki etkisini gördükten sonra ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi merak ederek ona bakıyorum.

"Gel, ısırmam," diyor kadın bana keskin dişli bir sırıtışla.

Temkinli bir şekilde banyoya doğru yürürken, birdenbire son derece sakinleştirici bir kokuyla karşılaşıyorum ve kendimi hafifçe gevşerken buluyorum. Suyu baktığımda yumuşak bir mor renkte parladığını görüyorum ve kendimi tutamayıp suya bakıyorum.

Kadın ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerlerken geriliyorum. Beni soymak istediğini anlamam bir anımı alıyor ve hemen bir adım geri çekiliyorum.

"Kendim soyunabilirim, teşekkür ederim."

Botlarımı çıkarıp bağcıklarını çözmeye başladığımda gözlerini kırptırıyor, belli ki şaşırmış. Elbise üzerimde gevşerken gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve endişeyle ona bakıyorum.

"Başka tarafa bakabilir misin?" Sesimin dudaklarımdan zar zor çıkmasından nefret ederek soruyorum.

Başını hafifçe yana eğiyor, belli ki isteğimi tuhaf buluyor, ama sonra istediğimi yapıyor ve bana sırtını dönüyor. Savaşıyorum

Elbisemin düşüp ayaklarımın etrafında birikmesine izin verirken rahat bir nefes alıyorum, yere çarptığında küçük bir toz bulutu kıvrılıyor.

Bunu gördüğümde şaşırdım ve hemen evdeki günlerimi hatırladım; kirle ve çoğu zaman çok daha kötüsüyle kaplanmaya hiç de yabancı değildim. Yeraltı Dünyası'nın ölümlüler alemiyle bu kadar çok benzerlik göstermesini tuhaf buluyorum.

Özellikle de böyle şeyler söz konusu olduğunda.

Bu düşüncenin beni tüketmesine izin vermeden önce hızla dönüyorum ve kadının sırtının hala bana dönük olduğundan emin olarak kendimi banyoya indiriyorum. Sıcak su beni karşıladığında, ısıarak geri çektiğim rahatlama hissi hemen içimden kaçıyor.

Kadının küvete doldurduğu her neyse, yolculuğun yorgunluğunu hafifletiyor gibi görünüyor, gözlerimi kapatıp suyun içine dalarak anın tadını çıkarırken beni yumuşak bir huzur örtüsüyle sarıyor.

Soğuk bir elin omzuma dokunmasıyla bir anda sona eren bir an. Dönüp küvetin kenarından geri çekilirken irkilerek bir çığlık atıyorum. Kadını diz çökmüş, bir eli aramızda sıkışmış, diğer eli sünger tutarken bulduğumda gözlerim kocaman açıldı.

Sadece beni yıkamak istemişti, kalbim göğsüme yerleşmeye başladığında utanç içinde fark ediyorum. Ancak, ben bir şey söyleyemeden odanın kapısı çarparak açılıyor ve kollarımı hızla kendime sararken beni yeniden irkiliyor.

Ölüm kapıda duruyor, yarı giyinik, omuzları geriye çekilmiş ve yumrukları sıkılı, gözleri odanın içinde geziniyor. Hâlâ derme çatma maskesini takıyor ama gölgeleri etrafını sararken, çıplak göğsünün buz gibi solgunluğunu öfkeleriyle çerçevelerken öfkesini gizlemek için çok az şey yapıyor. Siyah çizgiler kollarına ve gövdesine doğru ilerliyor, emrindeki mürekkepli gölgelerle eşleşiyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, gözleri beni buluyor.

"Hiçbir şey, sadece irkildim, hepsi bu," diye sessizce cevap veriyorum, bakışlarım kolundaki bir hayvan ısırığının izlerini yakalamak için aşağıya iniyor.

Sesim onu hafifçe geri çekiyor, gölgeleri yavaşça ayaklarının dibinde toplanırken gözleri yumuşuyor. Nihayet kendine geldiğinde boğazını temizliyor ve birden küvetin içinde çıplak bir şekilde bana baktığını fark ediyor. Gözlerini kırıştıtararak, içinde bulunduğumuz hassas durumun farkına vararak bakışlarını hızla kaçırıyor.

"Özür dilerim," diyor hızla, sırtını bana dönerek, "lütfen, izinsiz girdiğim için beni affedin."

Bırakın ısırıkla ilgili soru sormayı, cevap vermeye bile fırsat bulamadan odadan çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Bilmesem, beni çıplak gördüğü için benim utandığımdan daha çok onun utandığını düşüneceğim.

Suyun içinde alçalırken yanaklarım sıcaktan yanıyor. Zihnimin, onun içeri daldığı, güçlü göğsünün kabardığı ve beni her an korumaya hazır olduğu görüntüsüne gitmesine engel olamıyorum.

Bu bana bir şeyler yaptı, içimde sönmeyen bir ateş yaktı ve beni arzulamaya itti.

Onu istemek.

Diğer tanrılar ne kadar güzel olursa olsun, onlar bile Ölüm'ün mükemmelliğiyle boy ölçüşemez. Onu orada dururken gördüğümde, kat kat siyah giysilerin altında hayal edebileceğimden çok daha güzel bir adamın gizlendiğine inanamadım.

Birden, beni ne kadar gördüğünü merak ettim. Kendimi gizlemek için elimden geleni yapmışım ama bu onun hiçbir şey görmediği anlamına gelmiyordu...

Ya gördüklerini beğenmezse?

Bunun endişelerimin en küçüğü olması gerektiğini biliyorum ama endişelenmekten kendimi alamıyorum. Merelda'nın bitmek bilmeyen işleri ve doğru düzgün yemek yememesiyle evde geçirdiğim zamanın bana hiçbir faydası olmadığını biliyorum. Eros'un taht odasındaki kadınlarda gördüğüm kıvrımlardan yoksun olduğumu biliyorum, hatta şu anda yanımda olan iki kadında bile... Ölüm'de geçirdiğim bir ay bile yıllarca yetersiz beslenmenin vücuduma yaptıklarını düzeltemezdi.

Beni bir elbisenin içinde görmesi bir şeydi, altında güzellikten yoksun olduğumu görmesi bambaşka bir şeydi. Özellikle de onunla kıyaslandığında.

Küvetin kenarına yaslanmış, can sıkıntısından bir parmağını suyun içinde döndürürken yıkanmama yardım etmesi gereken kadına bakıyorum. O bile benim olmayı umabileceğimden bin kat daha güzel.

O ya da arkadaşı, Ölüm'ün dikkatini çekmeye daha yatkın. Benim değil.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, bu düşünceleri daha fazla sarmal haline getirmeden zihnimden uzaklaştırıyorum.

Gerçekte, ne gördüğü ya da hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığı pek önemli değil. Bu düşüncelere sahip olduğum için bile kendimi gülünç hissediyorum.

Elbette o beni bu şekilde görmüyor. Öpüşmemiz, bunaltıcı duygular okyanusunda bir zayıflık anından biraz daha fazlasıydı.

Eros'un bize nasıl yardım etmeyi planladığını düşündüğünden bahsettiğinde bunu açıkça belirtti. Taht odasındaki ilk tepkisine rağmen beni eğitmesine nasıl *izin vereceğini*.

Bu düşünce beni ürpertti.

Eğer beni gerçekten sevseydi, şimdiye kadar bana söylerdi.

Hayır, ben onun suçluluk ağına yakalanmış bir sinekten fazlası değilim. Daha fazlasını ummamam gerektiğini bilmeliydim.

Daha fazlasını *istemekten*.

İç çekerek, zihnimdeki düşünceleri boğmak için suyun altına giriyorum. Elimdeki göreve odaklanmam gerekiyor. Artık vaat edilmiş bir geleceğim olmadığını hatırlamam gerekiyor.

Ölüm haklıydı; babamı düşünmeliyim.

Bedenime geri dönmeye odaklanmalıyım... ve umarım hayatımda bir şeyler yapabilirim. Parçaları toplayıp yoluma devam etmek için. Babamı tekrar görmek, kollarını bir kez daha etrafımda hissetmek istiyorum.

İkimizin de gurur duyacağı bir gelecek kurmak istiyorum.

Yine de Amadeus'un ölümünden hâlâ ben sorumlu tutuluyorsam bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ölümlüler alemine geri dönmenin düşündüğüm kadar kolay olmayabileceğini fark ederek kaşlarımı çatıyorum... ve bunun artık istediğim bir hayat olup olmadığını merak ediyorum.

HAZEL

Bana yardım etmesi gereken kadına dönmeden önce birkaç dakika daha sessizliğe gömülüyorum.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diyorum, bana bakarken bakışları aniden keskinleşiyor. "I-"

"O zaman yardım etmeme izin vermeye hazır mısınız?" diye soruyor ve sorusunun ani soruluşuyla beni şaşırtıyor.

"Gerçekten gerek yok. Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım." Bunun üzerine oflayıp pufluyor, can sıkıntısıyla küvetin kenarına yaslanmak için tekrar yere çöküyor. "Yani... eğer sen istemiyorsan?"

Yeniden doğruluyor, gözleri yeniden parlıyor.

"Tabii ki istiyorum," diye cevap veriyor, önündeki boşluğa su sıçratarak. "Gel."

Dediğini yapıyorum ve o da beni fırçalamaya başlıyor. Merelda'nın aksine, dokunuşu nazık, neredeyse erotik bir titizlikte. Cildimin yumuşaklığına, yanaklarımın pembeliğine, vücudumun sıcaklığına iltifatlar yağdırırken kızarıyorum.

Teşekkürlerimi mırıldanıyorum ama kısa süre sonra beni pohpohlamak için daha fazla yol bulduğunu fark ediyorum. Saçımı yıkamaya geçtiğinde onu duymazdan gelerek, bunun işinin bir parçası olması gerektiğine karar veriyorum. Eros'un bunu talep ettiğini, ona hizmet edenlerin doymak bilmez egosunu beslemesinde ısrar ettiğini neredeyse duyabiliyorum.

Ellerinin kafa derimde olması, kokulu yağları saçlarıma masaj yaparak yedirmesi ve beni sakinleştirmesi çok tuhaf. Sonunda temizliğimden memnun kaldığında, beni yumuşak bir havluya sarmadan önce ayağa kalkmama yardım ediyor.

Beni odanın diğer ucuna götürüp yanardöner alevlerle yanan bir ateşin yanındaki küçük tabureye oturtuyor. Ben onu izlerken, o gümüş bir tarakla saçlarımı taramaya koyuluyor. Kadın tarağı saçlarımda ustalıkla gezdiriyor, acıtmadan açıyor ve başımın etrafında karmaşık bir desen oluşturacak şekilde örüyor.

Çalışırken yumuşak bir melodi mırıldanıyor ve ben de onunla birlikte sürükleniyorum. Sıcaklık üzerime çökerken, bedenimin başka bir yerde olduğunu düşünmek bana garip geliyor. Bir kez daha güvenli bir yere bağlanmadan önce denizde kaybolmamak için mücadele eden, çapasından kopmuş bir ruhtan başka bir şey değilim.

Ateşe bakarak, alevlerin dansını izlerken kendimi kaybetmeme izin veriyorum ve Ölüm'ün sarayında ilk uyandığım zamanı hatırlıyorum. Çok geçmeden sarayında geçirdiğim mutlu anılar diğerlerinin yerini alıyor.

"Hazır olduğunda, elbiseni serdim," diyor kadın, sesi lirik bir şekilde benden uzaklaşırken.

Kendimi ateşten uzaklaştırarak beni bir tezgâhın üzerine yerleştirdiği elbisenin yanına götürüyor. Uzun bir süre ona bakıyorum, nasıl benim için olabileceğini anlayamıyorum. Beyaz kumaş göz kamaştırıcı, yumuşak ve havadar ve daha önce gördüğüm hiçbir giysiye benzemiyor.

Bırakın giymem gereken bir şey olup olmadığını, nasıl giymem gerektiği konusunda bile hiçbir fikrim yok.

"Önce bunlar."

Kadın elbisenin yanındaki iç çamaşırlarına uzanıp onları bana uzatıyor. Minik altın rengi kumaş parçalarına bakıyorum, elbisenin şeffaf ipeğinden büyük olasılıkla görüneceklerini fark ettiğimde yanaklarım ateşle yanıyor.

"Bunu giyebileceğimi sanmıyorum."

"Saçmalama, Eros bunu kendisi seçti," diyor. "Merak etme, ben sana yardımcı olacağım. Oldukça karmaşık bir parça."

Karar vermeden önce bir şans vermeye karar veriyorum ve o havluma uzanırken garip iç çamaşırını hızla giyiyorum. Uzun altın ipleri vücuduma dolamama yardım ediyor ve elbiseyi başımdan geçirmeden önce onları sabitliyor.

Onun yardımı olmadan bunu nasıl giyeceğimi asla bulamayacağımı hemen anlıyorum. Elbiseyi vücuduma yerleştirmeyi bitirdiğinde, yerine iğneliyor. Geri çekilip beni onaylayan bir baş hareketiyle gözleri parlıyor.

Büyük aynalardan birine bakmaya çekiniyorum ama merakım galip gelince bakıyorum. Elbise neredeyse göbeğime kadar iniyor, göğüslerimin yumuşak kıvrımları zar zor ortaya çıkıyor, uzun yırtmaçlar kalçalarımın üzerinde yükseliyor ve en küçük hareketlerde bile bacaklarımın uzunluğunu ortaya çıkarıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, altımdaki altın rengi iç çamaşırının bir kısmını görebiliyor olsam da, beyaz kumaş öyle bir şekilde sarılmış ki, açıkta bıraktığından daha çekici.

En azından benim düşündüğümle kıyaslandığında, bir şekilde tamamen giyinik sayılsam da şimdiye kadar en çok açıkta kaldığım an bu oldu.

"Sence de biraz fazla değil mi?" diye sordum.

"Hayır, çok güzel görünüyorsun" diyerek bana doğru bir adım atıyor ve beni aynadan uzaklaştırıyor. Uzanıp birkaç örgüyü çözüyor, saçlarımın bir kısmının yumuşak dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdikten sonra bana son bir kez başını sallıyor. "Ve şimdi, mükemmel görünüyorsun."

Ben daha dönüp son halimi göremeden kapı çalınıyor ve hizmetçim kapıyı açmak için hamle yaptığında diğer taraftaki arkadaşı ortaya çıkıyor.

"Eros onları akşam yemeği için çağırdı," diyor.

Banyodan çıkıp odanın ortasına geldiğimde yatak odasının kapısının hemen dışında bekleyen ufak tefek bir adamla karşılaşıyorum.

"Size ve arkadaşınıza akşam yemeğine kadar eşlik etmek için buradayım," diyor bana doğru küçük bir baş hareketiyle.

"Ölüm nerede-"

Arkamda bir boğazın hafifçe temizlendiğini duyduğumda kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Döndüğümde Ölüm'ün karşımda durduğunu görüyorum.

Simsiyah kıyafeti ve yepyeni kafatası maskesiyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyor. Ona ne kadar mükemmel uyduğunu görünce hem şaşıyorum hem de kafam karışıyor; hem onu bütünüyle örtüyor gibi görünüyor hem de vücudunun her güçlü hattını vurguluyor.

Gözlerimin onu tamamen içine almak için hareket etmesine engel olamıyorum, kumaşın onun şeklini daha önce fark ettiğimden daha fazla açıkta bıraktığını gördüğümde kızarıyorum. Gözlerimi hızla onunkilere çevirdiğimde bedenim çoktan canlanmıştı, ama onunkiler hâlâ beni arıyordu.

Görünüşe göre ikimiz de şaşkınlığımızı dile getirecek kelimeleri bulamıyoruz. En azından ben içten içe onun sessizliğinin nedeninin bu olduğunu umuyorum.

Kendimi toparlayarak, kendimi tekrar onun içinde kaybolmuş bulmadan önce söyleyecek bir şey bulmak için umutsuzca zihnimi yokluyorum.

"Korkunç görünüyorsun," diye duraksıyorum, küçük bir gülümsemeden önce gözlerimin bir kez daha onu almasına izin veriyorum, "kesinlikle korkunç."

Sözlerim bakışlarında bir kıvılcım yaratıyor, gölgeleri etrafında dans ediyor. Yanıt olarak gözleri bir kez daha vücudumu taramak için düşüyor. Acele etmeden gözlerini kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken içimi yakan bir sıcaklık hissediyorum. Saniyeler geçtikçe, kendimi elbiseyi çekiştirmekten alıkoyamazken buluyorum, çok açık bulacağından korkuyorum. Benim gibi biri için çok uygunsuz.

"Beğenmedin mi?" diye soruyorum, endişe beni ele geçiriyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Ölüm, sesi o kadar alçak ki tüylerim diken diken oluyor. "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun küçüğüm. Sadece seni böyle giyinmiş ve böyle bir yerde görünce sabrımın ve kendime hâkimiyetimin sınanacağından korkuyorum. Bu gece tüm gözlerin senin üzerinde olacağından hiç şüphem yok."

"Değiştirmeyi isteyebilirim-" diye başlıyorum, endişeyle kendime bakıyorum. "Kesinlikle olmaz," diye homurdanıyor ve çenemi eğmek için yaklaşıyor.

onu. "İçinde mutlu olduğun sürece bakmalarını sağlarım... ve gerekirse senin için kanlarını akıtırım."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, sözleri karşısında ağzım kurudu. Belki de yanılmışımdır; belki de aramızda hâlâ alevlenmeyi bekleyen bir kıvılcım vardır.

Ölüm eldivenli başparmağını çenemde gezdirdikten sonra geri çekilip bana kolunu uzatıyor. Kapıda bekleyen adama doğru dönerken, dikkatimi dağıttığı için şükrederek tereddüt etmeden koluna giriyorum.

Sessizce onu takip ediyoruz, önümüzdeki gecenin beklentisiyle neredeyse fısıldıyor gibi görünen mermer koridorlarda ilerliyoruz. Ancak yürüdükçe, akşam yemeğinde Eros ve maiyetine katılma düşüncesi beni daha da endişelendiriyor.

Ölüm'ün sözleri içimde yankılanıyor ve haklı çıkacağından endişeleniyorum. Tüm gözler benim üzerimde olacak, sadece bir ölümlüyüm ve eksik bulunacağım.

Sonunda yemyeşil bir asma bahçeye adım attığımızda Ölüm'ün koluna daha sıkı sarılıyorum. Pırıl pırıl ışıklar, yumuşak esintiyle hafifçe kokan pastel çiçekler arasında dans ediyor. Çimlerin üzerine minderler serilmiş, aralarına da birkaç alçak masa yerleştirilmiş.

Gözlerim masaların her birinde üst üste yığılmış yiyeceklere takılıyor. Midem yumuşak bir hırıltı çıkararak son yediğimden bu yana günler geçtiğini hatırlatırken yarısının adını bile söyleyemiyorum.

Geniş bahçede dolaşan diğerlerinin görüş alanına girdiğimizde Ölüm beni yanına yaklaştırıyor. Birkaçı bize dönüp kristal kadehlerini kaldırarak sessiz bir selam veriyor ve içlerinden biri bana takdir dolu bir bakış atınca yüzüm kızarıyor.

Ancak birkaç adım atabildik ki, Eros aniden belirdi ve bizi içine çekerken yüzüne bir sırıtış yayıldı. Etrafındaki birkaç çekici kadın, sanki onun varlığından anında etkilenmiş gibi ona doğru kayıyor.

Daha cesur olanlardan bazıları beyaz giysilerinin ucundan tutmaya çalışsa da Eros onları görmezden geliyor. Eros onları kolaylıkla silkeleyip atsa da, kendisine bakmaya devam eden kadınların gözlerindeki arzu açlığını koruyor.

"Hoş geldiniz," diyor selamlarken. "İkinizin de yeni giysilerimden oluşan küçük hediyemi kabul ettiğinizi görmekten mutluyum. Söylemeliyim ki, varlığınız... içinde büyüleyici."

Eros bu son kısmı bana doğru yöneltiyor, ben itiraz edemediğim uzanıp serbest elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Eros elimin arkasına bir öpücük kondurup bana parlak bir gülümseme verince ölüm geriliyor.

Dokunuşu beni varlığımın derinliklerinden çekip alsa da dudaklarıma kendi gülümsememi yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum ve elimi kibarca nasıl geri alacağımı düşünüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, nasıl görüldüğümü nereden bildiğini merak ederek. Şu anda bile, beyaz gözleriyle bana bakarken, odaklanmamış gibi görünüyorlar. Şüphesiz, *aslında* ne giydiğimizi göremiyor ve sadece beni kazanma umuduyla bana iltifat ediyor.

Yine de ne kadarını gördüğünü bilmediğim gerçeği beni tedirgin ediyor ve Ölüm'e bilip bilmediğini sormak için aklıma bir not alıyorum.

"Gel, ziyafet çekelim," diyor Eros.

Elim hâlâ onun ellerindeyken ve gücüm yavaş yavaş tükenirken, o dönerken peşinden gitmekten başka çarem yok. Ölüm kolumun onunkinden kurtulmasına izin veriyor ama Eros beni arkasından sürükleyip bahçede toplananların arasından geçerken onun yerine elimi yakalıyor.

Eros onları gördüğünü belli etmese de birkaçı ona başını sallayıp gülümsüyor. Eros aniden yön değiştirirken beni küçük bir çekiştiriyor ve elim o yakalayamadan Ölüm'ün elinden kayıyor.

Neyse ki bir saniye sonra nefis kokulu yiyeceklerle dolu kalabalık bir masanın önünde duruyoruz.

"Bizi yalnız bırakın," diyor Eros, boştaki elini masanın etrafında oturanlara doğru sallayarak.

Aramızda bakışıyorlar, Eros'un istediğini yapmadan önce aralarında bilmiş gülümsemeler ve küçük bakışlar paylaşıyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, yerlerini bize kaptırdıkları için çok da sinirlenmiş görünmüyorlar.

Eros bana sırtarak minderlerin üzerine çöküyor ve beni de üzerine çekiyor. Çok daha az zarif bir yığın halinde yanındaki minderlere yığılıyorum, sonunda kendimi ondan kurtarmayı başarırken elbisemin hala bir arada durması için dua ediyorum.

Ölüm karşımızdaki minderlere yerleşiyor, gözlerini Eros'a dikmeden önce beni kontrol ediyor.

"Çok acıkmış olmalısın," diyor ve bir yığın eriğe uzanıp bir tanesini kopararak önümdeki boş tabağa yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim."

"Seyahat ettiğimde, en küçük mesafelerde bile, her zaman iyi bir yemek için hazır olduğumu fark etmişimdir," diyor ve tabağıma bilinmeyen bir et budu ve bir avuç baharatlı badem ekliyor. "En son bir partiye gittiğimde, konuklarına hiçbir içecek ikram etmedikleri için kesinlikle dehşete düştüm. Düşünsene."

Ölüm'ün bakışlarından ya da tabağıma eklemeye devam ettiği yiyeceklerin hiçbirine dokunmayışından bihaber gevezeliğine devam ediyor. Midem gurulduyor ama kendimi aniden yemek yiyemez halde buluyorum, bir an bahçeye göz atarken onun sözlerini zar zor fark ediyorum.

Konuklar yemek yerken ve kadehlerinden yudumlarken gülüyorlar, baş döndürücü şarap bahçenin çiçek kokusuyla birleşerek başımı döndürüyor.

"Bunu denemelisin," diyor Eros, parıldayan sıvıyla dolu bir kadehi dudaklarıma doğru kaldırırken dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Kendi yaptığım Ambrosia; henüz hiçbir ölümlü tadına bakmadı."

Ben bir yudum alamadan Ölüm masanın diğer tarafına uzanıyor ve avucunu kadehin üzerine koyuyor. Kadehi masaya geri itiyor, Eros nihayet ona doğru bakarken gözleri kararıyor.

"Bu kadar yeter Eros," diyor Ölüm. "Cerberus'la başa çıkmamıza nasıl yardım etmeyi planlıyorsun?"

Eros iç geçirir. Ölüm'ün elini iterek kadehi kendi ağzına götürür ve tekrar yerine koymadan önce derin derin içer. Ölüm'e tekrar baktığında ruh hali birden ciddileşir.

Oturduğumdan beri ilk kez kendimi ona doğru eğilirken buluyorum, planlarının gerçekte ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.

"Sanırım bu ölümlüye bağlı," diyor bana doğru dönerek. "Söylesene, halihazırda ne kadar deneyimin var?"

Sorusu karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. "Deneyim mi? Tam olarak hangi konuda?" diye soruyorum.

"Hadi ama, bana karşı nazlanmana gerek yok," diye homurdanıyor. "Söyleyeceğin hiçbir şey beni şaşırtmaz. Şimdi söyle bana, kaç erkeği yatağına davet ettin?"

Sorusu üzerime çökünce vücudumu bir sıcaklık kaplıyor, bir şok ve utanç dalgası üzerime çöküyor. Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Kendimi daha fazla küçük düşürmeden ona en iyi nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Birkaç başarısız denemeden sonra nihayet boğazımı temizliyorum ve fısıltıyla bir cevap vermeyi başarıyorum: "Yok."

Bahçe sessizliğe gömülüyor, sanki fısıltıyla verdiğim cevap çatılardan haykırılıyormuş gibi. Gözlerin bana çevrildiğini hissedince geri çekiliyorum, bana bakarken dikkatle incelediklerini hissediyorum.

Eros bir an için garip bir sessizliğe bürünüyor ve ben onun bakışlarına karşılık veremiyorum.

Ya da Ölüm'ünkiyle.

Bunun yerine, önümdeki taşan tabağa bakıyorum, midem içimde düğümleniyor.

"Kimse yok mu?" Eros sonunda soruyor, sesi biraz gergin çıkıyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı masadan ayırmadan.

Rahatsız edici bir sessizlik anı daha geçiyor ve başımı kaldırıp bakmaktan başka çarem kalmıyor.

Eros şok olmuş görünüyor, gözleri kocaman ve ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakmaya devam ederken Ölüm'e doğru dönüyor.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye itiraf ediyor Eros. "*Bakire* bir ölümlü ruh. Onun hakkında bunu biliyor muydun Ölüm?"

"Hayır," diye itiraf ediyor Ölüm. "Sormanın gerekli olduğunu düşünmedim."

"Şey, hayır, sanırım böyle düşünmezsiniz. Normalde ben de düşünmezdim ama bu durumda..." Birden ellerini birbirine vurmada önce duraklıyor ve devam ederken beni şaşırtıyor, "bu mükemmel bir haber. Sen, benim sevgili ölümlüm, boş bir tuvalsın. Arzunun tüm renkleriyle boyanmaya hazır ve çok istekli olduğunu umuyorum. Cerberus'un sana karşı hiç şansı olmayacak."

"Bu, planınızı bizimle paylaşmaya hazır olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Ölüm

diye sorar.

Eros başını sallarken hafifçe homurdanır.

"Hayır," diyor. "Bu yeni bilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacım var.

Bu gece için yaşamalısınız. Yiyin, için ve keyfinize bakın. Belki sen bile sarayımın sunduğu zevklere katılmanın bir yolunu bulursun Ölüm."

"Hayır," diyor Ölüm, Eros'a bir süre daha ters ters bakmaya devam ederken hoşnutsuz bir hırıltıyla. Etrafımızdakiler sohbetlerine ve eğlencelerine geri dönmüşlerdi.

"En azından ölümlü bir şeyler yemeye çalışmalı," diyor Eros. "Senin gücüne ihtiyacı olacak."

İç çekerken Ölüm'e sorgulayan bir bakış atıyorum. "O haklı. Bir şeyler yemelisin Hazel."

"Gördün mü?" Eros göz kırparak bana doğru uzanıp bir parça sırlı domuz eti alıyor ve ağzına atıyor.

Ve böylece dikkatimiz geçmişimden ve yaklaşan geleceğimizden uzaklaşıp elimizdeki eğlenceye kayıyor.

Tereddütle, daha önce tabağıma koyduğu eriğe uzanıyorum. Isırdığımda kabuğu yerini hafif bir çıtırtıya bırakıyor, gözlerim açılırken meyvenin tatlı tadı ağzımda patlıyor.

Daha önce hiç bu kadar lezzetli bir erik tatmamıştım ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hevesle diğer yiyeceklerin tadına bakıyorum, her biri bir öncekinden daha lezzetli, her ısırık lezzet patlaması yaşıyor.

Her şey ne kadar muhteşem olsa da şaraptan uzak durmaya özen gösteriyorum. Alkolle olan küçük tecrübemden, ambrosia'nın benim felaketim olacağı izlenimini edindim ve aklımı başımda tutmayı tercih ederim.

Özellikle de Eros ve misafirlerinin yanında.

Herkes karnını doyurduktan sonra, altın sarısı saçlı iki güzel kadın, üzerlerini neredeyse hiç örtmeyen yeşil elbiseleriyle bahçeye doğru ilerliyor. Biri daha önce fark etmediğim altın bir arpın önüne yerleşiyor, diğeri ise nefesimi kesecek kadar çarpıcı bir sesle şarkı söylemeye başlıyor.

Yumuşak iniltiler bahçeyi doldururken, partinin geri kalanının bir kez daha sevişmenin çeşitli aşamalarına dağılması bir dakikadan az sürüyor. Eros arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor, sanki onların zevkinin tadını çıkarıyor.

İzlememek için gözlerimi aşağı doğru çevirirken içime bir tedirginlik çöküyor.

"Sanırım emekli olmalıyız," diyor Ölüm ve önerisiyle içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Burada daha ne kadar oturup etrafımda olup bitenleri fark etmiyormuş gibi davranabileceğimi bilmiyorum.

"Elbette, ne kadar düşüncesizim," diyor Eros. "Yorgun olmalısın."

Bizi buraya getiren adam elini sallayarak aceleyle yanımıza geliyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor.

Ölüm ayağa kalkmama yardım etmeden önce ayağa kalkıyor.

"İstediğin kadar kalabilirsin Ölüm. Eminim ki sen bile senin zevkin için ölmeye hazır bir ya da iki ortak bulabilirsin... eğer istersen."

"Hayır," diye soğuk bir şekilde cevap verdikten sonra ekledi, "ama teşekkür ederim."

Eros'un teklifini reddettiği için içimi bir rahatlama dalgası kaplarken gülümsememi engellemek zorunda kalıyorum. Sırf beni korumak zorunda hissettiği için reddetmiş olsa bile, yine de bunun için minnettarım.

Yine de bir yanım Eros'un bu teklifi daha önce kabul edip etmediğini merak ediyor, ne kadar çabuk önerildiğine bakılırsa.

Ölüm'e gizlice bir bakış atıyorum, kendi zevki uğruna birini öldürüp öldüremeyeceğini merak ediyorum.

"Sabaha kadar," diye sesleniyor Eros veda edercesine, Ölüm beni götürürken kadehini bize doğru kaldırıyor.

HADES

"Vay, vay, çok meşgulmüşsün *karıcığım*."

Persephone donup kalıyor, odasının karanlık köşesinde oturduğum yerden sırtı hâlâ bana dönük. Yavaşça dönüp bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Hades, beni affet, bu zevki beklemiyordum-"

"Zevk," diye tiksintiyle homurdandım. "Böyle numaralara gerek yok. Aramızda bulunacak bir zevk yok. Söyle bana, bugün neredeydin?"

"Sadece şehirde bir gezinti yapıyordum. Mahkeme işlemlerinin beni nasıl yorduğunu bilirsin."

"Öyle mi?" Sesime sinirli bir tonun karışmasına izin vererek soruyorum.

"Peki ya size farklı bir şey duyduğumu söylersen?"

"Sanırım bu ne duyduğunuza ve kimden duyduğunuza bağlı."

"Karımın hain bir kaltak olduğunu öğrendikten sonra kimden duyduğumun bir önemi yok."

Persephone'nin gülümsemesi yüzüne yapışmış gibi duruyor ama gözlerindeki korkunun titreştiğini görebiliyorum.

"Ben asla-"

"Verirdin ve verdin de," diye kestim sözünü. "Sana her şeyi vermedim mi? Bana tekrar ihanet edersen ne olacağı konusunda seni uyarmadım mı?"

"Hades, yemin ederim-"

"Yalanlar," diye hırlayarak sandalyemden kalkıyorum. Persephone bir adım geri atıyor ama ben tehditkâr bir yavaşlıkla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Benim kim olduğumu unutuyorsun, *karıcığım*. Senin üzerinde sahip olduğum gücü unutuyorsun. Benim Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı olduğumu ve hayatını olduğundan daha fazla cehenneme çevirebileceğimi unutuyorsun."

Persephone geriye doğru sendelerken gözleri açılıyor. Onu belinden yakalayıp, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kendime doğru çekiyorum.

Kalbinin göğsümde hızla çarptığını hissedebiliyorum ve bir an için teninden yayılan korkunun kokusunu alabiliyorum.

"Değer verdiğin her şeyi elinden alabileceğimi unutuyorsun," diye devam ediyorum, sesim alçak ve tehlikeli. "Öyleyse bana gerçeği söyleyeceksin, *karıcığım*. Ve sen

şimdi yapacağım."

Persephone'nin kararlılığının gözyaşlarına dönüşmesini izliyorum, çenesini düşürüyor ve özür diler gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Ama ben onun ne özürlerini ne de gözyaşlarını istiyorum, ben gerçeği istiyorum. "Beni gerçeği söylemeye zorlama kadın," diye tıslıyorum.

"Ben... Ben onunla birlikteydim."

"Kiminle?" Belini acı verici bir şekilde sıkarak soruyorum. "Ölümle."

Onu kendimden uzaklaştırmadan önce uzun bir süre ona bakıyorum. Geriye doğru sendeleyerek yere düştü ve ben de onun üzerinde durmak için hareket ettim.

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Çömeliyorum, uzanıp elimi şefkatle yanağında gezdiriyorum ve gözyaşlarını siliyorum. "Hâlâ birbirimize aşık olduğumuz zamanları hatırlıyorum. Bana ihanet etmeye cesaret edemediğin zamanları."

"Sana ihanet etmedim," diyor Persephone, kirpiklerinin arasından bana bakarak.

"O zaman bunu kanıtla," diyorum eğilip kulağına fısıldamak için. "Bana hâlâ aşık olduğunu kanıtla. Birbirimize yaptığımız onca yanlışla rağmen bizim için hâlâ bir şans olabileceğini kanıtla."

"Nasıl?"

Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için geri çekiliyorum.

"Bugün öğrendiğin her şeyi bana anlatarak. Belki o zaman seni affedecek yüreği kendimde bulabilirim."

EROS

Ölüm'ün ve ölümlü kızın yatak odama dönmek üzere olduğunu anladığım an, diğer herkese gitmelerini emrediyorum.

Bunun üzerine kalabalıktan bir kahkaha dalgası yayılıyor ve kanım kaynıyor. kaynatın.

"Dışarı, hepinizi acı içinde kıvrandırmadan önce dışarı çıkın. Zevkle," diye kükrüyorum, hemen itaat etmediklerinde öfkeyle ayağa kalkıyorum.

Şaka yapmadığımı anladıkları anda, misafirlerim itaat etmek için acele ederken alan sessizleşiyor. Boş bahçeleri adımlıyorum, düşüncelerim kafamın içinde anlamsızca dönüp duruyor.

Bu gece onların varlığında ne bir neşe, ne de zevklerinden bir tatmin buluyorum.

Bunun yerine sadece tiksinti ve kendimden nefret ediyorum. Düşünmeye ihtiyacım olduğunda değil.

Zihnim tamamen *onunla* meşgulken olmaz.

Bunun için de huzur ve sessizliğe ihtiyacım var.

Ölüm planımı sordu. Bir homurtu çıkardım.

Plan mı? Benim planım yok. Bir planım olduğunu düşünmekle aptallık etmişim.

Ölüm'ün kıza karşı neden bu kadar aç olduğunu şimdi anlamaya başlıyorum. Onu sahiplenmek için neden bu kadar yanıp tutuştuğunu... neden onu kendisine ait kılmak için sonsuz bir arzu duyduğunu.

Ve sadece onun.

Kız onun olmadığı her şeydir. Olmadığımız

ama olmak istediğimiz her şey. O hayattır.

Masumiyet. Umut.

Işık.

Ve yine de, bunun daha yeni başladığını hissediyorum. Onda diğerlerinden daha parlak olmasını sağlayan bir şey var ve ben bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Onu tanıdıkça, üzerimdeki etkisi daha da anlam kazanıyor. Ölüm'ün ona duyduğu aynı sinir bozucu özlemi neden benim de çektiğimi daha iyi açıklıyor.

Ve bu geceden sonra, onun varlığıyla neden bu kadar sarhoş olduğumu da açıklıyor. O, Ölüm'ün olduğu kadar benim de zıttım, ama farklı bir şekilde.

Tek bir dokunuşuyla, tek bir tadıyla beni başka hiçbir düşmüş yaratığın yapmadığı ya da yapmayı ummadığı şekilde doyuruyor. Bir anlığına, ömür boyu sürececek açlık ve boşluktan kurtuluyorum.

İçimde uyandırdığı arzu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Açgözlü ve her şeyi tüketen bir arzu.

Ama ondan istediğimi basitçe alamayacağımı biliyorum.

Onu arzuluyorum ama yine de diğerlerini fethettiğim gibi onu fethedemiyorum.

Olamaz.

Bu güç, o bana gelmeli, açlığımı beslerken çektiğim acılara son vermeli.

Ancak o zaman bu özlem dağılacak ve ben de o hayatıma girmeden önce olduğum gibi devam etmek zorunda kalacağım.

Onu kendime aşık etmenin, kendi arzusuyla bana teslim olmasının bir yolunu bulmalıyım.

Ama Ölüm onun her hareketini izlerken nasıl yapacağımı bilmiyorum. Şimdiden umutsuz görünüyor.

Bahçeyi adımlamaya devam ediyorum, Ölüm'le başa çıkmanın yollarını düşünmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Onu kenara çekmenin bir yolunu bulabilseydim, kızın bana aşık olmasını sağlamak çok daha kolay olurdu.

Bu haliyle o bir çapa gibi, kendi özlemini gidermeyi reddetse bile onu kendisine bağlı tutuyor.

Sonunda aklıma geldiğinde bahçenin ortasında aniden duraklıyorum.

Ölüm onun anahtarı, elbette!

Ondan kurtulmama gerek yok.

Hayır, sadece onu kullanmalıyım. Eylemsizliğini, ona olan arzusunu doyuramamasını, onu bana yaklaştırmak için kullanmalıyım. Sadece benim tatmin edebileceğim bir istekle onu delirtmek için.

Bu fetih için her zamankinden daha fazla sabır göstermem gerekecek ama eminim ki çok geçmeden ölümlü beni arayacak.

Bu düşünce ağzımın kenarını bir sırıtış kaplıyor.

Neredeyse fazla mükemmel.

Topuklarımın üzerinde dönerek bahçeden çıkıyorum, ancak ana salona ulaştığımda kısa bir süre duruyorum. Duraklayarak gözlerimi kapatıyorum, beni arayan varlığı hissediyorum.

hemen sağımda gizleniyor.

"Ah, Persephone," diyorum bir an sonra, "gecenin bu saatinde seninle birlikte olma zevkini neye borçluyum?"

"Haberlerim var," diyor, sesi tedirginlikle karışık.

"Neymiş o?"

"Cerberus'un dönüşünden önce üç günün var ama onu ancak bu kadar uzun süre kayıp tutabilirim. Hades zaten benden şüpheleniyor."

"Üç gün mü? Bu kadar az zamanda ne yapmam gerekiyor?"

"Zaten hiç zaman yoktu ki," diye fısıldıyor Persephone sertçe. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sadece... bir yol bulmaya çalış. Hepimizin iyiliği için. Ona yanımızda ihtiyacımız var."

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. Bu işin nasıl yürüyeceğini bilmiyorum ve ölümünün üzerimdeki etkisini ona söylemeye cesaret edemedim.

Zaten kadere meydan okuyoruz.

Dönüyor ve sarayın sessiz koridorlarında yatak odama doğru ilerlemeden önce geri çekilen ayak seslerini dinliyorum.

Ölüm'ün çoktan uyuduğunu ummanın çok fazla olacağını biliyorum. Dönmemi beklediğinden, izlediğinden eminim ama artık bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Ona yaklaşmak için onu nasıl kullanacağımı bildiğimden, varlığı artık bana bir diken gibi gelmiyor.

Koridorun sonuna ulaştığımda kapıların önünde duraklıyorum. Bir elimi üzerlerine bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve kendimi odanın ötesindeki enerjilere odaklamaya bırakıyorum.

Anında Ölüm'ün varlığına dair bir dalga hissettiğimde kolumda bir ürperti oluşuyor

... Kaşlarımı çatıyorum, zihnim o duyguyu arıyor ama bulamıyor. Orada arzu var, evet, ama çok daha fazlası var.

Duyguda tanıdık gelen bir derinlik var ama tam olarak belirleyemiyorum.

Odayı biraz daha araştırdığımda, ölümünün uyuyan ruhunun sıcak yumuşaklığını hissediyorum ve onu hala okunamaz bulduğum için hayal kırıklığına uğruyorum.

Onu tanımak, onu benim için bu kadar karşı konulmaz kılan şeyin ne olduğunu öğrenmek için duyduğum susuzluk her geçen saat daha da artıyor. Bu şekilde onun hakkında daha fazla şey öğrenemeyeceğimi fark ederek gözlerimi açıyorum ve kapıları itiyorum.

Anında, Ölüm yan tarafa çekilmiş bir sandalyeden bana doğru bakmaya başladı.

Yatak.

Aptal.

Onun yerinde olsaydım, kız yatakta yalnız yatmaz, kollarıma sarılırdı. Tercihen birbirimizden zevk aldıktan sonra. Ama elbette bu tür bir davranış Ölüm'den beklenemeyecek kadar *uygunsuz*.

O, kendi koyduğu ahlak kurallarına uymaya kararlı, *böyle* affedilmez bir şey yapmasına izin vermeyecek kadar inatçı biri. Onun için her şeyi doğru yapmaya çalışırken, duygularının en azından bir kısmına göre hareket etmezse, sonunda onu kaybedeceğini çok az biliyor.

Ama ben onun bu çok onurlu hatasını hoş karşılıyorum.

Ölümlüye bilmesi gerekenleri öğreteceğim ve bu sayede sonunda onu ondan kazanacağım. Kaybedecek çünkü ben onun *kim* olduğunu biliyorum.

Onlara katılmalarını ve göz kulak olmalarını emrettiğim succubae'lere işaret ederek, kapıları arkalarından kapatıp gittiler.

Ölüm'e tek kelime etmeden yatağa doğru yürürken soyunmaya başlıyorum. Gömleğimi başımın üzerine çekip bir kenara fırlatırken soğuk bakışlarının üzerimde sabitlendiğini hissedebiliyorum. Ancak pantolonumu çıkarmaya başladığımda Ölüm nihayet sandalyesinden kalkıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ölüm tıslıyor.

"Yatmaya gidiyorum," diye cevap veriyorum basitçe. "Sen bütün gece ayakta kalmak isteyebilirsin ama ben istemiyorum."

"Onunla yatmayacaksın."

"Elbette yatacağım" diye cevap veriyorum. "Yine de bu gece sadece kendi yatağında uyumak niyetindeyim. Burası benim sarayım, unuttun mu? Sen bile ona katılmamı engelleyecek güçten yoksunsun."

"Eros," Ölüm bunun üzerine alçak bir hırıltı çıkarıyor, oda onun etrafında daha da karanlıklaşıyor.

"Beni sınamak için ölümlüyü uyandırır mısın? Güçlerini her aldığımda sana geri vermek zorunda değilim Ölüm."

"Onun güvende olduğu anlamına gelse her şeyden vazgeçerdim." "Bundan şüphem yok," diyorum, "ama o zaman onu kim kurtaracak?"

Sabrı tükeniyor; bunu bana bakarken vücudunun gerilmesinden hissedebiliyorum. Bırakın başkalarının iradesine boyun eğmek zorunda kalmayı, kendisine meydan okunmasına bile alışık değil. Yine de bunu bir ölümlü için gözünü kırpmadan yapar.

Merak ettim.

Ölüm kadar güçlü bir varlıktan böyle bir iyilik kazanmak için ne yaptı?

Dürüst olmak gerekirse, onun derisinin altına girmenin daha zor olacağını düşünmüştüm, ama bu beklediğimden çok daha kolay olduğunu kanıtlıyor.

"Eğer onunla yalnız yatma fikrime katlanamıyorsan, o zaman bize katılmanı öneririm," diyerek çarşafı uzandı. "Biraz dinlenmenin sana iyi geleceğini söyleyebilirim."

"Hayır. Yatağı o alacak ve biz başka bir yerde idare edeceğiz. Bu doğru değil." "Kendi adına konuş," diye homurdanıyorum, atmosfer yumuşak bir şekilde

Persephone'nin daha önce üzerimde kendi büyüünü kullanması sayesinde çiçeklerin sakinleştirici varlığı. "Ben kendimi aynı standartlara tabi tutmuyorum. Siz ne karar verirseniz verin, ben kendi yatağımda uyuyacağım. Kendi ahlaki ikilemeleriniz uğruna rahatımı feda etmeyeceğim. Yani, ya onunla yatarken beni izlersiniz ya da bize katılırsınız. Bu kadar basit."

Persephone'nin gücünü kullanışım o kadar güçlü olmasa da, kızın yanındaki yatağa girerken beni durdurmasını engellemeye yetiyor. Yine de, sırtım ikisine dönük olarak yan döndüğümde, bir sonraki adımda ne yapacağına karar verirken sıkıdığı dişlerinin çatırtısını duyabiliyorum.

Kararını etkilemek için omzumun üzerinden ona bir bakış atmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Bir nefes aldıktan sonra yatak alçalıyor ve onun derin bir iç çektiğini duyuyorum. Neredeyse kendi işimden etkilenecektim. Yatakta bize katılmaya cesareti olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Belki de planım işe yarayabilir.

ÖLÜM

Yumuşak bir solukla uyanıyorum, ses boğuk bir zevk iniltisine dönüşürken bedenim anında donuyor. Yoğun sıcaklık içimi yakıyor, ciğerlerimi şımartılmış tutkunun ağır kokusuyla dolduruyor.

Tereddütle başımı çevirdiğimde Hazel'ı Eros'un kollarına sarılmış, bir elini ağzının üzerinde tutarken diğer eliyle göğüslerini okşarken buluyorum.

İçimdeki öfke kanarken kalbim duruyor, ama ben harekete geçmeden Eros'un solgun gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve birden kendimi felç olmuş halde buluyorum. Bana şeytani bir sırıtış atıyor, ben bakışlarının bağlayıcılığına karşı mücadele ederken dişleri parlıyor ama nafi.

Çaresizce arkadan içine girmesini izliyorum, diğer eli bacaklarının arasına dalmadan önce kıvrımlarının üzerinde geziniyor. Kadının zevk iniltileri avuçlarına çarparak beni derinden sarsıyor.

Eros'un gözleri benimkilere kilitlenmiş, onu zevkin sınırına getirdikten sonra zevkin sınırını aşmasını izlemeye zorluyor beni.

Eros'un bakışları beni serbest bıraktığında kalbim yeniden canlanıyor ve dudaklarını onun dudaklarına bırakmadan önce ona olan aşkını fısıldadığını duyuyorum.

Siyahı görünce içime dolan nefret ve kıskançlık dalgasını durduramıyorum. Bedenim hayata dönüyor ve kendimi ona doğru fırlatıyorum, ancak karanlık bir tavana bakarken kendimi aniden yalnız buluyorum.

Kaşlarımı çatarak etrafıma baktığımda kendi evimde olduğumu fark ettim.
Yat

ak. *Hazel.*

Başımı çevirdiğimde onu yanımda yatarken buldum, ama kendimi yukarı kaldırdığımda

Ona baktığımda, gözlerimin önünde yavaşça kemiğe dönüşmesini dehşet içinde izliyorum.

Ona uzandığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama parmaklarımın arasından kayıp giderken elime sadece bir avuç toz geçiyor.

Onu kaybettiğimi bir kez daha anladığımda acı dolu bir çığlık atıyorum.

Başlıyorum, nefeslerim maskemden ağır ve zor geliyor. Yanı başıma baktığımda Hazel'ı, daha önce döndüğümüzde succubae'lerden biri tarafından kendisine verilen ipek geceliği giymiş halde buluyorum.

Yatağın ortasında huzur içinde uyurken yumuşak bir şekilde nefes alıyordu ve gördüğüm şeyin bir kâbustan başka bir şey olmadığını anlamam bir anımı aldı.

Gerçi burada bir kâbus bile çok çabuk göz ardı edilmemeli. Mışıl mışıl uyuyor gibi görünen Eros'a bakıyorum ama ne kadar uğraşsam da içimi rahatlatamıyorum.

Onu kâbuslarımdan koruma dürtüsüne karşı koyamayarak uzanıp Hazel'i yanıma çekiyorum, kalbim nihayet sakinleşirken onun sıcaklığı içimi yakıyor. Maskemi hafifçe yukarı iterek derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve bir kez daha uykuya dalıyorum.

Bu sefer Hazel güvenle yanıma sokulmuştu.

HAZEL

Gözlerim çırpınarak zifiri karanlığa açılıyor, kendimi sert ve soğuk bir şeye yaslanmış bulduğumda bedenimi bir ürperti sarıyor. Üzerime bir başka buz gibi soğuk çökerken tekrar titriyorum, etrafımdaki karanlık şekilleri seçmeye çalışırken gözlerimdeki uykuyu kırıştırıyorum ama başarılı olamıyorum.

Birden uykumda battaniyeleri tekmelemiş olduğumu fark ediyorum. Körü körüne, onları aramak için bir elimi uzattım.

Bunun yerine, parmaklarım karşı tarafımda bir ısı duvarı bulduğunda kolumdan sıcaklık kıvılcımları fırlıyor. Karanlıkta ne olduğunu anlayamıyorum ama ona yaklaşıırken zihnim bu endişeyi bir kenara itiyor. Sırtımı ona yasladığımda, ısı vücuduma giren uyuşuk soğukla karışarak beni ortaya çıkan sıcaklıkta mükemmel bir şekilde memnun bırakıyor.

Küçük bir rahatlama iç çekişiyle tekrar uykuya dalıyorum.

Sonunda gözlerimi odaya süzülen soluk bir ışıkla açtığımda yorgun, yapış yapış ve ter içinde olduğumu fark ediyorum. Yatağa girdiğimde bana çok lüks gelen ipek gecelik şimdi tenime rahatsız edici bir şekilde yapışıyor.

Kaşlarımı çatarak ne rüya gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum ama ne kadar çabalasam da uykuma musallat olan rüyaların hiçbirini tam olarak kavrayamıyorum.

Alçak bir yarım hırıltı dikkatimi çekiyor ve Ölüm'ün yanımda uyuduğunu görünce şaşırıyorum, maskesi ağzını ve burnunu ortaya çıkarmak için hafifçe yukarı çekilmiş. Uyurken göğsü yumuşak bir şekilde inip kalkıyor. Bu manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, dudaklarımda bir dakikalığına yumuşak bir gülümseme belirliyor, sonra bu gülümseme dehşet içinde yavaşça kayboluyor.

Eğer Ölüm yanımda uyuyorsa, o zaman kimin kolu bedenime sarılmıştı?

Arkama dönüp baktığımda Eros'a sarılmış olduğumu fark ettiğimde panik bedenimi sarıyor. Kolu bana dolanmış, yumuşak nefesleri saç tellerimi karıştırırken beni göğsünün sıcaklığına sıkıca tutuyor.

Dikkatle kolunu benden ayırmak için uzanıyorum ama uyumaya devam ederken beni sıkıca kavırıyor. Ona karşı mücadele ederken kolunun ağırlığı imkansız, sadece uykusunda kayması ve beni vücuduna doğru çekmesi için ... ve sadece şimdi bana olan arzusunun tamamen farkına varıyorum.

Onun bana dokunduğu her yerde tenim terden kayganlaşıyor ve her geçen saniye gücüm tükenmeye devam ederken bedenimin istemsizce içten içe tutuştuğunu hissediyorum.

Gözlerim tekrar Ölüm'e kayıyor, nefeslerim panikle daha hızlı geliyor. Derin bir uykuda, benim artan paniğimden ya da Eros'un kollarından kaçmak için verdiğim mücadeleden habersiz. Onu uyandırabilirsem bana yardım edebileceğinden eminim.

Ona doğru uzanıyorum, ona ulaşmak için zorlanıyorum, ama kolumun erişemeyeceği kadar uzakta.

"Ölüm," diye fısıldıyorum zayıf bir sesle, sesim korkudan titriyor.

Hemen maskesini indirmek için uzanıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için hızla açılıyor. Ayağa kalkıyor, içinde bulunduğum durumu kavrarken bakışları kararıyor. Bana tek kelime etmeden eğiliyor ve Eros'u kabaca kenara itiyor.

Acı dolu bir inilti çıkaran Eros'un bana tutunuşu, Ölüm'ün onu bir kez daha itmesiyle gevşiyor. Diğer elini beni kurtarmak için kullanan Ölüm, Eros diğer tarafına yuvarlanırken beni göğsüne yaslıyor.

"İyi misin ufaklık?" diye soruyor, sesinde endişe var.

Başımı sallıyorum, vücudunun soğukluğunu kendi terime karşı memnuniyetle karşılıyorum. "O... sana bir şey yapmadı değil mi?"

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Emin misin?"

Hafifçe eğilip ona bakıyorum, neden sürekli sorduğuna şaşırıyorum. Beni tutuşu dışında, hiçbir şey yapmadığından ya da başka bir yerime dokunmadığından eminim.

Yine de, onun benimle yatakta olduğundan tamamen habersiz olduğum için ne kadar rahatsız olduğumu inkar edemem... ya da sarıldığım kişinin Ölüm değil de o olduğunu. Yanaklarım utanç ve mahcubiyetle yanıyor.

Yüzümü Ölüm'ün göğsüne gömme isteğimle savaşıyor, "Evet, eminim hiçbir şey kastetmemiştir," diyorum.

Buna bir şey demiyor ama Eros'un masumiyetine pek inanmadığını söyleyebilirim. Ölüm beni daha sıkı tutarak öne doğru kayıyor ve aniden onu yataktan sertçe itiyor.

Eros yuvarlanıyor, bir gümbürtü ve lanetle yere düşüyor.

Ölüm'ünkine neredeyse rakip olabilecek bir bakışla ayağa kalkmadan önce yüksek sesle inliyor.

"Bu *tamamen* gereksizdi," diye mırıldanıyor gerinip omuzlarını yuvarlarken.

Hiçbir şey giymediğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Az önce beni göğsüne bastırmış olan adam karşımda, tamamen teşhir halinde duruyordu.

Gözlerimi, aşağıya doğru inen vücudunun keskin hatlarından çekmem gerektiğini biliyorum ama bakmaktan kendimi alamıyorum. Yumuşak sabah ışığında orada duran mermer bir heykele benziyor, ama bir şekilde daha da güzel.

Ve... Nefesim kesiliyor, bakışlarım çok aşağılara inerken yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

Ölüm öksürüyor, bu ses Eros'un bedeninin sahip olduğu çekimi kırmaya ve beni kendime çekmeye yetiyor. Küçük bir utanç ciyaklamasıyla yüzümü Ölüm'ün göğsüne gömüyorum.

"Üzerine bir şeyler giy," diye homurdanıyor Ölüm.

Eros homurdanıyor ama sonra iç çekiyor ve ben onun eğilip çarşafa uzanışını, çarşafı alt yarısının etrafına sarışını izlemek için dışarı bakıyorum. Sonra gözleri aniden benimkilerle buluşmak için kalkıyor, sanki doğrudan içime bakıyormuş gibi midem bulanıyor. Kör gibi görünmesine rağmen beni nerede bulacağını her zaman biliyor gibi görünmesi beni rahatsız ediyor.

Sanki üzerimde yarattığı etkinin, anlık da olsa, tamamen farkındaymış gibi bana yarım bir sırıtış atıyor.

"Ölümlünün umurunda değil gibi görünüyor," diyor Eros. "Belki de küçük bir rekabetle baş edemiyorsundur. Aslında, tepkisine bakılırsa, belki de çok geçmeden tadına bakmaya bile cesaret edecektir. Eminim ona zevk konusunda sunacak çok şeyim vardır."

Ölüm bunun üzerine geriliyor, kolları hafifçe bana sarılıyor ama cevap vermiyor. Bunun yerine sessiz kalarak Eros'un egosunu aç bırakmayı seçiyor. Yüzüme bakarken odağı bana dönüyor, artık çıplak bir tanrıya bakmadığı için gözlerinde bir yumuşaklık var.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, sesi nazik ama keskin. "Gerekirse Eros'a haddini bildirmekten *mutluluk duyarım*."

"Öyleyim," diyorum vücudunun soğukluğuna karşı titreyerek. "Sadece biraz utandım ama onun dışında iyiyim. Gerçekten."

"Pekâlâ."

Zaten Ölüm'ün duygularım hakkında ayrıntılara girmemden hoşlanacağından şüpheliyim. Eros tamamen çıplak gördüğüm ilk erkek ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, bunun şoku zihnimde bir görüntü yaktı. Bu ve yatakta benimle birlikte iki erkek bulmanın şaşkınlığı.

Doğrusu, son birkaç dakikayı bütünüyle unutmayı tercih ederdim. *Neredeyse* tamamını. Uyandığımda Ölüm'ü bu kadar yakınımda bulduğumda kalbimin nasıl yerinden fırladığını inkâr edemem, özellikle de aramızdaki sınırları korumak için her zaman elinden geleni yapmışken.

"Peki, bugünkü derslerim neler?" diye sordum. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Başlamak mı?" Eros gülerek söylüyor. "Çoktan başladık, değil mi?"

Şaşkınlıkla Ölüm'e bakıyorum, sonra dönüp Eros'un odanın içinde yavaşça yürümesini izliyorum. Yatağın kenarından uzaklaşması beni rahatlatıyor ve sonunda o dolabında kaybolurken bakışlarımın odanın içinde dolaşmasına izin veriyorum.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Ölüm soruyor, Eros daha fazla açıklama yapmayınca belli ki sinirlenmiş.

Eros homurdanıyor, yumuşak kıkırdaması dolaptan çıkarken ona eşlik ediyor, şimdi üzerinde dökümlü beyaz bir pantolon ve göğsünün ortasından aşağı doğru sarkan bol beyaz bir gömlek var. Biraz sabırsızlıkla cevap vermesini bekliyorum.

"Belli değil mi?" diyor sonunda bize doğru bakarken.

Ölüm alçak sesle sinirli bir mırıldanma çıkarıyor, ama Eros'un ki hâlâ dinmiyor. Aksine, yatağa doğru geri yürürken sırtışı daha da genişliyor.

"Kes şunu, Eros," diyor Ölüm, gölgeleri hayal kırıklığıyla kıvrılıyor.

"Bak," diyor solgun tanrı, bize doğru eliyle işaret ederek, "birkaç saat içinde -ve ben uyurken, yine de ekleyebilirim- sizi birbirinizin kollarına atmayı başardım bile. Şimdi, birkaç gün içinde neler yapabileceğimi bir düşünün."

Onun bu sözleri bana hâlâ Ölüm'ün göğsüne yaslanmış olduğumu hatırlatıyor; ben ona sımsıkı sarılırken kolları koruyucu bir şekilde beni sarıyor. Soğuk onun bedeninden benimkine sızıyor ama ben onun bu kadar yakın olmasının verdiği serinliğin tadını çıkarıyorum.

Eros'un dikkatini çekmemiş olmayı dileyerek kızarıyorum ve Ölüm'den yavaşça uzaklaşıyorum. Kollarından kurtulmama izin veriyor ve o kıyafetlerini yeniden ayarlamaya koyulurken ben de yataktan çıkıyorum.

İpek üzerime yapışırken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sanki utanç verici bir şey yaparken yakalanmışız gibi hissetmekten nefret ediyorum. Eros da aynı fikirde görünüyor, tepkimizi onaylamamak için dilini şaklatıyor.

"Artık böyle şeyler olmayacak," diyor. "Eğer yardımımı istiyorsanız, şu andan itibaren sarayımın kurallarına saygı göstereceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Hangilerine?" Ölüm reddetmeden önce ben soruyorum.

Sorum üzerine Eros'un sırtışı geri döndü.

"İlk ve en önemlisi," diyor, "arzunun manipölasyonu. Ona yaslanmayı, onu dizginlemeyi, kendi lehine kullanmayı öğrenmelisin. Çok uzun süre kontrolsüz kalmadan önce onu doyurmanın yollarını bulmalısın."

"Neden?"

"Basit, sevgili ölümlü," diyor Eros. "Arzu için için yanar, dikkatle kontrol altına alınabilir, ama bir kez şehvete teslim oldu mu... Şehvet kendi iradesi olan azgın bir ateştir. Baştan çıkarma çok güçlendiğinde benim bile kontrol edemeyeceğim bir irade."

"Anlamıyorum."

"Arzu bir sanattır. Bir alma ve verme dansı. Çok fazla ya da çok az verersen geriye sadece cinsel ihtiyaç kalır."

Aramızda bakışırken sesinde bir uyarı var ve kendimi bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum, kendime aslında beni göremediğini hatırlatıyorum. Gözleri sadece varlığımın derinliklerine doğru delip geçen esrarengiz bir yeteneğe sahip. Hepsi bu.

"Ve mevcut durumunuz göz önüne alındığında," diye devam ediyor, gülümsemesi daha ciddi bir şeye dönüşüyor, "bu gerçekten de ölümcül bir oyun olabilir."

ÖLÜM

Bu sözde planını anlamaya çalışırken gözlerim Eros'a dikiliyor. Yanılmıyorsam, Hazel'a beni kullanarak Cerberus'u baştan çıkarmayı öğretmek istiyor... ama bu pratik görünmüyor.

Hatta imkânsız.

Artık Eros'un Hazel'e olan arzumu hissedebildiğini, oysa Cerberus'un tamamen kazanılması gerektiğini biliyorum.

Bu görevler bir ve aynı değil ve bu yarım yamalak planında izin verdiğinden daha fazlası olduğunu hissediyorum.

Ona güvenmiyorum ve bize gerçekten yardım etmek istediğine inanmakta hala zorlanıyorum. Hala bize bu planının tam olarak nasıl işleyeceğini söylemedi ve bilmediğinden şüphelenmeye başlıyorum.

Her iki durumda da, benden bir şey kaçırmasına izin vermeye niyetim yok. Hazel'ın güvenliği ve refahı benim önceliğim ve her zaman da öyle olacak. Bu onu canavarlardan, insanlardan ya da tanrılardan korumam gerektiği anlamına gelse de, koruyacağım.

Bu onu kendimden korumam gerektiği anlamına gelse bile.

"Başka kurallar da koymalıyız," diyor Eros, dikkatimi şu anda bir koltukta uzandığı ve gözlerini Hazel'a diktiği yere çekiyor.

"Hangi kurallar?" diye soruyorum.

"Ben ne dersem, ne zaman dersem ve nasıl dersem onu yapacaksın." "Sabrımı sına Eros," diye homurdanıyorum.

"Bu şartlar altında beni sınamaması gereken sensin bence," diye cevap veriyor Eros, başını iki yana eğerek. "Şimdi, kıyafetlerle başlayacağız. Sana ne verirsem sorgusuz sualsiz giyeceksin. Dün gece iyi bir başlangıçtı ama-"

"Kıyafetlerimiz neden önemli?" Hazel soruyor.

"Kıyafetleriniz önemli çünkü henüz güven duymadığınız bir rolü oynamanız gerekiyor. Dün gece bahçe neredeyse senin mahcubiyetinle boğuluyordu, bu da işe yaramayacak. Cerberus kokusunu aldığı anda isteksizliğini hissedecektir. Kendi gücünün farkına varmalı, kadınsı cazibeni bir silah gibi kullanmayı öğrenmelisin."

"Bu ne anlama geliyor?" Her şeyi söyleyip hiçbir şey söylememesini küçümseyerek soruyorum.

"Bu *demek* oluyor ki Cerberus'u baştan çıkarmak için tek bir şansımız var ve Cerberus'u hem kıyafetiyle hem de davranışlarıyla onu istediğine inandırmalı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Cerberus'un da her erkek gibi zayıflıkları var."

Onu izlerken sessiz kalıyorum, nasıl bir oyun oynadığını anlamaya çalışırken düşüncelerimi kendime saklamaya çalışıyorum. Hazel'ın cazibesi sadece kıyafetlerle kolayca değiştirilebilecek türden değil ve bunun onu yatağa atmak için oynadığı oyunlardan biri olmasından endişe ediyorum.

Bana kalırsa bir çuval giyse bile bu onun güzelliğini ya da cazibesini azaltmaz. Hiçbir şey giymeyebilir.

... Aklıma gelir gelmez bu düşünceyi keserek göz kırpmıyorum.

Eros ne düşünürse düşünsün, Hazel'ın varlığının herhangi bir değişiklik gerektirdiğini düşünmüyorum.

Yine de şimdilik dilimi tutuyorum.

"Derslere gelince, biz..." Sert bir bakışla sözünü kestiğimde Eros duraksadı. İç çekerek kendini düzeltti: "Kadınları baştan çıkarmanın çeşitli sanatları konusunda eğitilecek. En azından Cerberus dönmeden önce mümkün olduğunca."

"Haber aldınız mı?" diye sordum.

"Evet, dönmesi beklenmeden önce üç günümüz var. Üçüncü gün onun için bir test hazırlayacağım-"

"Üç gün," diyor Hazel usulca, "bu yeterli bir süre mi?"

"Persephone'nin bana söylediği doğruysa yeterli olmalı," diye yanıtlıyor

Eros. "Onunla buluşmak için ne zaman vaktin oldu?" diye soruyorum.

"Dün gece, yatmadan önce. Onu oyalamanın bir yolunu bulmuş gibi görünüyor ama Persephone bile ne kadar zamanımız olduğundan emin olamaz."

Hazel bana endişeli bir bakış attıktan sonra kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor.

"Eğer Cerberus kapıyı korumuyorsa, Hades kilidi açtığında içeri giremez miyiz?" Hazel soruyor.

"Teoride evet," diye cevaplıyor Eros. "Ama hayır."

"Eros'un söylemek istediği," diye açıklıyorum, "Cerberus kayıpsa Hades'in kapının kilidini açmayacağı. Kilitli kaldığı sürece korunup korunmaması pek önemli değil."

"Kesinlikle, işte bu yüzden planlarıma devam etmeliyiz. Ölümlü benim sanatlarımı öğrenecek, böylece Cerberus'la karşılaştığında onu dize getirebilecek."

"Peki ya diğer ruhlar?" Hazel soruyor. "Cerberus uzaktayken gelenler, onların Styx kıyılarında dolaşmaları beklenemez elbette."

"Evet," diye yanıtlıyor Eros, "ve nehrin onlardan payına düşeni alacağından şüpheleniyorum."

Hazel bana bakmadan önce dehşet içinde ona göz kırpmıyor.

"Ama eğer sen buradaysan, nasıl oluyor da birileri ölüyor?"

Sorusu beni rahatsız ediyor. Bırakın varlığımın doğasını, bu âlem hakkında hâlâ anlamadığı ne kadar çok şey olduğunu ortaya koyuyor.

"Gölgelerim," diye cevap veriyorum, bir elimi kaldırıp etrafındaki mürekkepli karanlığın bir kısmının dönmesine izin veriyorum. "Etrafımda gördüklerin onların sadece küçük bir kısmı; geri kalanı benim bir uzantım olarak diyarları dolduruyor."

Hazel bunları düşünürken başını eğiyor. Meraklı gözlerinin ardında oluşan soruyu şimdiden görebiliyorum.

"Ben sadece biraz daha fazla... ikna gerektiren ruhları topluyorum," diyorum. "Merak etme küçüğüm, gölgeler benim ölüm için işaretlemeyeceğim kimseyi almayacak."

Bunun üzerine Eros boğazını temizliyor. Görünüşe bakılırsa dikkatler uzun süredir onun üzerinde değil.

İçimi çekerek bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum, Hazel da aynısını yapınca sırtıyor.

"Dediğim gibi, ölümlünün ilk testine kadar üç günümüz var. Bu süre zarfında, ne kadar sıra dışı görünürse görünsün, söylediklerimi harfiyen yapmanızı öneririm."

Yüzüne yerleşen sırtıştan hoşlanmadığım için küçük bir hoşnutsuzluk iç çekişi yapıyorum. Bu planında görüldüğünden daha fazlası olduğuna eminim, ama ne olduğunu öğrenmek için sabırlı olmam gerekecek.

Planladığı şey kontrolden çıkmadan önce.

Ama şimdilik zamanımı beklemeliyim. Bu, bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünmesine izin vermek anlamına gelse bile.

Hades'in Kaderlerle yaptığı bu anlaşma her neyse... Eros gibi bir tanrıya daha fazla güç vermek onlar için gerçekten korkunç olmalı. Zaten sahip olduğu azıcık gücü nasıl kontrol edeceğini bile bilmiyordu.

"Tamam," diyor Hazel, benim yerime cevap vererek. "Eminim ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yapacağız ve yardımınız için minnettarız."

Ona bakıyorum, Eros'u değil de beni izlediğini görünce mutlu oluyorum. Dudaklarında bana umut veren yumuşak, cesaretlendirici bir gülümseme var. Koluma güven verici bir el koymak için hareket ediyor ve ben de Eros'a bakıyorum.

"Pekâlâ, şimdilik şartlarınızı kabul ediyoruz."

"Nihayet," diyor Eros ve ana kapıları açmak için odanın diğer ucuna doğru adım atıyor. Koridorda bir gün önceki iki succubae bekliyor. "Çabuk, şimdi."

Kolları rengârenk giysilerle dolu olarak içeri giriyorlar ve adam onlara kendisini dolabına kadar takip etmelerini işaret ediyor. Birkaç dakika sonra kollarına doladığı iki kıyafetle geri döner.

Siyah bir pantolon ve gömleği bana doğru itmeden önce bana bir bakış atıyor.

Hazel'a dönmeden önce, "Korkarım elimde siyah giysi olarak sadece bunlar kaldı," diyor. "*Sana* bu kadar ciddi bir şey giydirmeyi aklımdan bile geçirmezdim. Sen, benim sevgili ölümlüm, ıslıl ıslıl parlamalısın. Şimdi üstünü değiştir."

Hazel Eros'tan giysileri almadan önce bana bakıyor ve succubae'lerden biriyle birlikte banyoya giriyor.

"Sanırım bugün kendi kıyafetlerimi giyeceğim," diyorum bana verdiği bir avuç kumaşa tiksintiyle bakarak.

"Onları temizlenmeleri için çoktan gönderdim."

"Ne?" Gözlerimi ona dikerek tıslıyorum.

"Merak etme. Eşyalarınız güvende. Yine de, yuhalama beni şaşırttı."

"Nerede o?" Hırlıyorum, oda etrafımda kararırken sabrım tükeniyor.

"Paravanın arkasındaki sandalyede," diye hızlıca cevap veriyor.

Ona ters ters bakarak, banyonun yanında işaret ettiği paravanın arkasına geçiyorum. Kitabı ve diğer eşyalarımı tam da söylediği yerde bulunca rahat bir nefes alıyorum.

Onları almak için eğildiğimde göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekiyor. Döndüğümde banyonun kapısının tam kapanmadığını ve aradan görebileceğim küçük bir aralık bıraktığını fark ediyorum.

Sırtı bana dönük, çıplak bacağının uzunluğu, kalçasının yumuşak kıvrımı beni bir anlığına büyülüyor... ve sonra hiçbir şey giymediğini fark ettiğimde hızla başka tarafa bakıyorum.

Kapının tam olarak kapanmadığını fark ettiğim anda başka tarafa bakmadığım için kendimi azarlarken utançtan midem bulanıyor.

Bunun yerine Eros'un seçtiği yeni kıyafeti giymeye odaklanarak dikkatimi dağıtıyorum. Önceki geceden kalma kıyafetlerimi çıkararak, gölgelikleri silkeliyorum ve yeni giysilerimi incelerken nefes alması için bir kenara bırakıyorum. Yeni pantolonu elime aldığımda, birden bunların kesinlikle üzerime uymayacağını fark ediyorum.

Az önce çıkardığım giysileri almak için döndüğümde, aniden eksik olduklarını görüyorum.

"Eros," diye homurdanıyorum, yeni pantolonu alçakgönüllülikle üzerimde tutarak. "Nerede benim kıyafetlerim? Bu yeniler üzerime olmuyor."

"Öyle mi?" Eros paravanın arkasına geçip dikkatimi çekerek soruyor, başını iki yana eğerek formumu ölçüyor. "Ah, anlıyorum. İşleri halletmem için bana bir dakika verin."

Ben bir şey söyleyemeden ortadan kayboluyor ve kendimi aniden Eros'un son durduğu yerin hemen arkasındaki kapı aralığında beliren Hazel ile yüz yüze buluyorum.

"Hazel," diye nefes alıyorum, onu görünce kalbim göğsümde güm güm atıyor. Arkamdaki küçük kitabı gizlemek için hafifçe yana çekildiğimde, onun varlığının ardından kendi ahlaksızlığımı neredeyse unutuyorum.

"Çok özür dilerim," diye soluk soluğa kalıyor, teni kızarıyor ve birden ne kadar az giyindiğini fark ediyorum. Eğer dün geceki elbisenin açık olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiç kalır.

Eros ona verdiği elbiseye kumaş eklemeyi unutmuş gibi görünüyor. Transparan elbise yumuşak dalgalar halinde ayaklarına kadar iniyor ama vücudunu gizlemek için çok az şey yapıyor. Beyaz kumaştan sadece göğüslerine ve kalçalarına, mütevazılık yanılsaması yaratmaya yetecek kadar serpiştirilmiş.

Vücudum elime tepki veriyor ve aniden çıplak gövdemden çok daha fazlasını fark edeceğinden endişeleniyorum.

"Eros, bunun anlamı ne?" diye kükrüyorum, kendimi daha iyi gizlemek için gölgelerimi etrafımda döndürüyorum. "Açıkla kendini!"

HAZEL

Gözlerimi yere indiriyorum, kalbim kulaklarımda o kadar sert çarpıyor ki zar zor düşünebiliyorum.

Eros'u çıplak görmenin kötü olduğunu düşünüyorsam, Ölüm'ü bu şekilde görmek çok daha kötü. Onun soyunmuş halini fark ettiğim anda vücudum adeta alevler içinde kaldı, ona duyduğum arsız arzu beni neredeyse felç ediyordu.

Eros bizi bu duyguları inkâr etmemiz konusunda uyarmıştı ama dokunamadığım bir adamla nasıl yatıştırabilirim ki?

"Özür dilerim," diyor Eros, elinde bir avuç koyu renk kumaşla yatak odasına geri dönerken. "Neredeyse onu zamanında yakalayamayacaktım."

Giysiyi Ölüm'e fırlatıyor, o da boştaki eliyle yakalıyor, sonra gözleri bana kayıyor.

"Sakıncası var mı ufaklık?"

Ona tekrar bakmaya başladığımı fark ederek hızla arkamı döndüğümde yanaklarımdaki ateş daha da şiddetleniyor.

İkimiz de Ölüm'ün giyinmeyi bitirmesini beklerken Eros yatakta oturmuş sırtıyor.

Sonunda perdenin arkasından çıktığında, elleri iki yanında yumruk olmuş. Eldivenli parmağıyla Eros'u işaret ederken gölgeler yükselip mürekkep alevleri gibi onu yalıyor.

"Açıkla kendini."

"Açıklayacak ne var ki?" Eros sırtarak cevap veriyor. "Dürüst bir hataydı."

"Benim giysilerim hakkında değil,
onunkiler hakkında." "Gördüğün şey
hoşuna gitmedi mi?"

Ölüm bu soru karşısında şaşırmış görünüyor, gözleri Eros'a dönmeden önce bana kayıyor.

"Elbette beğeniyorum," diyor, kalbim göğsümde küt küt atarken, "ama bunun bir önemi yok."

"Neden önemli değil?"

"Üstü neredeyse hiç örtülü değil Eros. Böyle bir yerde onun için çok tehlikeli bir elbise."

"Onu koruyabileceğini söylediğini sanıyordum."

Ölüm'ün gözleri Eros'un üzerinde daralıyor, gölgeleri etrafını sarıyor ve kırılmaya ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum.

"Lütfen, bu kadar yeter," diyorum, aralarına girmek için acele ederken kavgalarını bölüyorum. "Onun şartlarını kabul ettik ve ben zaten elbiseyi giyiyorum."

"Pekâlâ," diyor Ölüm sonunda iç çekerek. "Sen rahat ettiğin sürece sorun yok."

"Tabii ki değilim," diyorum esprisiz bir kahkaha atarak. "Hayatımda hiç bu kadar korunmasız hissetmemiştim ama burada olmamızın bir sebebi var. Eğer Eros bunun yardımcı olacağını düşünüyorsa, ömür boyu sürececek bir olasılık için birkaç günlük rahatsızlığa katlanmaya hazırım."

"Haklısın; beni affet."

Ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum ve Eros'a bakmadan önce başımı sallıyorum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi yürüyüşe çıkıyoruz."

Ayağa kalkarak odanın diğer tarafına geçiyor ve kolunu bana uzatıyor. Tenlerimizin birbirine değmemesine özellikle dikkat ederek, kolunu geçici olarak kabul etmeden önce Ölüm'e bakıyorum.

Eros anında kolumu yanına sıkıştırıyor ve beni kendisine istediğimden daha fazla yaklaştırıyor. İtiraz etmeme ya da geri çekilmeme fırsat vermeden beni odadan çıkarıyor.

Sarayının büyük koridorlarında ilerliyoruz, Ölüm de temkinli bir şekilde arkamdan geliyor. Yürürken Eros'un birkaç misafiriyle karşılaşırız. Eros her seferinde davranışlarım ve duruşumla ilgili dikkatli açıklamalar yapıyor, dikkatlerini çekmekle kalmayıp tek bir bakışla onlara nasıl hükmedeceğimi öğretiyor.

Dinlemek için elimden geleni yapıyorum ama tek odaklanabildiğim şey onların gezinen gözleri olunca tavsiyelerini uygulamakta zorlanıyorum. Kendi elementimden ne kadar uzakta olduğumu fark ettikçe içimde utanç ve hayal kırıklığı oluşuyor.

Arkamızda Ölüm'ün onaylamayışını hissedebiliyorum ve acaba bu tanrının yardımını kabul etmekle hata mı ettim diye düşünüyorum.

Neyse ki Eros bir yere varamadığımızı fark etmiş olmalı ki aniden dönüp beni koridorun bir ucundaki kapılara doğru götürüyor. Kapıları açınca saraydan çıkıp yemyeşil bir bahçeye giriyoruz.

Önümdeki manzarayı görebilmek için parlak ışığa karşı gözlerimi kırıştırırken adımlarım bir an için duraksıyor. Etrafımızda yeşillikler ve çiçekler asılı, kapalı bir patika oluşturuyor, biz geçerken yumuşak bir esinti onları dalgalandırıyor.

Her şeyi içime çekmek için zaman ayırıyorum ve kendimi güzelliğini yakalamak için boyalarımı ve fırçalarımı isterken buluyorum.

"Burası özel bir bahçe," diyor Eros. "Burada kimse bizi rahatsız edemez. Belki de seni bilinmeyene maruz bırakmak için çok acele ettim. Biraz daha kolay bir şeyle başlayalım."

Beni bir kez daha yanına çekmesine izin verdiğimde omuzlarımın gevşemeye başladığını hissediyorum, Yeraltı Dünyası'nın tuhaf ışıltısına adım attığımızda onun sıcaklığı neredeyse ezici geliyor.

Başımı arkaya eğerek, ışığın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Gözlerimi kapatarak, Ölüm ve Knax ile çayırdaki geçirdiğim zamanı ve oraya geri dönmek için neler vermeyeceğimi düşünmeden edemiyorum.

"Bir sonraki ders için hazır mısın?" Gözlerimi tekrar açtığımda Eros dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

Kendimi hiçbir dersine hazır hissetmiyorum ama tabii ki bunu dile getirmiyorum.

"Evet."

"Güzel, bu taraftan."

Beni sarmaşıklardan oluşan ağır bir perdeden geçirerek bir tarafa çekiyor ve sarı bir battaniyenin üzerine piknik yapılan yumuşak çimlerin olduğu parlak bir alanı ortaya çıkarıyor. Midem yanaklarımı renklendiren bir hırıltı çıkarırken, gözlerim üzerine yayılmış yiyeceklerin üzerinde dans ediyor.

"Bu nasıl bir ders-" diye başlıyorum.

"Ölüm'ü görmezden geleceksin," diye fısıldıyor Eros kulağıma, beni battaniyeye doğru götürürken. "Uzan ve başını kucağıma koy."

"Ben-"

"Sus, ölümlü, ve sana söyleneni yap."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama ses tonu bana soru sorma zamanının geçtiğini hatırlatıyor. Eros battaniyenin üzerine yerleşiyor ve Ölüm sarmaşıklarının arasından geçip açıklığa doğru ilerlerken ben de isteksizce bana söyleneni yapıyorum.

Bakışlarının üzerimizde sertleştiğini hissedebiliyorum ve kendimi Eros'tan uzaklaştırıp ona koşma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Bunun bir amaçtan başka bir şey olmadığına onu ikna etmek için.

Bunu düşünürken bile, bunun gerçekten nasıl bir sona doğru gittiğini merak ediyorum. "Bize katıl," diyor Eros, bir üzüm koparıp dudaklarımın arasına koyarak

sonra dalgın bir şekilde parmak ucuyla çenemin çizgisini takip ediyor. Dokunuşuyla ürperiyorum ama kendimi hareket etmemeye zorluyorum. "Söyle bana Ölüm, nasıl bir his?"

"Ne nasıl hissettiriyor, Eros?" Ölüm soğuk bir şekilde soruyor, hâlâ açıklıkta duruyor.

"Onun sana dokunuşunu bilmezken benim ona dokunuşumu izlemek mi? Eros, Ölüm'e bakmadan önce şefkatli bir elini yanağımda gezdirerek soruyor.

Ölüm onun sorusuna sinirleniyor ve gözlerinde biriken mücadeleyi görebiliyorum. Eğer Eros onun damarına basmaya devam edecekse, korkarım hiçbir zaman ilerleme kaydedemeyeceğiz. Kendimi durduramayıp doğruluyorum ve tanrıya dik dik bakıyorum.

"Ölüm benim dokunuşumu biliyor ve bunun bana öğretmek istediğın şeyle ne ilgisi var anlamıyorum."

Sözlerim üzerine Eros'un yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. Bakışları bir an için üzerimde gezinirken, sözde körlüğüne rağmen beni gerçekten görebildiğine yemin edebilirim.

"Nasıl?" Eros soruyor ve sorusu karşısında yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Bir şekilde buraya gelmem gerekiyordu, değil mi?" Sessizce cevap veriyorum, gözlerim ellerime kayıyor ve ellerim elbisemin şeffaf kumaşıyla ilgileniyor.

"O zaman bana hiç kimseyi yatağına almadığını söylemen bir yalandı, öyle mi?" Eros gözlerini bana dikerek soruyor.

"Hayır. Yani, bir anı paylaştık. Birlikte. Ama bu... biz... ben..." kelimelerim birbirine karışıyor ama ona anlatmaya çalıştığım şeyi anlamlandırmak bir yana, ağzımı bile kapatamıyorum. Neyse ki Ölüm boğazını temizleyerek Eros'un dikkatini benden uzaklaştırıyor.

"Onu öptüm," diyor. "Hepsi bu."

Eros bana dönmeden önce uzun bir süre onu izliyor, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Ölüm sana dokunabilir mi?"

"Hayır, beni öldüren öpücüktü."

Eros beni incelemeye devam ederken bir an için başını eğiyor. Sonra Ölüm'ün durduğu yere doğru bir bakış atıyor, temkinli bir şekilde onu izliyor.

"Buraya geldiğinden beri ona dokundun mu?"

"Elbette dokunmadım."

"Neden? Senin yerinde olsaydım ilk denediğım şey bu olurdu."

Ölüm duraklayıp kapatmadan önce ağzını açıyor. Kendimi ona bakarken buluyorum, birden aynı merakla. Eğer zaten ölüysem, onun dokunuşu bana gerçekten daha fazla zarar verebilir mi?

"Çünkü ne olacağını ben bile bilmiyorum," diye itiraf ediyor Ölüm sonunda. "Ona zaten verdiğimden daha büyük bir zarar verme riskini göze alamam. Onu her ne pahasına olursa olsun korumaya yemin ettim."

"Bazen değer verdiklerimizi gerçekten korumak için en çok korktuğumuz şeyi riske atmamız gerekir," diyor Eros, beni şaşırtarak. "En azından kardeşim bana sık sık bunu hatırlatır."

"Hades bile benim dokunuşumdan ürkerken, sen bile bu tavsiyenin ne kadar korkunç olduğunu biliyor olmalısın."

"Evet, elbette, ama-"

"Ama diye bir şey yok." Ölüm keskin bir bakışla onun sözünü keser. "Gücümün sınırlarını test etmeyeceğim. Hazel üzerinde değil. Bu onu sonsuza dek kaybedebileceğim anlamına geliyorsa olmaz."

HAZEL

Ölüm sessizliğe gömülüyor ve pikniğin geri kalanı garip bir sessizlik içinde devam ediyor. Eros bile düşüncelere dalmış gibi görünüyor; bana verdiği tek emir karnımı doyurmamı söylemek.

Sonunda daha fazla yiyemediğimde, Eros ayağa kalkıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Farklı bir yaklaşım deneyelim," diyor, benden uzaklaşırken.

Ölüm ona ihtiyatla bakar. "Cerberus'muşum gibi davran ve beni baştan çıkarmaya çalış." Ondan Ölüm'e bakıyorum, nasıl ilerleyeceğimden emin değilim.

"Ne yapmalıyım?"

"Aklına ne gelirse," diyor Eros. "Gerçekten neyle çalıştığımı görmeme izin ver. Beni yatağının sıcaklığına davet etmekten başka bir şey istemiyormuşsun gibi yaklaş bana."

Ölüm alçak bir tiksinti gümbürtüsü çıkarıyor ama onun dışında sessiz kalıyor.

Derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum ve başımı kaldırıp Eros'a doğru bir adım atıyorum.

"Yanlış. Geri dön ve tekrar dene."

Düzeltilmesinin aniliğine şaşırarak gözlerimi kırptırıyorum. Kendimi biraz tedirgin hissederek birkaç adım geri atıyorum ve tekrar deniyorum. Eros başını sallayıp bana el sallayana kadar ancak yarım adım atabiliyorum.

Bu birkaç kez daha oluyor ve sonunda bir hayal kırıklığı çığlığı atıyorum.

"Bana işe yarar bir şey öğretecek misin, yoksa kendimi küçük düşürmemi izlemekten zevk mi alıyorsun?"

"Kendini küçük düşürmek," diyor Eros, sesinin tonu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken ağaçtan uzaklaşıyor. "Hayır, seni kırıyorum."

"Beni kırmak mı?" Eros yaklaşırken göz ucuyla Ölüm'ün gerildiğini görerek soruyorum.

"Evet, Cerberus üzerinde işe yarayacağını düşündüğün her şeyden. Düşünmeyi bırak ve sadece *ol*. İçinde hissettiğin enerjinin aynısını kendine çekeceksin. Önce beni kazanmak *isteyerek* beni kazan. Her bakışında, her kelimende, her hareketinde bunu hissetmemi sağla. Şimdi bir nefes al ve tekrar dene."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime bir an için sıfırlanma izni veriyorum. Yavaşça, Eros'a bakmak için onları tekrar açıyorum ve bir anlığına onu *hissediyorum*. Hissediyorum

kullanmam gereken enerji.

"İşte oldu, iyi ölümlü," diyor Eros bir memnuniyet mırıltısıyla.

Bunu söyler söylemez ve ben bu hissi Eros'la ilişkilendirmeye çalıştığımı fark eder etmez, enerji kayboluyor ve beni her zamankinden daha kızarmış ve cesaretsiz hissettiriyor.

"Tekrar."

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, o bir saniyelik anlayışı tekrarlayamıyorum. Eros vesayetinde acımasız, ama yine de kendimi o enerjiyi tekrar çekemezken buluyorum.

İşe yaramıyor ve Eros'un dersleri benim için gittikçe daha da işe yaramaz hale gelirken, elimde olmadan Ölüm'e bakıyorum. Zamanla bana gerçekten öğretemeyeceğinden korkmaya başlıyorum.

Bir elini beyaz saçlarında gezdirirken Eros'un bile sabrı tükeniyor gibi görünüyor. Tekrar bana dönmeden önce küçük bir daire çiziyor ve bu sefer gömleğini yırtıp bir kenara atıyor.

"Bana bak," diyor kendine doğru işaret ederek. "Bu sana ilham vermek için yeterli değil mi? Ben nasıl-"

"Eros, yeter," der Ölüm. "Ondan her şeyi bir öğleden sonra öğrenmesini bekleyemezsin."

"O hiçbir şey öğrenmedi!"

"Yeter! Bizi odaya geri götür; herkes sakinleştikten sonra bu konuyu tartışmaya devam edebiliriz."

Eros'un çenesi sertleşiyor, ama sonra, beni çok rahatlatacak şekilde, başını sallıyor. "Peki."

Dersi bitirdiği için Ölüm'e teşekkür etmekten başka bir şey istemiyorum ama bunu Eros'un önünde yapmamam gerektiğini de biliyorum. Saraya geri götürülüyoruz, Eros yol boyunca garip bir şekilde sessiz kalıyor.

Kapılara ulaştığımızda onları iterek açıyor ve geri çekiliyor.

"İlgilenmem gereken bazı işler var. Akşam yemeğini hazırlatacağım." Bununla birlikte dönüp gözden kayboluyor.

Odaya girip kapıyı arkamızdan kapatırken ne Ölüm ne de ben bir şey söylüyoruz. Eros'un etrafta dolanmaması hoş bir rahatlama.

"O adama katlanamıyorum," diyor Ölüm bana doğru dönerek. Hoşnutsuzluğunun ağır dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyorum. Etrafındaki karanlık bile onun ruh haliyle birlikte daha da koyulaşmış gibi görünüyor. Kalın gölgeler etrafını sarıyor ve neredeyse onun formunu yutuyor. Ona bakarken ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Kafasını kendi kılına o kadar sokmuş ki... Kendi zanaatını bile zar zor anladığı ortadayken sana bir şey öğretmeyi nasıl bekleyebilir ki?"

Açık sözlülüğü beni o kadar şaşırtıyor ki, cevap verecek kelime bulamıyorum. Ölüm başını sallıyor ve etrafımdan dolanmak için hareket ederken hayal kırıklığıyla iç çekiyor. Ancak ben onun yolunu karıştırıyorum ve neredeyse benimle çarpışıyor.

Elimi uzattığımda göğsünün sert genişliğiyle karşılaşıyorum, yere yuvarlanmamak için hızla kollarımı tutuyor.

Kıpırdamadan duruyor, gözlerini yavaşça indirerek benimkilerle buluşuyor. "Affet beni Hazel; sağlıklı düşünemiyorum."

"Hayal kırıklığının anlaşılabilir," diyorum usulca. "Ben de hissediyorum ama onun yardımına ihtiyacımız var. Bana öğretmeye çalıştığı şeyi kavramak için zamana ihtiyacım var."

Benimle tartışmak istediğini söyleyebilirim ve bir an için tartışacağını düşünüyorum. Ama sonra Ölüm derin bir iç çekiyor, gölgeleri ayaklarının dibinde yumuşak dalgalar halinde sakinleşirken savaş bedenini terk ediyor.

"Haklısın. Böyle hissetmek benim hatam..."

Sustu ve ben de birkaç saniye bekledikten sonra "Ne hissediyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Lütfen, ne düşündüğünü bilmem gerek. Bu işte beraberiz, değil mi?"

Bana bakıyor, gözleri yüzümde gezinirken yumuşuyor. "Ben sadece..."

Eros'a güvenmiyorum. Bence seni daha çok baştan çıkarmaya çalışıyor. aslında yardım etmeye çalıştığından daha fazla."

Bunun üzerine içimi çektim ve odaya doğru yürürken Ölüm'ün ellerinden kurtuldum. Neden ondan daha fazlasını, bana karşı olan hislerini sesli bir şekilde onaylamasını umduğumu bilmiyorum.

"En azından yardım etmeye *çalışıyor*," diyorum, sesimin tonu ağzımdan kaçır kaçmaz pişman oluyorum.

"*Bunun* yardımcı olduğunu mu düşünüyorsun? Bütün günü saçma sapan konuşarak ve sana işe yaramaz tavsiyeler vererek geçirdi," diye homurdanıyor Ölüm.

"Yanılıyorsun," diyorum, şimdi sırtım ona dönük, "çünkü onunla birlikteyken bir an için bir bağ hissettim."

"İyi."

Bunun üzerine Ölüm yanımdan geçip gidiyor, odayı geçip bir sandalyeye yerleşirken gölgeleri buz gibi bir dalgayla üzerime çöküyor.

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordum.

"Bekle," diye cevap veriyor açıkça, bana doğru bakmadan. "Eminim Eros çok geçmeden sana daha fazla *ders* vermek için geri dönecektir."

Sessizce yatağa oturmak için hareket ederken aramıza koyduğu mesafeyi fark etmemeye çalışıyorum. Dakikalar yavaş yavaş geçiyor, odayı dolduran sessizlik neredeyse mide bulandırıcı bir yoğunlukta.

Tam aramızdaki gerginliği kırmak için ağzımı açacakken kapı çalınıyor.

Ölüm hemen ayağa kalkıyor ve kapıları açmak için odanın diğer ucuna doğru adım atıyor. Gelen Eros değil de iki kadın görevli olunca neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Biri kapalı bir tepsi taşımaktadır.

"Akşam yemeğiniz," diyor ve odaya girip tepsiyi yanımdaki yatağın üzerine koyuyor. "Daha sonra yatağa hazırlanmanıza yardım edeceğiz."

"Eros bu gece geç dönecek," diyor diğer kadın, bakışları bana dönmeden önce Ölüm'e kayıyor.

Ölüm odada volta atarken sessizce yemeğimi yiyorum ve konuşacak bir anımız daha olmayacak diye endişelenmeye başlıyorum. Yemeğimi bitirdikten sonra, görevlilerden biri beni banyoya götürüp yıkayıp giydirirken, diğeri ateş yakmaya koyuluyor.

Bana verdiği gecelik ince bir ipek tabakasından biraz daha fazlası, beni gizlemeye yetecek kadar opak ama yine de formuma yapışıyor.

"Güzel," diyor onaylayan bir bakışla. "Şimdi ona git." "Oh, hayır," diyorum hızla, başımı sallayarak.

"Neden?"

"Ben... Ben yapamam."

Ciddi olduğumu anlamadan önce gülüyor. "Ama yapmalısın," diyor.

"Beni o şekilde istemiyor, güven bana."

"Saçmalama, git ona. Seni böyle görmesine izin ver. Tabii onu istemeyen sen değilsen?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama birden yapamayacağımı fark ediyorum. Belki de haklıdır. Kadın ve diğer hizmetçi eşyalarını toplayıp giderken kadın bana cesaretlendirici bir bakış atıyor.

Ölüm büyük pencerenin yanındaki koltukta oturmuş, büyüyen karanlıkta şehrin canlanmasını izliyor. Dikkatli bir şekilde ona doğru ilerliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sydian," diyorum usulca ve o da yavaşça dönüp bana bakıyor.

Gözleri beni içine çekerken genişliyor, gölgelerinin soğukluğu etrafıma yayılıyor ve göğüslerimin ince kumaşın altında şekillenmesine neden oluyor.

"Hazel, ben-" Aniden maskesine uzanırken bana ne olduğunu bilmiyorum. Parmak uçlarım maskeye değdiği anda Ölüm eldivenli eliyle bileğimi yakalıyor, içinden kısık bir hırıltı yükseliyor. "Hayır."

"Ama-"

"Hayır dedim."

Bunu söylerkenki sertliği beni kendime getirdi.

O kadını dinlememem gerektiğini biliyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. Utanç yanaklarımı yakarken hızla geri çekiliyorum.

"Hazel-"

Bileğimi Ölüm'ün pençesinden çekerek dönüyorum ve utancımı yorganın altına saklamayı umarak hızla yatağa doğru ilerliyorum.

Ölüm'ün ayağa kalkmadan önce odanın köşesinden iç çektiğini ve ardından botlarının yumuşak gümbürtüsünün yaklaştığını duyuyorum. Kapı aniden büyük bir gürültüyle açılırken gözlerimi hızla kapatıyorum.

Doğrulup, sarhoş bir Eros'un tökezleyerek içeri girişini ve Ölüm'ün rotasını değiştirerek aramıza girmesini izliyorum.

Eros bize doğru bir el sallarken homurdanan bir ses çıkarıyor. Ölüm, Eros'un başlatmak üzere olduğu sözlü saldırıya hazırlanır gibi geriliyor.

Tek yapabildiğim, battaniyeyi kendime doğru çekerken ikisinin yeni bir kavgaya tutuşmak üzere olmadıklarını umarak aralarına bakmak.

"İkinizi yatakta birlikte yakalayamamak ne yazık," diyor Eros, kapı aralığına yaslanırken kelimeleri biraz bulanık çıkıyor.

"Böyle bir şeyi ima etmeye nasıl cüret edersin?" diye öfkeleniyor Ölüm.

"Asla-" "Asla mı?" Eros homurdanıyor, başını çevirirken sırtışı genişliyor Ölüm'e doğru. "Kuralları çoktan unuttun mu? Yoksa bir ölümlüye olan hislerini gerçekten inkâr mı etmek istiyorsun?"

Bunu söylerken Eros'ta birden öyle bir netlik ve keskinlik oluyor ki neredeyse inanamıyorum. Az önce sarhoş numarası mı yapıyordu?

Gözlerim Ölüm'e kayıyor, onun bir şey söylemesini beklerken kalbim göğsümde çarpıyor.

Ölüm tedirgin edici bir şekilde hareketsizleşti; sırtı bana dönük olmasına rağmen, Eros'a bakan mürekkep karası gözlerinin darlığını hayal edebiliyorum.

"Ne?" Ölüm sonunda soruyor.

"Kızı arzulamıyor musun, Ölüm?"

Uzun bir duraklama oluyor ve eminim ikisi de göğsümde çılgınca çarpan kalbimi duyabiliyor. İçimde canlanan umudu ne kadar bastırmaya çalışsam da başaramıyorum. Ölüm'ün cevabını duymak için çaresizim, duygularımda yalnız olmadığımı bilmek için çaresizim.

Ölüm derin bir nefes alırken yatakta öne doğru eğiliyorum.

"Hayır, Eros. Ona karşı olan hislerim konusunda yanılıyorsunuz."

HAZEL

Kalbim bu olay karşısında binlerce küçük parçaya ayrıldı.

Başından beri biliyordum... Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Aramızda geçtiğini düşündüğüm her şefkat anını idealize ediyordum. Her nazık dokunuş ve özlem dolu bakış, her yarım gülümseme. Onun nezaketi, benim çaresizce sevilme ihtiyacımdan doğan daha güçlü bir şeye dönüşmüştü.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Ne de olsa o Ölüm. Ölümcül ve her şeye gücü yeten. Güzelliğiyle bile dehşet verici. Yaşayan her şey tarafından bilinir ve neredeyse hepsi tarafından korkulur.

Ve bir de ben varım.

Basit bir ölümlüden başka bir şey değilim. Önemsiz bir insan... ve ölü bir insan.

İçten içe, bunu hep biliyordum. Benim için asla bir şey hissedemeyeceğini biliyordum.

Yine de bir umut vardı.

Küçük bir parçam bunun mümkün olduğunu düşünmüştü. Birlikte büyüdüğüm peri masallarına inanan parçam. Benim için mutlu bir son olduğuna inanan yanımda. O parçam her zaman belki, sadece belki, Ölüm'ün de beni benim onu sevdiğim gibi sevebileceğini düşünmüştü.

Merelda ve oğullarının beni yıkamadığı yerde, Ölüm sonunda yıktı. Onlarla savaşmaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Ölüm'ün ya da Eros'un beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. İkisinin de gerçekleri bir araya getirmesi için

Ona karşı olan hislerimin doğası.

Kendime nasıl bir aptal olma izni verdiğimi bilmem yeterince kötü. Onların da bu bilgiye sahip olmasını istemiyorum... ama küçük bir hıçkırık kaçarken başarısız oluyorum.

Hemen hem Eros hem de Ölüm bana doğru dönüyor.

Bir nefes içinde Ölüm yatağın yanında önümde diz çöküyor, yüzümü endişeyle incelerken gözleri yumuşuyor.

Beni yatıştırmaya çalışırken bana dokunmuyor ve bu neredeyse gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oluyor. Kendini sorumlu hissettiği için burada olduğunun doğrulanmasından nefret ediyorum... ruhumun kaybından dolayı suçlu.

"Hazel," diyor, sesi acı verecek kadar yumuşak. "Ne oldu? Sorun ne?"

Sesimi bulamıyorum, duygularımın kontrolünü yeniden kazanmak için boşuna çabalarırken gözyaşlarım beni boğuyor. Yine de bu kaybedilmiş bir savaş, en iyi çabalarımın rağmen boğulmuş hıçkırıklar benden kaçıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Ölüm eldivenli elini kaldırıp gözyaşlarımı yanaklarımdan uzaklaştırmak için uzanıyor ama dokunuşundan ürküyorum. Geri çekiliyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak ondan uzaklaşıp çarşaflara daha sıkı sarılıyorum.

Ölüm ayağa kalkıyor ama sanki kalbimin tekrar tekrar paramparça olduğunu hissediyormuş gibi aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ediyor. Bana bakarken ne yapacağından emin değil gibi görünüyor.

Sonra gözleri odanın diğer ucundan kararsızca beni izleyen Eros'a takılıyor.

"Bu senin hatan," diye suçluyor Ölüm onu, ona doğru bir adım atarak.

"Benim," diye alay ediyor Eros inançsızca. "Ben ne yaptım ki?"

"Aramıza girmeye, kaba kuralların ve sorularınla bizi bölmeye çalışıyorsun."

Eros buna gülmek için başını geriye atar ve Ölüm'e odanın öbür ucuna fırlama fırsatı verir. Ölüm gömleğinin önünü tutup onu kapı aralığından çekerek duvara çarparken Eros'un gözleri irileşiyor, ben de şaşkınlıkla küçük bir nefes alıp veriyorum.

"Neden?" Eros kendini kurtarmak için mücadele ederken Ölüm'ün kolunu tuttuğunu söylüyor. "Bunu neden yapayım ki? Ne gibi bir sebebim var?"

"Ne yaptığını görüyorum ve buna katlanmayacağım. Bir an bile."

"Bir kez daha, bana iyi bir neden söyle," diye tıslar Eros.

"Onu kendine mal etmek ve ruhunu burada kendinle birlikte hapsedmek istiyorsun."

Ölüm'ün suçlamasını sessizlik karşılıyor. Şok içinde ikisinin arasına bakıyorum, Eros'un gözlerimizle buluşmadığını görünce kaşlarımı çatıyorum.

Elbette bu doğru olamaz. Demek istediğim, Eros benimle bazı özgürlüklere sahip olmaktan çekinmediğini belli etmişti, ama beni burada tuzağa düşürmek istemek şöyle dursun, beni gerçekten arzulamak?

Ölüm onu duvara daha sıkı bastırırken Eros'un vücudunun sertleşmesi her şeyi sorgulamama neden oluyor.

"Evet, istiyorum." Eros itiraf ediyor, "Varlığımın her zerresiyle onu arzuluyorum. Onu benim yapmak, dokunuşunu, bedenini, ruhunu her yönüyle tanımak istiyorum."

Bunun için beni gerçekten suçlayabilir misin? Sen duygularını inkâr edebilirsin ama ben etmeyeceğim. Ben Şehvet Tanrısıyım; ne de olsa bu benim doğamda var. Ama onu burada tuzağa düşürmeye çalışmıyordum. Tüm tanrılar üzerine yemin ederim."

Bu sözler Ölüm'ün öfkesini daha da artırırken, mürekkep gibi gölgeler etrafına çökmeye başlar. Daha önceki karanlık fırtına bulutları, tutuşu sıkılaştıkça geri dönüyor.

"Seni burada ve şimdi bitirirdim," diye hırlıyor Ölüm, siyah eldivenini çıkarmak için boştaki elini ağzına götürüyor.

Bir an şok içinde bakakalıyorum, gözlerimin önünde Eros'un hayatına son vermek istediğine inanmaya cesaret edemiyorum.

Bunu yapmasına izin veremem. Elini Eros'un üzerine indiremeden yataktan fırlayıp odanın diğer ucuna koşuyorum.

"Hayır!" Ellerimi Ölüm'ün pazusuna dolayarak bağıyorum.

Bana bakmak için döndüğünde elini Eros'un yüzünden birkaç santim uzakta tutması bir mucize, gözleri maskesinin ardında dipsiz bir öfke boşluğu.

Dikkatlice etrafından dolanırken gözyaşlarım hala yanaklarımı lekeliyor, ancak iki adamın arasına sıkışırken Eros'a bir bakış bile atmıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, ellerimi göğsüne dayadığımda bile Ölüm bu sefer hemen geri adım atmıyor.

"Lütfen, bağışla onu," diye yalvarıyorum, sesim gergin. "Lütfen, Ölüm. Çünkü Ben."

Aynen b ö y l e , Eros'u bıraktı ve bizden bir adım geri çekildi. Eros'un Kendini yukarı çekerken gölgeler hala etrafında dönüyor, Eros'a bir bakış fırlatırken üzerimde yükseliyor. Sonra bana daha yumuşak bir bakış fırlatıyor, acı ve tam olarak anlayamadığım bir şeyle dolu bir bakış.

Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla odadan çıkıyor.

Kapıların arkasından kapanışını izliyorum, şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Bir yanım onun peşinden gitmek istiyor ama diğer yanım kendimi yatağa atıp ağlayarak uyumak istiyor.

Ama Eros'a bunu yapacak kadar güvenmiyorum, özellikle de az önce söylediklerinden sonra.

Arkamı döndüğümde bakışlarım onun üzerinde yoğunlaşıyor. "Sanırım yapmalıyım-"

"Ölüm'ün söylediklerinde doğruluk payı var mı?" Sözünü kestim.

"Bundan biraz daha açık olman gerekecek ölümlü." "Ölüm ve beni birbirimize düşürmeye mi çalışıyorsun?"

"Bunun bir seçenek olduğunu fark etmemiştim."

"O zaman beni istediğin de doğru değil... sadece Ölüm'ü kızdırmak istedin, değil mi?"

Kaşlarını çattı.

"Hayır, bu konuda dürüst davranıyordum. Sana olan arzumu inkâr edemem ve etmeyeceğim, ama Ölüm'ün tepkisi için pek de suçlu görünmüyorum. Sana karşı olan hislerini sorduğumda böyle içgüdüsel bir tepki vereceğini nereden bilebilirdim?"

"Ne demek istiyorsun?"

Tereddüt ediyor ama gülümsemesinin kayboluşundan sorumun ardındaki anlamı anladığını görebiliyorum. Kendini en iyi nasıl açıklayacağını düşünürken bekliyorum, fazla bir seçeneğim olduğundan değil.

Ölüm olmadan, bu odada olmasa bile bu sarayda sıkışıp kaldım.

"Çünkü Ölüm seni çok önemsiyor," diyor Eros sonunda. "Herhangi birine ya da herhangi bir şeye değer verdiğini hiç görmediğim kadar."

"Yani ona ulaşmak için bana zarar vermeye çalışmıyorsun, öyle mi?" "Tabii ki hayır. Sana zarar vermek istemiyorum."

Gözlerimi ona diktim, ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmakta güçlük çekiyordum. Eğer Ölüm ona güvenmiyorsa, benim de güvenmem gerektiğinden şüpheliyim. Ne kadar güzel olursa olsun, sırf başka bir adam benimle yatmaya çalışsın diye bana güzel yalanlar söylenmesini istemiyorum.

İfadesi ciddileşiyor, sanki söylediği şeyi detaylandırıp detaylandırmamayı tartışıyormuş gibi. Eros bana doğru bir adım atıyor ve bir elini uzatıp bir tutam saçı yüzümden nazikçe uzaklaştırıyor. Dokunuşuyla ondan uzaklaşmamı umursamıyor bile.

Çenemi yakalayarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Söylediğim her kelimedede ciddiydim," diyor Eros, sesi alçak ve kadifemsi. "Sana zarar vermeyeceğim ama seni her yönden arzulamıyormuş gibi de yapmayacağım, hem de daha önce kimseyi arzulamadığım kadar."

"Bunu nasıl söylersin?" diye soruyorum. "Beni daha bir gündür tanıyorsun."

"Benim kadar uzun yaşadığında, bir gün seni tanımak için yeter de artar bile.

gördüğünüzde tam olarak ne istediğinizi bilirsiniz." Bu terimi rahatça kullanmasına homurdanmaktan kendimi alamıyorum ve o da bunun ironisini sezmiş gibi görünüyor. "Düşündüğünün aksine, ben de görebiliyorum ama senin gibi değil. Aslında, çoğu kişiden daha fazla görebildiğimi söyleyebilirim."

Dokunuşunun sıcaklığı içime yayılıyor, sesi burada olduğumuz ilk günden beri olmadığı şekilde içimi eritiyor. Onun için hiçbir numara yok

ses tonu, kibir yok, onu tanıdığım şeylerin hiçbirisi yok. Sadece derin bir samimiyet var, yine de kendimi teslim olmamaya, onu beslememeye zorluyorum. Belki de bu da onun oyunlarından biridir.

Ayrıca, daha önce de yanıldığım ortada; şimdi hissettiklerime neden güveneyim?

"Bununla ne demek istiyorsun?" Eros'un yüzüne bakarken kalan cesaretimi toplayarak soruyorum.

Gözlerini kırptırıyor, sorum karşısında şaşırılmış gibi görünüyor. Beklerken bakışlarımın düşmesine izin vermiyorum. Ne kadar sürdüğü önemli değil. Ortasına düştüğüm bu karmaşayı anlayana kadar uyuma şansım yok.

"Bu, sana hiç bakmadan ruhunun gerçek güzelliğini gördüğüm anlamına geliyor. Bu, beni tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir şekilde yakaladığın anlamına geliyor. Binlercesinin arasında senin ruhunu tanıyabilirim, sana ulaşmak için onları terk edebilirim."

Dudaklarında bir kahkaha ya da alaycı bir gülümseme beklerken kaşlarım derinleşiyor. İfadesi ve ses tonu ciddiyetini koruduğu için ikisini de göremiyorum.

Bir bakıma, sanırım ondan gelen böyle bir itiraf beni şaşırtmamalı. Ne de olsa, daha önce de söylediği gibi, o Şehvet Tanrısı. Elbette bana tatlı sözler söyleyecektir.

Benimle yatmak istiyor. Bu onun doğasında var.

Belki de onu yargılamakta çok acımasız davrandım. Eğer Ölüm gerçekten bana karşı bir şey hissetmiyorsa, neden Eros'un ilgisinden hoşlanmayayım?

Bu aşk olmayabilir, ama bu ondan zevk alamayacağım anlamına gelmez. Başka bir şey olmasa bile, belki de bunu yapmak sonunda bana biraz netlik kazandırır. Belki de Ölüm'den ve kalbimi ve zihnimi tüketmesine izin verdiğim bu fantezilerden kurtulmak için ihtiyacım olan şey bu olabilir.

Onunla tanışmadan önce bildiğim hayata geri dönmek için.

EROS

Kendi itirafımla irkildim. Aşk ı itiraf etmeye en çok yaklaştığım andı... ama yine de ölümlünün bana karşı ne hissettiğini belirleyemiyorum. Kardeşim bilseydi ne derdi?

Aramızda oluşan gerilim neredeyse dayanılmaz; onun bana yakınlığıyla kendi arzularım yoğunlaşıyor.

Ama ondan hiçbir şey hissedemiyorum.

Dokunuşumdan uzaklaşıp kendi düşünceleri ve duyguları içinde kaybolmuş bir halde odada volta atmasını izliyorum.

Arzularımı, karşılık bulduklarından ya da bulacaklarından emin olmadan ona itiraf etmiş olmak beni ıldırtıyor. Şu anda bile burada durup düşünmekten başka bir şey yapamıyorum.

Tenine bir kez dokunsam, ona sahip olmak için her şeyi yaparım.

Sarayımdan vazgeçerdim. Diğer tüm sevgililerden vazgeçerim. Sadece onun tadına bakmak için bana zevk veren her şeyden vazgeçerim.

Onun enerjisini parmak uçlarımda hissetmek için. Öpüşmemizden sonra hissettiğim doygunluğu bilmek için.

Kendimi tamamen ona kaptırmanın nasıl bir his olduğunu ancak hayal etmeye başlayabilirim ve bu bilme ihtiyacı beni neredeyse ona duyduğum arzu kadar körüklüyor.

Ama şimdilik sabırlı olmalıyım.

Onun vermek istemediğı şeyi almayacağım.

Eğer gerçekten yanılmıyorsam, Ölüm'n ona olan hislerini neden kabul etmediğini bilmiyorum.

Hayır, imkansız.

Bir lmlye karşı hissettiklerimden daha güçlü bir şey hiç hissetmedim. Bunu düşünürken bile içimi bir tutam kıskançlık kaplıyor. Neredeyse yüksek sesle gülmeme neden olacak.

Ben mi kıskanıyorum?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. *Ben* kıskanmam. Hiçbir şey ya da hiç kimse için.

Yine de, kızın adım atarken bakışlarının kapalı kapılara doğru kaymaya devam ettiğini hissettiğimde bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Şu anda bile hâlâ onu bekliyor. Onun dönmesini umuyor.

Ayakları yorgunluktan sürüklenmeye başladığında "Uyumalısın," diyorum.
"O dönene kadar olmaz."

"Bedeninin ve ruhunun iyiliği için gücüne ihtiyacın var." "Ne demek istiyorsun?"

"Hala hayata bir iplikle bağlısınız, diğer tarafa tamamen geçmediniz."

"Yani?"

"Burada yediğin yemek ve uyuduğun uyku, bedenini bir dereceye kadar ayakta tutmaya yardımcı olacak. Zamanın etkilerini az da olsa geciktirir."

Bir ileri bir geri gidip gelirken duraklıyor ve bir iç çekiyor.

"Peki, ama Ölüm geri dönmediği sürece bana yaklaşmayacağına söz vermelisin."

"Yemin ederim," diyorum, kelimelerden ve ağzımdan çıktıkları anda onları kastettiğim gerçeğinden nefret ederek. Zihnini rahatlatmak umuduyla yanından geçip bir salona yerleşiyorum.

Yatağa girmeden önce bir süre daha tereddüt ediyor ve yorganı üzerine çekiyor. Sanki beni çoktan unutmuş gibi, düşünceleri Ölüm'le o kadar meşgul ki.

Ona katılmaktan, çarşafların altından kaymaktan ve ona hayal bile edemeyeceği bir zevk yaşatmaktan başka bir şey istemiyorum. Etrafımda dönerken dudaklarında adımı duymak. Onun için diğer tüm erkekleri mahvetmek, ona başkalarının veremeyeceği şeyleri göstermek.

Gerçi, henüz kimsenin onunla yatmadığını düşünürsek, sanırım bu o kadar da zor olmazdı.

Onu ne kadar hak etmediğimi aniden fark ettiğimde boğazımı temizliyorum ve bu beni dehşete düşürüyor. O beni korkutuyor.

Hayatımda ilk kez kendimi tam olarak anlayamıyorum. Onun yanındayken değil. Onun varlığında hissettiğim açlık, bedenim ve zihnim üzerindeki her şeyi tüketen etkisi.

Başımı kıza doğru çeviriyorum, uyku onu ele geçirirken göğsünün yumuşak iniş çıkışının tadını çıkarıyorum. Sonsuza kadar burada oturup onun uykusunu izleyebilir ve bundan bir kez bile sıkılmayabilirim. Bir başkasının arkadaşlığını asla istemem ya da arzulamam.

Ölümün duyguları birden anlam kazandı.

Kardeşim aşktan bahsederken bunu kastetmiş olabilir mi? Hayır, olamaz.

Bu düşüncüyü bir kuşku homurtusuyla kafamdan silkeliyorum.

Aşk bana göre değil; ben Şehvet Tanrısıyım.

O başka bir fetihten başka bir şey değil. Ondan öncekilere benzemeyen bir meydan okuma ve ben bunu sonuna kadar götürmeye niyetliyim.

Onu yatağıma çekeceğim ve sonra görevlerime dönebileceğim. Ondan önce bildiğim hayatın zevklerine.

Yakında, silik bir anıdan başka bir şey olmayacak. Bir ölümlünün Şehvet Tanrısı'nı dize getirmeye yaklaştığı bir zamanın uzak bir hatırası, ne daha fazlası ne de daha azı.

Gece uzamaya başladı ve Ölüm hâlâ dönmedi.

Söz verdiğim gibi sandalyede kalmayı giderek daha zor buluyorum. Her geçen dakika ölümlüye yatakta eşlik etme arzum daha da güçleniyor. Onu kollarıma alma arzum giderek artan bir şiddetle içimi yakıyor.

Yine de beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

Bu, şimdiye kadar arzularıma boyun eğmeden geçirdiğim en uzun süre. Yapmak zorunda kaldığım en uzun süre. Kendimi zevkten mahrum bırakacak biri değilim ve hiçbir zaman da mahrum bırakılmadım... ama ölümlünün gelişinden beri, başka hiç kimsenin bunu yapamayacağını anladım.

Öpüşmemizden beri başka kimse dikkatimi çekemedi.

Yine de denedim, ama kendimi ondan başkasıyla performans göstermeye isteksiz ya da yetersiz buldum. Arzularım yavaş yavaş amansız bir açlığa dönüşüyor ve beni ayakta tutabilecek tek kişi o.

Sonunda açlığımın verdiği eziyete daha fazla dayanamayarak ayağa kalkıyorum. Gerinerek odadan çıkmak için dönüyorum, saat çok geç olurken ve arzularım en sıcak haliyle yanarken onunla yalnız kalacağıma güvenmiyorum. Ona verdiğim sözü bozmama izin vermeyeceğim.

Kapıyı açarak koridora adım atıyorum ve orada gizlenen gölgeleri görünce aniden duruyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekerek kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Görünüşe göre Ölüm bunca zamandır çok uzakta

değilmiş. "Hangi cehennemdeydin sen?" Tıslıyorum.

"Hiç ayrıldım," diye cevap veriyor. "Bedeli ne olursa olsun Hazel'i koruyacağıma söz verdim. Sana karşı elimi tutmuş olabilir ama bu tekrar yardımına ihtiyaç duymayacağı anlamına gelmez."

"Kulak misafiri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, özel konuşmalarınızı dinlemedim." "O zaman yardımına ihtiyacı olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Senin gibi ben de hissederdim," diyor soğuk bir şekilde, gölgeleri buz gibi bir dalga halinde etrafıma yayılıyor.

"Belli ki daha fazla pratiğe ihtiyacın var," diye karşılık veriyorum. "Yoksa bir saattir senin dönmeni beklediğini fark ederdin."

Yatağa gittiğinden beri saatler geçtiğini fark ettiğimde kızgınlığım artıyor. Şu anda ölümlünün yanında mutlu bir şekilde uyuyor olabileceğim saatler, bu inatçı aptal duygularının gerçekliğini kabul etmektense burada dikilmeyi tercih ettiği için boşa gitti. Ya da en azından ona bir açıklama yapmayı.

"Odaya geri gel de sonunda biraz dinlenebilelim." "Hayır, onu daha fazla üzmemem en iyisi."

"Seninle tartışarak nefesimi daha fazla tüketemeyecek kadar yorgunum," diyorum. "Yatağında uyumak istiyorum ve eğer bu seni yatağıma sürüklemem anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Güldürme beni," diye homurdanıyor Ölüm. "İstedliğini elde etmek için her şeyi göze alacağını bilmeliydim."

"Ama yine de yaptım." "Ne?"

"Senin ölümün sensiz yatağa yaklaşmama izin vermiyor. Görünüşe göre kendi yatağında uyumak istiyorsam, onu seninle paylaşmalıyım."

Ölüm'ün gölgeleri bunun üzerine hafifçe geri çekilir. "Bu doğru mu?"

"Evet, şimdi, sonunda biraz uyuyabilmem için yatakta bize katılır mısınız?" Kapıları açmak için dönerek soruyorum.

Ölüm yanımdan geçip gitmeden önce bir an tereddüt ediyor ve ben de onu odanın içinde takip ediyorum. Yapabilseydim onu koridorda bırakır, aramızda neler olduğunu merak etmesine izin verirdim.

Ama Hazel'ın o olmadan ona, onun herhangi bir parçasına sahip olmama asla izin vermeyeceğini biliyorum. Eğer ona yakın olmak için yapmam gereken fedakârlık buysa, öyle olsun.

Onun iyiliğini kazanmak için ölümün varlığına katlanacağım.

HAZEL

İnliyorum, uyandığımda kendimi nemli bir ter içinde buluyorum. Tekrar yer değiştirdiğimde, bir kolun kalçalarımın dolandığını ve beni uyuyan Eros'a sabitlediğini görüyorum.

Odanın etrafına bakarken donup kalıyorum; bana verdiği sözü tutamamış gibi görünüyor. Ölüm hiçbir yerde bulunamıyor.

Ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Eros'un kollarından sıyrılmaya çalışırken kendime ve saflığıma duyduğum öfke içimi dolduruyor.

Dün gece bana söylediklerine rağmen, onun hakkında ve niyetleri hakkında hâlâ emin değilim... ve bu sadece onun yanında gardımı düşürmemem gerektiğini kanıtlıyor.

Eros'un kolu her zamankinden daha ağır geliyor ve ne kadar kırırdarsam kırırdayayım kendimi kurtaramıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve arkamda kaydığını hissettiğimde işleri daha da kötüleştirdiğinden endişeleniyorum.

Hareket gözlerimi odanın köşesine çekiyor. Karanlığa karşı gözlerimi kısarak orada ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Ölüm mü?" Fısıldıyorum.

Karanlık neredeyse anında Ölüm'ün şeklini alıyor. Öne doğru adım atıyor ve yatağın önünde çömeliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve çarpan kalbimin onu görünce nasıl sakinleştiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ne de olsa buradaydı. Beni Eros'la yalnız bırakmamıştı.

"Evet, küçüğüm?" diye soruyor, sesi gergin ama nazık, kalbim sesini duyunca göğsümde ağrıyor.

"İhtiyacım var..." Neden yanımda yatmak yerine odanın öbür ucundaki gölgelerde gizlendiğini bilmek istiyorum ama dilimi ısırp sormamak için kendimi zor tutuyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Hareket edemiyorum."

Bir an için beni izlerken gözlerinde hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirim ama sonra başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve göz temasımızı kesiyor. Şüphesiz, ben sadece istediğim şeyi görüyorum, orada olmasını *dilediğim* şeyi. Uyku hâlâ üzerimde bir hak iddia ediyor olmalı.

Üzerime eğilirken hiçbir şey söylemiyor ve aramızdaki mesafeyi korumak için ne kadar dikkatli olduğunun farkındayım. Eros'un kolunu üzerimden kaldırıp yanından uzaklaşmama izin verirken bana bir kez bile dokunmuyor.

"Teşekkür ederim."

"Elbette," diyor Ölüm, sanki yanımda olmak istediği son şeymiş gibi gölgelerine geri kayarak. Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor ama gözlerimin yaşla dolmasına izin vermiyorum.

Böylesi daha iyi. Ölümden önceki hayatıma dönmeye hazırlanmak için şimdi bilmek daha iyi.

Yatağın uzak tarafına kıvrılıp gözlerimi kapatarak şafağın sökmesini bekliyorum. Çok yavaş bir şekilde karanlık kayboluyor ve yataktan kayıyorum.

Ayaklarım yere değdiği anda Eros doğruluyor. Bana doğru yarım bir sırtış fırlatmadan önce gözlerindeki uykuyu ovuşturmasını izliyorum.

"Yatağa geri dön," diyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum homurdanarak ve başımı sallayarak. "Günü yatakta geçirmek için yapmamız gereken çok fazla şey var."

Eros beni izlerken başını yana eğiyor, yüzüne yayılan yavaş gülümseme hatamın farkına varmamı sağlıyor.

"Sana baştan çıkarmanın yollarını öğretmem gerekmiyor mu?" diye soruyor. "Bana öyle geliyor ki yatak tam da bunu yapmak için mükemmel bir yer. Aslında, sanırım bir sonraki dersini tam olarak burada vermeyi tercih ederim."

Önerisi karşısında yanaklarım yanıyor ve hemen, "Yatak gerektiren becerilere ihtiyaç duymadan önce öğrenmem gereken çok şey var." diyorum.

Bunun üzerine sırtarak oturuyor, geriniyor ve göğsünün çıplaklığını ortaya çıkarıyor.

"İyi, birkaç gün daha gecikmiş haz ama yine de ek zevk nedir ki?"

Sözlerinin ne kadar ciddi olabileceğini çözmeye çalışırken gergin bir kahkaha atıyorum, muhtemelen düşündüğümden daha ciddi olduklarını fark ettiğimde midem gergin bir şekilde dönüyor. Özellikle de esneme hareketini bitirirken gözlerini benden ayırmamasına bakılırsa.

Yataktan kayarken bir kez daha hiçbir şey giymediğini fark ediyorum. Bütün gece çıplak bir Eros'la yatakta olduğumu öğrenen Ölüm'ün ne düşüneceğini merak ederek bakışlarımı kaçırırken tüm vücudum kızarıyor.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, gölgelerden onaylamayan bir hırıltı duyuyorum ve dikkatimi onlara çekiyorum. Ölüm hâlâ ayakta, karanlığa bürünmüş bir şekilde bizi izliyor... daha doğrusu Eros'u izliyor, gözlerini kısmış Şehvet Tanrısı'na bakıyor.

"İstedığın kadar bakabilirsin," diye gülüyor Eros. "Ne de olsa ben bunun için yaratıldım mı? Etrafımdaki herkese, hatta senin gibilere bile zevk vermek için. Ayrıca, görebildiğim de söylenemez, o yüzden bunu benim için de yapabilirsin."

Kendimi durduramayıp solgun gözlerini işaret ederken ona bakıyorum, gülümsemesi bir anlığına kayboluyor. İçini çekip bize sırtını döndüğünde ağzının kenarlarında bir acılık belirliyor.

"Komik, değil mi? Şehvet ve Arzu Tanrısı'nın tüm fiziksel güzelliklere karşı kör olması, en azından gerçek anlamda. Belki de Kader'in bir mizah anlayışı vardır."

"Hep kör müydün?" Soruyorum, dilimi ısıramadan soru ağzımdan kaçıyor.

Odanın sessizleşmesiyle irkiliyorum. Eros yüzünü benden çevirmeye devam ediyor ama en azından sorum karşısında omuzları gerilmiyor.

Merakımın beni alt etmesini istememiştim ve az önce onu kırdığımı düşünmekten nefret ediyorum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde, cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyor, "Hayır. Her zaman değil, ama o kadar uzun zaman oldu ki, bir zamanlar gördüklerime dair anılarım çoktan soldu. Yine de diğer duyularımı kendi yararına kullanmayı öğrendim. Onlarla zihnimde bir resim çizmekten çok daha fazlasını yapabiliyorum."

"Kulağa tuval üzerine resim yapmaktan çok da farklı gelmiyor."

"Bir bakıma," diyor Eros düşünceli bir şekilde. "Yine de, gördüğüm her zaman görüntüler değil. Çoğunlukla bir duygu, istek, bir varlığın gerçek ifadesidir. Aslında, buraya Ölüm'le gelmemiş olsaydın, ruhunu herkesten daha iyi tanıdığımı bile söyleyebilirdim."

Ölüm'den bahsedilince onun durduğu yere bakıyorum. Metanetle sessizliğini koruyor, Eros'u temkinli gözlerle izlerken neredeyse kendi içine daha da çekiliyor gibi görünüyor. Sessizliği ve gölgelerinin nazikçe kıvrılması onu benim için bile okunmaz kılıyor.

"Gel," diyor Eros, yataktan çarşafı çekip beline doluyor ve elini kaldırıp beni çağırıyor. "Sana yeni bir elbise bulalım."

Bir an tereddüt ettikten sonra, Ölüm'e bir kez daha bakma dürtüsüyle savaşıyor Eros'u takip ediyorum.

Eros beni devasa dolabına götürüyor, daha önce hiç görmediğim kadar çok giysiyi aynı anda gözden geçiriyor. Odanın derinliklerine doğru yürürken ellerini giysilerin üzerinde gezdiriyor, ara sıra durup başını yana eğerek yoluna devam ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Merakla onu izleyerek soruyorum.

"Sana doğru elbiseyi buluyorum," diye cevap veriyor. "Bu olmaz. Giyende kıskançlık duyguları uyandırmaktan başka bir işe yaramaz ve bu... çok fazla

iç karartıcı. Hmm."

"Elbiselerin... niyetlerini hissedebiliyor musun?" Omuz silkiyor.

"Bir anlamda. Gerçi bu daha çok giysinin, onu giyecek kişiye verdiği hissiyatla ilgili. Mesela bunu ele alalım," diyor Eros, soluk şeftali rengi bir elbise çıkararak. "Bunun seni arka planda bırakıp enerjini tüketeceğini bilmek için görmeme gerek yok. Ve bu, kesimi çok keskin, rengi çok kızgın. Sadece size zarar vermek isteyenlerin dikkatini çekecektir."

Parlak pembe bir elbiseyi bir tarafa fırlatıyor, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını tutuyor. Her seferinde neden benim için yanlış olduklarına dair bir açıklama yapıyor.

Yaklaştıkça meraklanmadan edemiyorum, onun elbiseleri okuma yeteneğinden büyüleniyorum. Onun için gerçekte neye benzedikleri pek önemli değil gibi görünüyor, daha çok ne gibi bir potansiyel taşıdıkları önemli.

"Bu," diyor açık mavi bir elbiseyi tutarak. "İşte bu."

Hepsi gibi parmaklarından sarkan elbise de çok güzel ama kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Birkaç metre öteden bile kumaşının çok az olduğunu söyleyebilirim. Dünyaya tamamen açılmışım gibi hissederek yürümekten yorulmaya başladım.

Yine de kendimi, onu bana vermesi ve giymemi emretmesi için hazırlıyorum.

Ama öyle yapmıyor.

"Bunu sevmiyorsun."

"Ondan değil," diyorum çabucak. "Gerçekten çok güzel. Bana göre değil."

"O zaman buradaki elbiselere bak ve beğeneceğin bir tane bul. giymeyi tercih ederim" dedi.

Bu beni şaşırtıyor ve bir an için ona inanamayarak bakıyorum, sonra geçici olarak elimi uzatıyorum.

Parmaklarımı elbiselerin üzerinde gezdiriyorum ama hiçbir şey gözüme çarpmıyor ve Eros'un bahsettiği hislerin hiçbirini alamıyorum. Sonunda boş bir askı bulduğumda duruyorum.

Etrafındaki elbiseleri bir kenara iterek boş olmadığını fark ediyorum. Elbise sadece yanlış asılmış, bu da kaymasına neden olmuş.

Eros'un yanından geçip gitmesine şaşmamalı. Sadece parmaklarını giysilerin üzerinde gezdirerek burada bir şey olduğunu anlaması imkansızdı.

Elbiseyi çekip çıkardığımda bir nefes aldım.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem beyaz elbiseydi. Parmaklarımı narin kumaşın üzerinde gezdirirken ışıktaki parıldayan binlerce yıldız gibi parlıyor.

Ölüm'ün bana verdiği ipeksi siyah elbisenin ruhani güzelliğiyle aynı seviyede... ve buradaki elbiselerin çoğundan çok daha fazla kumaşa sahip.

Kombine.

Eros'un arkamdan yaklaşıp elimdeki elbiseye dokunmak için etrafımda dolaştığını hissedebiliyorum. Parmakları elbiseye değdiği anda keskin bir nefes alıyor.

Bir kalp atışı içinde birkaç adım geri gitti. Dönüp onu izliyorum, bana kaşlarını çatarak bakması kafamı karıştırıyor. Bakışlarını elbiseme dikmesinden elimdeki elbisenin ne olduğunu bildiği çok açık.

"O değil."

Kaşlarımı çatıyorum,
kalbim sıkışıyor. "Ama-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti. "Başka bir elbise seçebilirsin. Herhangi bir elbise. Sadece bunu değil."

Ellerimi elbisenin üzerinde gezdirirken hayal kırıklığı midemde bir çukur oluşturuyor. İstedğim tek elbisenin o olduğunu zaten biliyorum.

Onunla bu konuda tartışmanın bir anlamı olmadığını bilsem de bir an düşünüyorum. Benim için seçmiş gibi görüldüğü daracık elbiselerden hiçbirini giymek istemiyorum. Bu elbise beni çağırıyor. İçine girmem için bana yalvardığını duyar gibiyim.

İç çekerek elbiseye son bir kez özlemle bakıyorum ve dikkatlice askıya geri yerleştirip yerine koyuyorum. Bir an daha tereddüt ediyorum, çekilmeden önce parmaklarımın bir an daha üzerinde kalmasına izin veriyorum.

Raf boyunca birkaç adım atarak bir elbise seçmeye geri dönmeye çalışıyorum ama gördüklerimin hiçbirisi ilgimi çekmiyor. Hiçbiri beni bunun gibi çağırıyor. Dönüp Eros'un durduğu yere bakıyorum, yüzünde tuhaf bir ifade var.

"Birini seçemiyorum," diyorum ona.

Hâlâ burada olduğumu hatırlamış gibi gözlerini kırıştırıyor ve sonra elindeki açık mavi elbiseyi bana uzatıyor.

Bu noktada kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını anlıyorum.

Neden bu elbiseyi seçtiğini sormama fırsat vermeden dönüp kendi kıyafetlerine uzanıyor. Eros beni dolabında tek başıma, şaşkın bir halde bırakırken arkasından bakıyorum.

Bir gün önceki kadın görevli aniden belirdiğinde neyi yanlış yaptığını bir türlü toparlayamıyorum. Saçım la uğraşmaya başlamadan önce hızlıca elbiseyi giymeme yardım ediyor.

Beklendiğı gibi, açık mavi elbise beni zar zor örtüyor. Ellerimi tl gibi kumaşın üzerinde gezdirerek kendime bakarken i geçiriyorum. Kadın son rötuşları yaparken ben de dolaptan çıkıp Eros'un benim için planladığı şeye doğru ilerliyorum.

Bu sarayın yöntemlerini bilmiyor ya da benden ne beklendiğini anlamıyor olabilirim ama buraya ait olmadığımı fark etmeye başlıyorum. Ne kadar doğru olmamasını dileysem de hiçbir zaman buraya ya da ölüm'e ait olmadım.

Bu yerden ve bu varlıklardan ne kadar çabuk uzaklaşabilirsem o kadar iyi olacak.

HAZEL

Güne başlarken **Eros** uzak görünüyor. Sarayın koridorlarında dolaşırken mesafeli davranıyor, bir kez olsun bana kendimi nasıl tanıtacağımı ya da yanımdan geçenleri nasıl selamlayacağımı söylemiyor, Ölüm dikkatle birkaç adım gerimizde kalıyor.

Çiçek açmış sarmaşıklar ve kıvrımlı ağaçlardan oluşan yüksek duvarlarla dışarıdan görünmesi tamamen engellenmiş muhteşem bahçelerden birine adım attığımızda bile Eros sessizliğini koruyor. Ona ne kadar sık bakarsam bakayım, bakışları bir kez bile bana kaymıyor.

Normalde sessizliğini hoş karşılardım ama yüz ifadesindeki bir şey konuşmasını dilememe neden oluyor.

Ta ki bana emirler yağdırmaya başlayana kadar.

Tavrındaki değişiklik o kadar ani oluyor ki tamamen hazırlıksız yakalanıyorum.

Eros bir ağaca yaslanıp bana nasıl yürüyeceğimi, konuşacağımı ve kazanmaya çalıştığım bir adamın önünde nasıl var olacağımı öğretmeye başlıyor. Daha uzun durmamı ama çok uzun olmamamı, kendimi aitmişim gibi tutmamı... ama aşırı özgüvenli görünmememi söylerken bana zar zor bakıyor.

Söylediği her şey, ağzından çıkacak bir sonraki cümleyle çelişiyor gibi görünüyor ve hayal kırıklığının beni ele geçirmesi uzun sürmüyor.

"Baştan çıkarırken ince davranmalısın," diyor ve gözleri bahçede gezinirken bana küçümseyici bir el sallıyor. "Tekrar dene."

Sinirimi bastırarak dediğini yapmak için elimden geleni yapıyorum, her ne kadar kimseyi nasıl baştan çıkaracağımı bilmesem de. Yaptığım her hareket, ona doğru gönderdiğim her bakış yanlış geliyor.

"İşe yaramıyor," diye inliyorum, Eros beni bir kez daha, bu kez sesimin tonuyla düzelttiğinde.

"Tekrar dene."

Bana söylediği kelimeleri tekrarlamaya çalışırken dikkatinin benim üzerimde olmadığı belli, ama dudaklarımdan dökülürken hepsi yanlış. Onun dudaklarından dökülürken sahip oldukları çekicilikten yoksunlar.

Ellerimi iki yanımda kenetleyerek ondan uzaklaşıyorum. Bu açıkça tüm zamanımızı boşa harcamak demek. Ben bunu yapamam.

Ben bir çiftçi kızıyım; sahip olduğum zarafet ve çekicilik resim yapmaktan ve sevdiklerimle geçirdiğim sessiz anlardan geliyor. Cilveli bakışlar ve tatlı sözler değil.

Bunun işe yarayacağını düşünmekle aptallık ettim. Eros'un sürekli bahsettiği bu cazibeyi zaman içinde kullanmayı öğrenmemin hiçbir yolu yok.

"Gel," diyor Eros, kendini birden ağaçtan uzaklaştırarak, "bir fikrim var."

Eros'un o dalgın haliyle Ölüm'e bir şey söylemeyi unuttuğunu ancak şimdi fark ediyorum. Ölüm'e bakma isteğime direnerek Eros'u takip ediyorum, dikkatleri onun üzerine çekmek ve ikisinin üzerine çökmüş olan garip huzuru bozmak istemiyorum.

Büyümüş bahçenin derinliklerine doğru ilerlerken Eros takip edip etmediğimden emin olmak için arkasına bile bakmıyor. Her şeyin vahşiliği dikkatimi dağıtıyor, bir kez daha ellerimde bir fırça ve önümde boş bir tuval olmasını arzuluyorum.

Gizli bir açıklığa doğru ilerleyen Eros, küçük bir havuzun önünde duruyor. Suyun yüzeyi parıltıyor, tepesindeki sarmaşıkları neredeyse aynaya benzer bir şekilde yansıtıyor.

"Otur," diyor Eros bana, yanındaki çimenlere yerleşiyor ve yanındaki zemini okşuyor.

Tereddütle itaat ediyorum.

Bana doğru eğildiğinde irkiliyorum, ama bana dokunmak yerine sadece suyu işaret ediyor.

"Bak," diyor. "Kendine dikkat et; tek bir bakışla kendini çekmeye çalışıyormuşsun gibi davran."

Dikkatimi yansımama çevirirken kaşlarımı çatıyorum ve onun dediğini yapmaya çalışıyorum. Bu girişimime neredeyse gülecektim. Baştan çıkarıcı olmaya çalışırken kesinlikle gülünç görünüyorum.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı gün gibi ortada.

"Tekrar dene, ama gözlerini genişlet ve dudaklarını hafifçe ayır."

Dediğini yapıyorum ama bu beni daha doğal göstermeye yetmiyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden, denemem için bana başka bir ifade veriyor.

Kendimi izlerken, yaltaklanma isteğime karşı koymam gerekiyor. O kadar doğal görünmüyorum ki, kendime o kadar benzemiyorum ki, bırakın baştan çıkarmayı, bunu kim nasıl güzel bulabilir emin değilim.

"Hayır, böyle değil," diyor Eros, yüz ifademi taklit ederek. "Bunun gibi."

Şok içinde ona bakıyorum, yüzümü hiç görmeden beni ne kadar iyi taklit edebildiğine bir kez daha şaşıyorum.

"Sanırım sen beni taklit etmekte benden daha iyisin," diyorum iç çekerek. "Belki de Cerberus'u benim yerime baştan çıkaran sen olmalısın."

Eros tekrar denemem için talimat verdiğinde yorumum umduğum tepkiyi almıyor. Bu sefer suratımı asıyorum.

Yüzüm reddediyor ve her şeyden çok ayak parmağımı çarpmış gibi görünüyorum. Kaşlarımı suya doğru çatarken hayal kırıklığı içimi kemiriyor.

"Gözlerini kapat ölümlü. Sana dün öğrettiğim şeyi kullanmayı dene."

Eros'un havuzda yanımda duran yansımasına bakıyorum. Tereddütle derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Kullanmaya çalıştığınız duyguyu hissedin. Kendine çekmeye çalıştığınız enerjiyi kullan," diyor, sesi sıcak ve rahatlatıcı.

Sözlerini anlamaya çalışırken dilimi ısıtıyorum ama bana hiçbir şey ifade etmiyorlar. Hele dün kazara hissetmişken.

Eski hayatımda nasıl hissettiğimi hatırladıkça aklım başımdan gidiyor. Dikkatleri üzerime çekmenin bana üvey ailemin yolunda neler kazandırdığını... ve tüm umutlarımın tükendiğini.

Sadece böyle insanların dikkatini çeken bir gücü nasıl kullanmak isteyebilirdim ki?

"Odaklan."

"Deniyorum," diye bağıyorum, sonra da sinirli bir şekilde iç çekiyorum.

Babamın evine geri dönmedim. Üvey kardeşim yan odada beni köşeye sıkıştırmak için beklemiyor, diye hatırlatıyorum kendime. Yine de omuzlarımın gevşemesi bir an alıyor.

"Kafanda başarmak istediğin şeyin resmini çiz."

İç çekerek elimden geleni yapıyorum ama baştan çıkarmayı nasıl resmedeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Gerçekte nasıl bir his olduğundan bile emin değilim, o halde kafamda nasıl bir resim çizebilirim?

Bu işi yapmak için çabalarken zihnim dönüyor... Ta ki düşüncelerim Ölüm'e dönene kadar.

Onu o kadar mükemmel görebiliyorum ki, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Deri eldivenlerini nasıl giydiğini hayal ediyorum. Sarayının koridorlarında nasıl yürüdüğünü, pelerininin ayaklarının etrafında nasıl sallandığını.

Oturup beni yemek yerken izlemesi, gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmaması. Gölgelelerinin etrafındaki dansı

Özellikle bir şeyle eğlenmesi ya da resimlerime baktığında gözlerinin yumuşaması.

Ellerinin bana karşı ne kadar nazik olduğunu... Dudaklarının benimkilere değdiğinde verdiği hissi ve oraya ne kadar mükemmel oturduklarını.

Zihnimde onun tam bir resmini çizmek için fazla bir şey gerekmiyor ve aniden her şey anlam kazanıyor.

Eros'tan şehvet ve arzu damlarken, Ölüm bambaşka bir şey. O bir güçtür. Katıksız bir güçtür.

O hayattır, ölümden bile.

Tüm dünyamı tüketebilir ve eğer bana sahip olursa buna izin veririm. Onu düşündüğümde arzu tamamen farklı bir anlam kazanıyor.

Neye dönüşebileceğimizi hayal etmek her şeyi tüketiyor; bir araya gelirsek bizi nelerin beklediğini.

Gözlerimi açıp suya baktığımda yansımanın yerini Ölüm'ün maskesinin aldığını görüyorum. Arkamda durmak için geldiğini fark etmeden önce bir kez göz kırpyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve Eros'un daha önce ne demek istediğini anlıyorum. Aktarmak istediğim duyguyu her şeyden çok biliyorum. Tüm bedenim bu duyguyla yanıyor ve artık yüzümün nasıl görünmesini istediğimi ya da bedenimi nasıl tutacağımı sorgulamama gerek yok. Şu anda ne istediğimi tam olarak biliyorum ve öyle görünüyor ki varlığım da öyle.

Toplayabildiğim bu duygunun her zerresini toplarken ölüm bakışlarımı bir an daha tutuyor.

Onun tarafından sahiplenilmenin nasıl bir his olacağını hayal etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Onu yatağımda ağırlamak ve bunun olmasını ne kadar çaresizce istediğimi fark ediyorum. Ona tamamen teslim olmak için neler yapabileceğimi.

İkimiz de hareket etmeden birbirimizin ruhuna bakarken duygularım içimden geçiyor. Daha önce hiç hayal etmediğim şekilde uyanık hissediyorum, aniden duygularımın derinliğinin farkına varıyorum...

Daha önce hiç olmadığı kadar birine özlem duyuyorum.

"İşte," diyor Eros heyecanla. "İşte. İşte böyle yapılır!"

Sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor ve Ölüm'ün bakışlarını bıraktığımda yanaklarım alev alev yanıyor. Kendimi Eros'a bakmaya zorlarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Bir anlığına duygularımın derinliklerine dalmama izin verdim. Gerçeklik ve fantezi muhteşem bir an için bulanıklaştı. Eros sırtıyor, gözlerimin arkasındaki yaşların sızısından habersiz görünüyor.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Eros'un sırtışı genişliyor.

"Bilmemek mümkün değil sevgili ölümlü. Hava senin varlığınla, senin arzunla ağırlaşıyor. Cerberus'u kazanacak olan şey *tam olarak* bu."

"Ah."

"Bu gücü hatırla. Kullan onu," diyor Eros bana. "Bulduğun her fırsatta pratik yapmaya devam et. Karşına çıkan herkes üzerinde dene. İstedğin zaman sarayımdaki herhangi bir varlık üzerinde pratik yapmak için iznim var."

Homurdanıyorum, ellerim bir an için çok geç ağzıma gidiyor. Başımı sallayarak itiraz etmeye başlıyorum ama Eros elini omzuma atarak beni durduruyor.

"Bu bir öneri değildi. Bir emirdi." "Yine de yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye yanıtlıyor boştaki elini sallayarak. "Sana, istediğin bu olmadığı sürece kimseyi yatağına getirmemeni söylüyorum. Sana sadece gücünü bilemeni söylüyorum."

"Haklısın. Deneyeceğim."

"Deniyorum ve deneyeceksin. Test edilmen gereken zamana kadar, bir bakıştan başka bir şeyle herkesi dize getirebilmeni istiyorum. Ancak o zaman Cerberus'un sana karşı hiçbir şansı olmadığından emin olabilirim."

Kaşlarımı çattım. Şüphesiz bu sadece bir abartı. Bunu daha yeni anlamaya başladım ve o zaman bile, herhangi bir ilerleme kaydetmemin tek nedeni Ölüm.

Onu sürekli bu şekilde düşünmek zorunda kalırsam nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

"Eros-"

Elini aniden kaldırarak sözümü kesiyor ve aniden sarkan kalın bir sarmaşık kümesine doğru dönüyor. Eros bir şey dinliyormuş gibi başını iki yana eğiyor.

Bir an hiçbir şey olmuyor, sonra ayağa kalkarken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Ah, Persephone. Sizinle birlikte olmaktan duyduğumuz memnuniyeti neye borçluyuz?"

HAZEL

Persephone yavaşça görüş alanıma girmeden önce bir an geçiyor. Onu son gördüğümünden bu yana güzelliğinin iki katına çıktığına neredeyse yemin edebilirim, bahçenin çiçekleri ve yeşillikleriyle daha da güzelleşmiş.

Elbisesinin ipeklerini düzeltirken bize yumuşak bir gülümseme veriyor, parlak iplikler ve karmaşık boncuk işleriyle dikilmiş minik çiçekler. Doğanın güzelliğinin ortasında buraya ne kadar ait göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Parmaklarım yine bu anı bir tuvale aktarmak için kaşınıyor.

"Merhaba," diye selamlıyor bizi gözlerine tam olarak ulaşmayan bir başka yumuşak gülümsemeyle.

Bize bir adım daha yaklaşırken bir şeyler ters gidiyor gibi geliyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kendini ilk tanıştığımız zamankinden daha sert tutuyor, bizi içine çekerken gözleri daha sert bakıyor. Persephone Ölüm'e bir kez başını sallıyor ama gözleri Eros'a dönmeden önce onunla buluşmuyor.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Başını sallıyor, "Elbette."

"Özel olarak, lütfen."

Eros bunun üzerine hafifçe geriliyor, sanki onu okumakta zorlanıyormuş gibi başını hafifçe eğiyor. Sonunda başıyla onaylıyor ve Persephone'ye kendisini havuzdan takip etmesini işaret etmeden önce zar zor yakaladığım yumuşak bir mırıltıyla özür diliyor.

Etrafımızdaki gür yeşilliklerin içinde kaybolurken arkalarından bakıyorum.

Ölüm'le baş başa kalınca ağır bir sessizlik çöküyor ve ne yapacağımı bilemeden göz ucuyla ona kaçamak bir bakış atıyorum. Sanki aramızda konuşulmamış çok fazla şey varmış gibi hissediyorum. Nereden başlayacağımı bilemeyeceğim kadar çok kelime ve çok fazla acı.

Yine de, sanırım bizim durumumuzda, belki de bazı şeylerin söylenmeden kalması daha iyidir.

Sessizlik uzuyor, her geçen an daha da ağırlaşıyor, ta ki Ölüm boğazını temizleyip gözlerinin bana kaydığını hissettiğimde yaklaşıma kadar.

"Eğer yardımı olacaksa, Eros'un sana öğrettiklerini benim üzerimde uygulayabilirsin küçüğüm."

Kalbim hızla çarpmaya başlamadan önce göğsümde bir atım atıyor ve beni bir an bile düşünmeden öldürmekle tehdit ediyor. Üzerime çöken kızarıklıkla savaşıyorum, sesimi bulmaya çalışırken ağzım kuruyor.

Kendime onun sadece arkadaşça davrandığını hatırlatmaya çalışıyorum. Bu sadece beni korumaya yardım etmenin bir yolu. O benim ona karşı hissettiklerimi hissetmiyor.

Yine de, bana doğru bir adım daha attığında bu düşüncelerin hepsi unutuluyor.

Ben ona bakarken gözleri yüzümü arıyor ve ben de bunun verdiği sözün bir parçası olduğunu kendime hatırlatmak için mücadele ediyorum. O sadece benim Yeraltı Dünyası'ndan kaçmamı, ruhumu aldığı için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmemi istiyor... tıpkı kalbimin onun için bu kadar sert atmamasını dilediğim gibi.

"Evet," diyorum sonunda, elini bana uzatırken sesim ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

Beni ayağa kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor ve bir an için düşünmek bir yana nefes alma yetimi bile kaybettiğimi düşünüyorum.

Teklifini kabul etmek bir hataydı. O bana böyle bakarken nasıl idare edeceğimi bilmiyorum ama aramızda hâlâ bir parça duygu kalmış olması bana neredeyse umut veriyor.

Olmadığına dair giderek artan kanıtlara rağmen.

"Pekâlâ," diyor tekrar boğazını temizleyerek. "Hazır olduğunda başlayabilirsin."

"Tamam," diye nefes alıyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmaya zorlayarak.

Garip havuza bakarak, gözlerimi kapatırken kendimi yeniden odaklamaya çalışıyorum. Başka bir mücadeleye hazırlanırken, bu sefer her şeyin bu kadar kolay aklıma gelmesine şaşıyorum.

Doğru duyguları bulmak için mücadele etmeme gerek yok; onlar zaten yüzeydeler ve benim onlara dönmem için çaresizce bekliyorlar. Her nasılsa, onlara ulaştıkça daha güçlü hissediyorum, onları bir zırh gibi etrafıma sardıkça daha emin oluyorum.

Ne istediğimi tam olarak biliyorum.

Kimi istediğimi.

Gözlerimi açtığımda, kendi yansımamı aramaya zahmet etmiyorum. Onun yerine, onunkini buluyorum ve yemin ederim ki ruhlarımızın parıldayan suyun içinden birbirine çarptığını hissediyorum. Buna tutunuyorum, kalbimin her atışında duygularımın gücünün artmasına izin veriyorum ...

Ta ki ona olan arzum her şeyi tüketene, yoğunluğuyla her şeye kadir olana kadar.

Ona doğru dönüyorum, bakışlarıyla yüz yüze geldiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor ve bakışlarında bulduğum şeyle dengem bozuluyor.

Onun içinde.

Hiç düşünmeden bir adım geri atıyorum, karnım altıma düşüyor. Havuzun kenarından geriye doğru düşerken zaman yavaşlıyor. Ölüm'ün gözleri panikle açılırken mürekkepli dallar bana doğru uzanıyor.

"Haz-"

Ama sonra gözlerimi kapatıp yüzeyin altına daldığımda onun sesi benim için kayboluyor.

İlk başta, etrafımı sararak beni daha da derinlere çeken suyu sıcak ve davetkâr buluyorum. Ancak gözlerimi açmak için çabalarken bunun su değil, çok daha kalın bir şey olduğunu fark ediyorum. Beni ağırlaştırıyor ve yönümü bulmaya çalışıp başaramadığım için kendimi paniklerken buluyorum.

Bağırıyorum ama onun yerine yapışkan sıvı ağzıma doluyor. Havuzun beni tutmasından kendimi kurtaramıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım yüzeye ulaşamıyorum ve ciğerlerim ihtiyaçtan yanıyor.

Ölüm'ün dokunuşuyla kastettiği şeyin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sadece bir ölümle sınırlı olmadığımı.

Burada tekrar ölürsem bu benim için, bedenim ve ruhum için ne anlama gelir?

Vücudum kıpırdamıyor, kalp atışlarım donuk bir gümbürtüye yavaşlıyor... Boğulacağım.

Ölüm'e onu sevdiğimi söyleyemedim tekrar öleceğim.

Tam her şeyin bittiğini düşünürken, güçlü kollar belimi sarıyor ve kendimi yukarı, yukarı, yukarı sürüklenirken hissediyorum, ta ki su beni tutmayı bırakana ve nihayet yüzeye çıkana kadar.

Öksürüyorum, bir el yanağımı kavırıyor ve suyun ağırlığından kurtarmak için başparmağıyla gözlerime dokunuyor.

Son damlalar kirpiklerimden düşerken yavaşça gözlerimi açıyorum ve tekrar görebiliyorum.

En azından görebildiğimi sanıyorum.

Önümde duran, altın damlayan ve ışıpta elmas gibi parlayan varlığın havuzda benimle birlikte beline kadar durmasına anlam veremiyorum.

Bir kolunu hâlâ etrafımda tutan figür, erimiş altından bir maske çıkarmak için uzanıyor ve onu bir kenara fırlatıyor.

Ölüm.

Güzelliği bir şekilde altın ışıyla damlarken daha da çarpıcı.

Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Beni kurtardın," diye nefes nefese kalıyorum.

"Seni bir daha benden ayrı görmektense binlerce kez ölmeyi tercih ederim küçüğüm."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, sözleri ağzımın kurummasına neden oluyor. Yanlış duymuş olmalıyım ya da kulaklarımda hâlâ o garip sudan bir miktar var.

"Bu doğru olamaz," diye nefes alıyorum şaşkınlıkla ona bakarken. "Neden olmasın?" diye soruyor ve düşüncemi yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. "Çünkü... dün Eros'a söylediklerin yüzünden. Senin hakkında bana karşı bir şeyler hissediyorsun."

Yüzüme bakarken kaşları çatılıyor, sanki ne dediğini çoktan unutmuş gibi. Kendime engel olamayıp dün kalbimi paramparça eden sözleri usulca tekrarlıyorum, söylerken gözlerimi yere indiriyorum.

Kolları beni sıkıca sararken ölüm sertleşiyor.

Yavaşça uzanıp çenemi yukarı kaldırıyor, böylece gözlerimiz bir kez daha buluşuyor; bana bakarken kendi gözleri de ısırap dolu.

"Kastettiğim bu değildi küçüğüm. Ben onun huysuzluğundan bahsediyordum. Sana olan duygularım bu şekilde özetlenemez. Eros yanılıyor çünkü sana tapıyorum. Ormanıma girdiğin günden beri, varlığımın her zerresiyle sana tapmak istedim... ama yine de kendimi sana layık bulmadım."

Gözlerimi kırpıştırarak kalbimin giderek daha hızlı atmasını görmezden gelmeye çalışıyorum, bana söylediklerine inanmaya cesaret edemiyorum. Belki de onu yanlış dinlediğimden korkuyorum. Yine de başparmağıyla yanağımda iz bırakırken göğsümde umut çiçeklerinin açmasına engel olamıyorum.

"Hazel, kalbim sadece ve sadece senin için atıyor," diyor Ölüm, sesi alçak ve nazik. "Eğer bana sahip olursan."

"Vereceğim," diyorum, sesim o kadar yumuşak ki neredeyse duyulmuyor. "Seni, mümkün olduğuna inanmaya cesaret ettiğimden çok daha fazla seviyorum."

Ne yaptığımı düşünmeden, tereddüt etmeden yüzüne dokunmak için uzanıyorum.

Yüzünün keskin hatlarını kavriyorum, o uzaklaşmaya fırsat bulamadan parmaklarım yanağına değiyor. Parmak uçlarımdan buz fışkırıyor, koluma doğru hızla ilerliyor ve varlığımın en derinlerine çarpıyor.

Hem Ölüm hem de ben olduğum yerde donup kalırken az önce ne yaptığımı anlıyorum.

Ölüme dokundum.

Panik içinde gözlerine bakarken, bu kadar dikkatsiz olduğum, aramızdaki bu anı sona erdirdiğim için kendime lanet etmek istiyorum. Ama ölüm benim için gelmiyor.

Parmaklarının saçlarımda olduğunu, ensemdeki tellere dolandığını fark edene kadar bir kalp atışı geçiyor. Gözlerinde yeni bir şey canlanırken beni daha sıkı kavlıyor.

Ben daha sorgulayamadan eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, öpücüğü yumuşak ve tüy kadar hafif, ısı ve buz tutkuya karışıyor.

Bu kez, beni kendine yaklaştırırken, öpücüğü beni hayata döndürüyor.

ÖLÜM

Titriyorum, kendimi tamamen ona kaptırırken bunun mümkün olduğuna inanmaya cesaret edemiyorum. Hazel'ın dokunuşu, teninin yanması, dudaklarının benimkilere değmesi.

Birbirimizin içinde eridiğimiz bu anın dışında hiçbir şey yok ve geri çekilmeden önce öpüşmemizi derinleştiriyorum.

Bir elimi ağzıma götürüp eldivenimi çıkarırken onun güzelliğine bakıyorum ve başımı sallayarak eldiveni bir kenara fırlatıyorum.

"Alabilir miyim?" Parmak uçlarım yüzünün yanında gezinirken fısıldıyorum. "Evet."

Geçici bir şekilde çenesine doğru çenesinin çizgisini takip ediyorum ve hayatımda ilk kez, ölümünü izlemek zorunda kalmadan sevdiğim birine dokunuyorum. Kalbim paramparça oluyor ve bu farkındalık beni bunaltırken gözlerimin arkasını yakan gözyaşlarımı boğmak zorunda kalıyorum.

Böyle bir anı ne kadar uzun zamandır bekliyordum ve bunu burada, onunla bulmak... Eğildim, dudaklarını bir kez daha dudaklarımla buluşturdum. Onu kendime doğru çekerken ona açtım. Hazel öpücüğüme karşılık veriyor, parmaklarım saçlarında sıkılaşıırken sıcaklığı beni yakıyor.

Parmak uçlarımın sırtının çizgilerini takip edebilmesinin tadını çıkararak boynundan aşağı öpücükler bırakırken başını bir tarafa çekerek yavaşça ayrılıyorum. Küçük bir iç geçiriyor, vücudu dokunuşuma doğru eğiliyor.

Bana sessizce yalvardığı zevki ona göstermekten başka bir şey istemiyorum ama kendimi yavaş gitmeye zorluyorum. Sonsuza kadar beklediğim bu anı aceleye getirmemek için.

Kollarını boynuma dolayarak onu kucağıma almak için eğiliyorum, böylece havuzun kenarına doğru ilerlerken bacakları belime dolanıyor. Boynuna ve omzuna şefkatli öpücükler kondururken parmakları saçlarımda geziniyor.

Hazel'ı taş döşemenin üzerine bırakıp geri çekilmek için hamle yapıyorum ama bacakları etrafımda kenetlenerek beni ona bağlıyor. İçimi yakıp kavuran sahiplenme arzusunu bastıramayarak kısık bir istek hırıltısı çıkarıyorum. Sonunda onu benim olarak sahiplenmek için şiddetli bir ihtiyaç.

Ama aramızdaki sıcaklık ve tutkunun tadını çıkarmak için kendime bir an izin versem bile, soğuk bir korku beni kavırıyor.

Aşkımızın yasak olduğunu biliyorum. Dünyalarımızın savunduğu her şeye aykırı. Ben karanlığın bir varlığıyım, o ise ışığın bir yaratığı.

Aşkımızın var olmaması gerekiyor, ama yine de buradayız, aşkımız tarafından tüketiliyoruz.

... Kaderi imkansızlığımızla baştan çıkarıyoruz.

Ve bunun için onu daha çok istiyorum.

Bir elimle başının arkasını kavrayıp onu tekrar öpmek için eğilirken diğer elim kolunu takip ederek elbisesinin askısını buluyor. Daha askıyı çıkaramadan Hazel'in vücudu sertleşiyor ve ben geri çekiliyorum, tam da Eros onu hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde açıklığa geri dönerken.

İç çekerek kendimi Hazel'dan uzaklaştırıyorum. Eldivenime uzanıyorum, maskemi kapıp yeniden takmadan önce dişlerimle çekiyorum, Hazel'ın beni izlerken iç geçirdiğinin fazlasıyla farkındayım.

Kendimi sudan yukarı kaldırarak, garip sıvının ikimizden de damladığını, yavaşça geri dönüp diğerlerine katılmadan önce yağ gibi altımızda biriktiğini izliyorum.

Gidişini izlerken kaşlarımı çatıyorum, az önce tam olarak neye bulandığımı merak ediyorum.

"Sorun nedir?" Parmak uçlarını şakaklarına bastırırken Eros'un henüz bizimle konuşmadığını fark ederek soruyorum

"Planlarda bir değişiklik oldu."

Hemen gerildim. Bakışlarımı daraltarak, gözlerinin içinde bulunduğumuz küçük açıklıkta gezinmesini izliyorum.

Bizde herhangi bir değişiklik olduğunu ya da havuzun bozulduğunu henüz fark etmemiş. Eros derin bir nefes alıyor, başını sallarken bir elini saçlarının arasından geçiriyor.

Burada çok yanlış bir şeyler var. "Ne

tür bir değişiklik?" Talep ediyorum.

"Hades Yeraltı Dünyası'nı terk etmek istiyor," diyor, "yarın" diye eklemenden önce tereddüt ediyor.

"Ne yapmak istiyor?" Sıkılmış dişlerimin arasından hırlıyorum.

Eros sinirli bir inilti çıkarıyor ve buraya geldiğimizden beri ilk kez aynı fikirdeymişiz gibi görünüyor. Hazel ikimizin arasına bakıyor, gözleri soru dolu bir şekilde açılmış, yüzümde bir açıklama arıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor sonunda. "Bu senin için iyi bir şey değil mi?

Biz

mi?" Başımı sallıyorum, neredeyse göz göze gelemeyecektim ama kendimi zorluyorum. Eros'a bakmadan önce kaşlarını çatarak bana bakıyor. O da sessizliğini koruyor,

Görünüşe göre kötü haberi ona benim vermemi tercih ediyor. Bu değil

beni şaşırtıyor.

"Eğer Hades giderse, bizim için her şey biter. Daha başlamaya fırsat bulamadan biter," diyorum ona.

"Neden?"

"Eğer Hades giderse, Cerberus'un iyiliğini kazanmayı başarsak bile, Yeraltı Dünyası'nın kapıları donar. Herhangi bir ruhun oradan geçmesi imkânsız hale gelir. Bu da senin gitmeni imkânsız hale getirir, küçüğüm."

Bana göz kırpmıyor, bir an için bakışlarından içime keder akıyor. Sonra başını sallıyor ve bir kez daha Eros'un somurttuğu yere doğru bakıyor.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyor.

Eros tereddüt ediyor, sonunda başını kaldırıp bize doğru bakıyor. "Hâlâ bir yolu olabilir, ama-"

"Söyle bize," diyorum ondan. "Derhal, kaybedecek vaktimiz yok." Kaşlarını çatıyor. "İşe yarayacak mı bilmiyorum..."

"Eros, çıkar ağzındaki baklayı," diye homurdanıyorum sabrım tükenmeye başlarken.

"Hades'i kalmaya ikna etmeye çalışabiliriz," diyor Eros, omuz silkerek bana doğru bakarken.

Önerisine homurdanıyorum.

"Benimle oyun oynama, Eros. Hades'e kalması için nasıl bir sebep verebiliriz ki?"

"Hazel."

Bunun üzerine ağır bir sessizlik çöküyor ve elimde olmadan ona bakıyorum, hala havuzun kenarında oturuyor, aramızda bakışırken gözleri geniş.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

"Bu gece bir tür son veda olarak maskeli balo düzenliyor. Hazel onu ikna etmeye çalışabilir. Burada kalması için onu baştan çıkarmaya çalışabilir."

"Hayır," diye homurdanıyorum, ona dokunduğu düşüncesi kalbimi öfkeyle sıkıştırıyor. "Kesinlikle olmaz."

Eros kafasını bana doğru sallıyor, sonra da tersliyor: "Peki senin daha iyi bir önerin var mı? Deneyebileceğimiz başka bir plan?"

"Persephone ne olacak?" Hazel soruyor.

"Ben olsam onunla ilgilenmezdim," diyor Eros acı bir kahkaha atarak. "Hades'in ondan soğuduğu bir sır değil. Görünüşe göre ona doydun... ama sen, Hazel, ölümlü ruhlar arasında değerli bir varlıksın. Tabiri caizse onu hayata döndürecek şey sen olabilirsin. Ve sonra,

O daha akıllı olmadan anahtarı çalabilir. Tabii önce nerede olduğunu öğrenirse."

"Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Başka bir yol bulacağız, Hades'i baştan çıkarmak şöyle dursun, onun yanına bile yaklaşmasını gerektirmeyecek bir yol."

Eros'un bana başını sallayışını izliyorum. O benim kalın kafalı olduğumu düşünse de, bence Hazel'in güvenliğini riske atmak için çok aceleci davranıyor.

Burada en kolay çözümü bulmaya çalışıyor, en iyi bildiği şeyi içeren bir çözüm. Ama o adamın onun gibi birine nasıl bir yıkım getirebileceğini biliyorum. Buna izin vermeyeceğim.

Tek ihtiyacımız olan biraz daha zaman.

"Daha iyi bir planın varsa can kulağıyla dinliyorum Ölüm," diye mırıldanıyor Eros, bir ağaca yaslanarak.

Düşünmek için kendime bir an veriyorum.

Eros bir iç geçiriyor, belli ki sessizliğimi pes ettiğim şekilde yorumluyor. Yine de o kadar kolay pes edecek değilim. Hele ki Hazel'in Yeraltı Tanrısı'nın huzuruna çıkması söz konusuysa.

Başka bir yolu olmalı. Sadece onu bulmak zorundayız.

"Yani?" Eros bastırıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Daha fazla zamana ihtiyacım var-"

"Sahip olmadığımız tek şey bu. Ya şimdi ya da asla. Bu sizin tek şansınız olabilir."

Haklı olmasından nefret ediyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. "O zaman ne öneriyorsun?" diye soruyorum.

"Pratik yap," diyor Eros, dikkatini Hazel'a çevirerek. "Bu senin şimdiye kadarki en büyük mücadelen olacak. Pratik yapmak için çok az zamanımız kaldı, tek bir anı bile boşa harcayamayız."

"Tamam."

Başımı sallıyorum, gölgelerim hayal kırıklığı içinde dönerken Hazel'a bakıyorum. Gergin görünüyor, yüzü soluyor ve kendisinden isteneni anladıkça gözleri açılıyor.

Keşke elimi uzatıp onu rahatlatabilseydim. Keşke Hades'i böyle bir işe karıştırmadan bizi buradan çıkarmanın başka bir yolunu bulabilseydim.

Herhangi bir şekilde.

"Son bir şey daha, her ne kadar bunu yapmaktan nefret etsem de, yeni bir kural eklememiz gerekiyor," diyor Eros iç çekerek. "Hiç kimse Hades'i baştan çıkarmaya çalışmadan önce Hazel'i gerçekten doyuracak kadar ileri gitmeyecek."

"Bunu neden söyledin?" Ben ona dikkatle bakarken Hazel endişeyle soruyor.

Eros bize sırtıyor, sanki havadaki bir şeyin tadını alabiliyormuş gibi dudaklarını yalıyor ve ben birden onun muhtemelen bizim tadımızı alabildiğini fark ediyorum. Aramızda yanan arzuyu. O gelmeden önce kendimi onun içinde kaybetmeye ne kadar yaklaşmıştım.

"Ben yokken ikinizin arasında her ne olduysa, Hazel'ın içinde Hades'in bile karşı koyamayacağı bir şey uyandırmış. Onunla yüzleşmeden önce bu kadar arzunun doygunlukla bastırılmasını göze alamayız."

HAZEL

Aramızda bakışan Eros'un yüzünde sinsi **bir** sırıtış beliriyor ve kendimi savunmasız hissediyorum. Görmese bile sanki aramızda olanları hissedebiliyor.

"Peki, ben yokken siz ikiniz tam olarak ne yaptınız?" Eros soruyor.

"Bu seni ilgilendirmez Eros," diye cevap veriyor Ölüm soğuk bir şekilde.

"İşte burada yanılıyorsun," diye homurdanıyor. "Bu *tam olarak* beni ilgilendiriyor. Onun cazibesini en iyi nasıl artırabileceğimi bilmem gerekiyor ve ikiniz her ne yaptıysanız tam olarak işe yaramış gibi görünüyor."

"Öpüştük," diyorum Ölüm sessizleşirken, aramızda olanların ayrıntılarını paylaşmak istemediği belli. Ben de istemiyorum ama başka ne seçeneğimiz var ki?

"Öpüştünüz mü?" Eros şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak soruyor.

"Öpüştüm, tam olarak nasıl?" Ne olduğunu açıklayacak kelimeleri ararken yanaklarım yanıyor,

Ama Ölüm'ün konuşmasıyla bunu yapmak zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Eros'a havuza nasıl düştüğümün basit bir resmini çizecek kadar ayrıntı veriyor ve sonunda dokunabileceğimizi keşfettik.

Dinlerken Eros'un kaşları çatılıyor, dalgın adımlarla havuza doğru ilerliyor. Havuzun hemen yakınında durup çömelerek parmaklarını içindeki tuhaf suya daldırıyor.

Başını sallayarak kendi kendine kıkırdıyor.

"Bilmeliydim," diyor ayağa kalkarak. "Özel bahçelerinin ortasında bir özlem havuzu bulundurmayı kardeşime bırakın."

"Bir ne?" Sıvının parmak uçlarını kaplamasını izleyerek soruyorum.

"Eğer dokunulursa, sıvı bir başkasına özlem duyanlara kelimenin tam anlamıyla yapışır. Çoğunlukla zararsız bir şey ama özleminiz çok büyükse ve içine düşerseniz sizi boğacak kadar tehlikeli olabilir."

"Bunun Ölüm ve benim dokunabilmemizle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Bununla bir ilgisi olabilir de olmayabilir de, ama içine düşmenin ikiniz arasında dokunabilmeniz için yeterli bir engel oluşturmuş olması çok mümkün."

Sanki bu bana mantıklı geliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Peki ya özlem?"

Eros'un sırtışından sorumun sandığım kadar ince olmadığı anlaşıyor. Tekrar çömeliyor ve elini sıvının içine daldırıyor, başını hafifçe eğerek bana doğru bakıyor.

"Özlem yaratmaz, sadece onu açığa çıkarır. Gerçek özlemi yani."

Sıvının yavaşça kolundan yukarı tırmanışını izliyorum, Ölüm'ün damarlarının öfke içinde mürekkep gibi büyüdüğünü gördüğümünden farklı değil. Altın, elini çekmeden önce göğsüne, boynuna ve yüzünün yarısına yayılarak derisinin üzerinde iz bırakıyor.

Solgun gözlerini yavaşça benimkilere kaldırmadan önce vücudunu saran altına bakıyor. Bana ne söylediğini anladığımda nefesim boğazımda düğümleniyor ve sonra ayağa kalkıp üzerindeki sıvıyı silkeliyor. Elimde olmadan, sanki hiç ayrılmamış gibi bir kez daha aynalı havuzda toplanmak için zeminin üzerinde süzülüşünü izliyorum.

Eros parmaklarını şıklatarak dikkatimi parıldayan sudan uzaklaştırıp tekrar ona çekiyor.

"Pekâlâ, kaybedecek zamanımız yok. Alacakaranlıktan önce pratik yapmak için... üç, belki de dört saatimiz kaldı."

"Neden alacakaranlık?"

"Çünkü özlem havuzlarının gece uğraşılmayacak kadar güçlü olduğu bilinir ve maskeli baloya hazırlanmak için zamanımız olmalı. Şimdi, havuza geri dönmeye hazır mısınız?"

"Ne?" Ölüm ve ben birlikte soruyoruz.

Bunun üzerine gözlerim durgun sulara kaydı. Şu anda bile çok zararsız görünüyor, ama sanırım bu bana burası hakkında bir ders olmalı.

Hiçbir şey görüldüğü kadar masum değildir.

"Havuza geri dön," diye tekrarlıyor Eros. "Tabii Ölüm dokunuşunu suyun dışında da denemek istemiyorsa."

"Hayır," diye cevaplıyor Ölüm tereddüt etmeden.

Eros buna şaşırmamış görünüyor ama bakışlarım aralarında gidip gelirken önemli bir şeyi kaçırdığım hissine kapılıyorum.

"Anlamıyorum. Neden tekrar havuza girmemiz gerekiyor ki?"

"Bunu yapmak *zorunda değilsin*, yeter ki benim senin üzerinde pratik yapmama izin ver."

"Fiziksel dokunuş neden gerekli ki Eros?" Ölüm araya girer. "O sadece ihtiyacımız olan şeyi almaları için onları büyülemeli, onları almamalı."

yatağa."

"Birincisi, eğer doğru yapılırsa arzuyu ateşlemenin en hızlı yolu olduğu için. İkincisi, çünkü ben bile baştan çıkarmanın ne kadar ileri gidebileceğini söyleyemem. Özellikle de Hades'le."

Ölüm bu son kısımda alçak bir gırtlak hırıltısı çıkarırken Eros irkiliyor ve ne demek istediğini anladığımda ürperiyorum.

Benim bu kadar ileri gidebileceğimi düşünmüş olamazlar... hayır. Hades'le olmaz.

"Ben sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum," diyor Eros çabucak. "Bu noktada her şeye hazırlıklı olmalıyız. Tabii bir de Cerberus'la uğraşmak gerekebilir."

Bunu söylerken haksız olmayabileceğini fark ediyorum. Bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiştim ve kendimi buradan kurtarmak için bile bu kadar ileri gidebilecek kapasitede olup olmadığını bilmiyorum. Hayatımı geri kazanmama ve sevdiğim adamla bir gelecek şansına sahip olmama yol açıyorsa buna değer mi?

"Gerçekten Hades'le yatmamı mı istiyorsun?"

Ölüm'e bakınca onun da bu durumdan pek hoşlanmadığını görüyorum.

"Sadece kesinlikle gerekliyse-" diye başlıyor Eros.

"Hayır," diye homurdanıyor Ölüm. "Olasılığı ne olursa olsun, bunun olmasına izin vermeyeceğim ufaklık."

"Ne olursa olsun bu gece için hazırlıklı olmasına ihtiyacımız var," dedi Eros. diyor

"Tamam, ama onun rahat edeceği kadar ileri gitmeyeceksin." "O zaman anlaştık. Başlayalım mı?"

"Hemen şimdi mi?" diye sordum.

"Evet, ama basit bir şeyle başlayalım. Dans edebilir misin, ölümlü?"

"Tekrar. Bakışlarını indir ve yavaşça onun etrafında dön," diye talimat veriyor Eros.

Dediğini yaparken hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. İki saatin büyük bir kısmını Hades üzerinde kullanmam gereken çeşitli dansları, bakışları ve hafif dokunuşları çalışarak geçirdik. Görünüşe göre, havuza geri dönmek

Eğer Arzu Tanrısı'nı strese sokacak kadar kötü bir dansçıysanız bu gerekli.

Daha önce Ölüm'e dokunabilmekten duyduğum heyecan, Eros'un etrafımızda dolaşp her hareketimizi eleştirmesiyle buharlaştı.

Yani *benim* her hareketimi.

"Tekrar dene," diyor Eros. "Bu şekilde."

Eros yerimi alıp bana ne yaptırmaya çalıştığını gösterirken kenara çekiliyorum. Solgun tanrı etrafından dolaşp parmaklarımı partnerimin vücudunda nasıl gezdirmem gerektiğini taklit ederken Ölüm kaskatı kesiliyor. Gözlerimi hızla kaçırmadan önce ona nasıl bakmam gerektiğini. Bedenimi nasıl bastırmam gerektiğini...

"Yeter," diye homurdanıyor Ölüm, biraz fazla yaklaştığında Eros'u kendisinden uzaklaştırıyor. "Bunun kendinden başka kime ne faydası var?"

"Bir ölümlü bunu doğru yapsaydı bilirdin," diye karşılık veriyor Eros, tekrar denememi işaret ederek.

İçimi çekerek Ölüm'e doğru bir adım atıyorum ve bakışlarımı yavaşça onunkilere doğru kaldırıyorum. Gözlerimiz buluştuğu anda sanki her şey yok oluyor. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, birlikte adım atıyoruz ve ben şimdiki zamandan uzaklaşıp balo salonuna geri dönüyorum, orada yine sadece ikimiz varız.

Elimi hafifçe göğsünde gezdirip sonra bir kez daha geri dönmek için ona yaklaşırken dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Başımı utangaçça eğmeden önce bir kez daha gözleriyle buluşuyorum.

"Yaklaşırken sırtını ona dön," diye uzaktan emrediyor Eros ve bu sefer tereddüt etmiyorum.

Dönüyorum ve Ölüm'ün elleri belimi sararak beni vücuduna doğru çekiyor. Ellerinden biri vücudumun ortasına doğru ilerleyip boynumu kavıyor ve maskeli yüzünü açıkta kalan tenime doğru eğerken yavaşça bir tarafa doğru çekiyor.

"Sonunda," diye araya giriyor Eros yüksek sesli, yavaş bir alkışla. "İşte bu kadar. Baloya getirmen gereken şey bu. Hades'in hiç şansı olmayacak."

Eros'un bizi izlediğini hatırlamak, Ölüm ona öldürücü bir bakış fırlatırken bir adım uzaklaşmama yetiyor. Eros havuzun kenarına çömelmiş, bizden bir kol boyu uzakta, kaşlarını çatmış suya bakıyor.

"Sadece bu arzu seviyesini korumana ihtiyacım var."

"Sürekli sözümü kesmesen belki yapabilirdim," diye cevap veriyorum.

"Ya da belki daha fazla uygulamalı eğitime ihtiyacın vardır," diyor Eros, parmaklarını havuza daldırmak için öne doğru eğilerek.

Yüzünün değişmesi için tek gereken buydu. Bize karşı duyduğu hayal kırıklığı gitmiş, yerini bakışlarında yanan arzu almıştı. Ben ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkıp bana doğru uzanıyor.

"Eros," diye uyarıyor Ölüm, ama ev sahibimiz dinlemiyor ve dudaklarını benimkilere uzatıyor. Beni öpmeden Ölüm tepki veriyor.

Tam Eros'un göğsünün ortasına bir tekme atarken ben de Ölüm'ün göğsüne doğru geri çekiliyorum. Eros'un suyun metalik ışıltısı altında kayboluşunu izlerken şaşkınlıkla bir çığlık atıyorum.

Yeniden yüzeye çıkmasını bekliyorum, Ölüm'le birbirlerine saldırmaları için hazırlanıyorum.

Ama su yüzüne çıkmıyor.

"Ölüm," diyorum, ona baktıkça paniğim artıyor. "Kurtar onu!"

Eros'un havuzun içindeki halini bile seçemiyorum ama ne olduğunu anlamak için buna gerek yok. Kendi özlemine kapılmış, özlem onu yavaşça boğuyor. Ölüm beni bırakıp havuza atlamadan önce derin bir iç çekiyor.

Suyun içinde ilerleyerek Eros'a ulaşıyor, onu havuzun kenarına bırakmadan önce yüzeye geri çekiyor. Bir yığın halinde iki büküm olan Eros öksürüyor ve kalın altın rengi sıvı yere sıçrarken nefes nefese kalıyor.

"Eros, iyi misin?" Elimi omzuna koymak için geçici olarak uzanıyorum ama dokunuşumdan irkilince geri çekiliyorum.

Yere bakarken gözleri bir an için berraklaşıyor. Altın rengi çizgiler solgun tenini ve saçlarını boyuyor. Sonra kendini yukarı çekiyor, sıvı ondan damlıyor ve havuza geri dönmenin yolunu buluyor.

"Bugünlük bu kadar yeter."

"Ama elimizdeki tek şey bugün."

"O hazır," diye tersliyor Eros. Sonra, bize doğru bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadan, solgun tanrı kendini affettiriyor.

Ölüm'e dönmeden önce onun bahçelerde kayboluşunu izliyorum. "O da neydi öyle?" diye sordum.

"Ne?"

Ona bakarken içimdeki kızgınlık alevleniyor. Maskeli balodan önce kalan az zamanımızı tartışarak geçirmemeyi tercih ederim ama bana bakarken gözlerinin parlamasından nefret ediyorum.

"Senden onu kurtarmanı istemeseydim boğulmasına izin verir miydin?"

Ölüm cevap vermeden önce tereddüt ediyor,

"Evet." "Neden?"

"Sana duyduğu özlem onu tüketti-"

"Peki ya Eros beni arzuluyorsa? Bu onun ölmesine izin vermek için yeterli bir sebep mi?"

"Tabii ki hayır. Ama...."

"Ama hiçbir şey. Sırf beni arzuluyor diye Eros'a zarar vermeyeceksin, anlaşıldı mı? Olsa olsa onun için minnettar olmalısın."

"Minnettar mı?" diye alay eder Ölüm. "Bunun için neden minnettar olayım ki?" "Çünkü o olmasaydı, burada asla bir araya gelemeyebilirdik."

Ölüm derin bir iç çekmeden önce uzun bir süre sessiz kalıyor. Başını yavaşça sallamadan önce bir süre uzaklara bakıyor, gözleri benimkilere dönüyor.

"Haklısın küçüğüm," diyor, havuzun kenarından elime uzanırken gözleri arzuyla yanıyor. "Sana karşı hissettiklerim çok güçlü ve henüz onları tam olarak kontrol etmeyi öğrenemedim. Seni istiyorum. Senden başka kimseyi arzulamıyorum ve seninle birini görmektense öldürmeyi tercih ederim. Henüz seni tam olarak tanımadan olmaz."

Bununla birlikte Ölüm beni yavaşça havuza çekti, derinlere doğru ilerlerken beni kollarında taşıdı. Beni ayaklarımın üzerine yatırdıktan sonra, ikimiz de yüzeyin altına kaymadan önce maskesini çıkarıyor.

Sudan tekrar yükselen Ölüm yüzümü kavırıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğilirken başımı geriye yatırıyor. Hemen öpücüğünün içinde kayboluyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasını istiyorum.

Ona uzanıyorum, ellerim gömleğini gevşetmeye çalışırken bedenimi ona bastırıyorum.

İçimi gümbürdeten kısık bir kıkırdama çıkarıyor, tam eteğini çekip çıkarmayı başardığımda öpüşmemizi derinleştiriyor. Ellerim aşağıya doğru kayarken soğuk bedeninin gücünü hissediyorum.

"Hazel," diye hırlıyor derinden, elim kemerine kayınca.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, elimi çekmek için uzandığımda bile.

"Henüz değil küçüğüm. Bazı şeyler geri alınamaz ve önce senin güvende olmanı istiyorum."

Tam elbisenin askılarından birini kenara çekmek için uzandığımda geri adım atmaya başlıyor, donup kaldığında kalbim göğsümde gümbürdüyor. Parmaklarım dalan yakanın altına iniyor, aşağıya doğru iz sürüyorum, tamamen beni daha fazla görmesine izin vermek niyetindeyim. Görmesini istiyorum.

"Hazel," diyor tekrar, elimi tutmak için hızla uzanırken sesi daha da sertleşiyor. "Lütfen. Ne yapacağımı söyleyemem."

Gözleri, benimkilerle buluşmak için kalkmadan önce, ince kumaş katmanlarının altında hâlâ zar zor gizlenen göğsümde oyalanıyor.

"O zaman söyleme," diyorum ama eli bileğimi sıkıyor, ona daha fazlasını göstermeme izin vermiyor.

"Beni tanıyacaksın ama henüz değil. Maskeli balodan önce değil. Her şey bittiğinde, başladığımız şeyi bitireceğime söz veriyorum."

Bunu duyunca tüylerim diken diken oluyor ve sonunda beni hemen burada almasına yönelik girişimlerimden vazgeçiyorum. Elbisenin askısını bırakıyorum ve Ölüm onu yakalayıp omzumun üzerinden güvenli bir şekilde geri kaydırıyor.

"Gel, baloya hazırlanmamızın vakti geldi," diyor ve maskesini tekrar takmadan önce dudaklarıma son bir yumuşak öpücük konduruyor.

HAZEL

Çok geçmeden, önümüzdeki geceye hazırlanmak için Eros'un yatak odasına dönüyoruz.

Daha önceki iki kadın görevli tarafından karşılandığımızda çok gerginim.

"Gel," diyor bana yardım eden, "yıkanmalısın."

Onu banyoya kadar takip ediyorum, diğer kadının ona eski kıyafetlerini verdiğini ve onu bir bölmenin arkasına götürdüğünü gördüğümde bile Ölüm'ün yanından ayrılmaya isteksizim.

"Adın ne senin?" Görevli kapıyı arkamızdan kapatıp banyoyu benim için hazırlamaya başladığında soruyorum.

"Adım mı?" diye tekrarlıyor, sorum karşısında şaşırılmış görünüyor. "Ben... Bir ismim olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Devam etmesini bekleyerek uzun bir süre ona bakıyorum ama o sessizliğini koruyor, gözleri kısık. Ona acımdan kendimi alamıyorum. Hizmet ettiğiniz kişiler karşısında kimliğinizi kaybetmenin, kendi amacınız olmadan sadece var olduğunuzu hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyorum.

"Size bir isim vermemi ister misiniz?"

Bana bakıyor, bir şişe pembe sıvıyı banyoya dökerken gözleri kocaman.

"Bunu benim için yapar

mısın?" "Eğer istersen."

"Bunu çok isterim" diyor, beni izlerken neredeyse heyecanını kontrol edemiyor.

Ona verecek bir isim düşünmeye çalışırken dudağımı çiğniyorum, zihnimi aniden yeni bir tuval kadar boş buluyorum. Bir isim bulamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım ki birden aklıma bir isim geliyor.

"Florence'a ne dersin?"

"Florence," diye tekrarlıyor, ismi kendisi için test ediyor. "Evet. Evet, sanırım bu olur."

Ayağa kalkıp elbisemi çıkarmama yardım ederken ona gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim Florence," diyorum, dumanı tüten banyoya dalıyorum ve o da bana gülümsüyor.

Florence vücudumu ve saçlarımı yıkamaya koyuluyor, başıma ve omuzlarıma da masaj yapmak için ekstra özen gösteriyor. Beni olabildiğince temizlediğine ve rahatlattığına emin olduktan sonra Florence banyodan çıkmama yardım ediyor.

Etrafıma bir havlu sararak beni ateşin yanındaki sandalyeye götürüyor. Görevli tatlı kokulu yağları cildime sürerken ve saçlarımı sırtımdan aşağı sarkan özenle örülmüş bir taç haline getirirken zar zor yerimde durabiliyorum.

Görevli işini bitirdiğinde, üzerimde bir elbise görmediğimi fark ediyorum.

Ben

"Çıplak gitmeyeceğim, değil mi?" Korku içinde ona fısıldıyorum.

"Hayır," diye kıkırdıyor, "Eros elbiseyi sana vermekte ısrar etti.

Hazır olduğunuzda şahsen."

Bununla birlikte dönüp kapıyı açmak için yürüdü. Eros hemen dışarıda duruyor ve kollarında daha önce giymek istediğim ışıltılı beyaz elbise var.

"Bu gece bunu giyeceksin," diyor, "ve diğerlerini utandıracaksın."

Hediyesini alırken gözlerim açılıyor. Ayağa kalkıp havluyu kendime doğru çekiyorum ve tereddütle uzanıp parmaklarımla kumaşı kavırıyorum. Yumuşak ve serin bir dokunuşu var ve ellerimde ağırlığını hissedebiliyorum. Yıldız ışığı gibi parıldarken gerçekten bir sanat eseri.

Florence elbiseyi benim için kabul ederken usulca "Teşekkür ederim," diyorum. "Bunu giyerek ve güvenliğini kazanarak bana teşekkür et."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum, o da bana başıyla selam verip odadan çıkıyor.

Florence elbiseyi giymeme yardım ediyor ve elbise sanki benim için özel olarak dikilmiş gibi. Aynada bir an kendimi görüyorum ve karşımdakinin ben olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum.

Pırıl pırıl beyaz kumaş kıvrımlarımı doğru yerlerden sarıyor, vücuda oturan bir korsaj ve dekolte yaka, kaba olmadan çekici olmak için göğüs dekoltelemlerimi yeterince gösteriyor.

Florence yere bir çift opalesan topuklu ayakkabı yerleştiriyor ve kıyafeti tamamlamak için dikkatlice onlara adım atmama yardım ediyor.

Bunun bir peri masalından çok uzak olduğunu bilsem de kendimi bir prenses gibi hissediyorum.

Yine de Florence kapıyı açtığında gülümsüyorum ve Ölüm ile Eros'un beklediği ana odaya adım atıyorum. Etek bacaklarıma nazik kıvrımlarla dolanıyor, attığım her adımda yerleri süpürüyor.

"Mükemmel," diyor Eros sessizce. "Senin varlığın... her şey."

Övgüsü karşısında kızarıyorum, kendi parlak beyaz giysilerinin ve süslü maskesinin karmaşık tasarımına bakıyorum. Neredeyse etrafında süzülüyorlarmış gibi görünürken aynı zamanda ona bir eldiven gibi oturuyorlar. Ölüm kendi gölgelerinden çıkıp öne doğru adım atarken gözlerim onun arkasına kayıyor.

Artık kendi kıyafetlerini giyiyor ve bunun için çok daha rahat olduğu belli. Gözleri yavaşça üzerimde gezinirken uzun ve heybetli duruyor ve ona karşı hissettiğim ateşin içimde daha parlak yanmasına neden oluyor.

"Büyüleyici," diye nefes alıyor Ölüm, bir adım daha yaklaşarak. Yüzümün üst yarısına narin bir maske yerleştirmeden ve kurdeleleri başımın arkasına bağlamadan önce uzanıp bir tutam saçımı tarıyor. "En karanlık gecelerde en parlak yıldızı bile gölgede bırakırsın... ama burada onları kör edeceksin. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Yüzümü belirsizlikle ararken ona bakıyorum.

Şu anda tereddüt etmesini anlayabiliyorum; ne de olsa hazırlanmak için neredeyse hiç zamanımız olmadı... ama çok yol kat ettik.

Artık sadece birkaç saat kaldı ve bakalım Hades'in dikkatini çekmeyi başarabilecek miyim? Umarım tek yapmam gereken, Cerberus'un geri dönmesine yetecek kadar Yeraltı Dünyası'ndan ayrılmasını geciktirecek kadar ilgisini çekmektir... ya da geçit anahtarını ele geçirmek.

Elbette bunu yapabilirim.

"Olabildiğim kadar hazırım."

Ölüm her şeyi iptal etmeye hazır görünüyor, ama Eros kolunu bana uzatarak hemen araya giriyor. Bu, Ölüm'ün onu kenara itip aynısını yapmasına yetiyor. Kolumu Ölüm'ün koluna doluyorum ve yanından geçerken Eros'a minnettar bir gülümseme veriyorum.

Hades'in sarayına giden yol boyunca sinirlerim gergin, zihnim bu gecenin milyonlarca farklı şekilde sonuçlanabileceğini düşünüyor.

Ana yola ulaştığımızda karanlık bir ara sokakta duruyoruz ve abartılı kıyafetler giymiş varlıkların yanıımızdan geçerek yüksek safır saraya doğru yürümelerini izliyorum.

"Gelin, geç kalmadan onlara katılalım," diyor Eros, kalabalığın içine doğru adım atarak. Ölüm ve ben onun peşinden gidiyoruz ve onların soluk soluğa kalışlarını ve sorgulayıcı fısıltılarını duyduğumda derinden kızarıyorum. Görünüşe göre, maskeli varlıklardan oluşan bir kalabalığın arasında bile Ölüm'ün varlığı göze çarpıyor.

"Sensin ufaklık," diyor Ölüm sanki zihnimi okuyormuş gibi. "Hakkında fısıldaştıkları sensin, ben değil."

"Savaşın yarısı kazanıldı bile," diye fısıldıyor Eros aramıza girmek için dönerken. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, bu kez taş muhafızlar tarafından engellenmeden ısıltılı saraya doğru ilerliyoruz. Ancak ana balo salonuna yaklaştığımızda kolumun kaydığını hissediyorum ve döndüğümde hem Eros'un hem de Ölüm'ün yanımda itişen kalabalığın arasında hiçbir yerde görünmediklerini fark ediyorum.

Panikle balo salonuna doğru bir adım atıyorum ve diğer konukların çoktan toplanıp bana bakmaya başladıklarını fark ediyorum... sadece bana bakmıyorlar.

"Merhaba," diye derin bir ses geliyor arkamdan. "Çok güzel bir şeysin, değil mi?"

Yavaşça dönüp Hades'in maskeli yüzüne bakıyorum, kenarlarında mavi bir ateş yanıyor. Bir an için, adama bakarken Eros'un eğitiminin her kelimesi aklımdan çıkıyor.

Adamın arkasında gözlerim Persephone'a takılıyor; başını eğmiş beni süzüyor. Sinirlerimi bir kenara bırakıp yutkunarak kendimi hızla toparlıyorum ve ona alçak bir reverans yapıyorum.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum usulca ve hemen ekliyorum. "Kralım."

Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakmak için dikkatlice kendiminkileri kaldırıyorum, tekrar bırakmadan önce ona gergin bir gülümseme veriyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, başı hafifçe yana eğiliyor ve ben kendimi fark etmemiş gibi davranmaya zorluyorum.

"Affedersiniz kralım," diyerek ayağa kalkıyorum ve eteklerimin ona sürtünmesine izin veriyorum. O bana tek kelime edemedi kalabalık balo salonuna adım atarken, gözlerinin beni odanın içinde takip ederken içimi yaktığını hissediyorum.

Özellikle uzun boylu bir çiftin arkasına geçerek içimi çektim. Bir şekilde dikkatini çekmeyi başarmıştım bile. Şimdi tek yapmam gereken bunun yeterli olmasını ummak.

Dans pistine yakın bir yer bulup, çiftlerin birbirlerinin kollarında dönmelerini izliyorum. Birden, odanın öbür ucunda, yer değiştiren çiftlerin arasından Hades beliriyor. Gözleri benimkileri buluyor ve bakışlarımı dikkatlice onunkilerden çekerken yanaklarımın renklenmesine izin veriyorum.

Ama bir sonraki bakışında çoktan gitmiş oluyor, korku ve hayal kırıklığı karışımı bir his midemi bulandırıyor.

Bunu görmezden gelmeye çalışarak odağımı tekrar dans eden çiftlere çeviriyorum. Rengârenk elbiselerin salınışını izlerken dikkatim o kadar dağılıyor ki, çok geç olana kadar arkamdaki varlığı fark etmiyorum.

Döndüğümde Hades'i bir kez daha orada dururken buluyorum. Bakışları dansçıların üzerinde ama elinin sırtımın alt kısmına kaydığını hissediyorum. Şarkı bittiğinde bana bakıyor.

"Benimle dans et," diye emrediyor.

Başımı sallıyorum ve beni dans pistine götürmek için elimi tutuyor. Tenim tenine değdiği anda tüm dikkatinin bana kaydığını hissediyorum ve bana sorgulayan bir bakış atarken beni fark etmemiş gibi görünmesine şükrediyorum.

Diğer konuklar bize yer açıyor, göz ucuyla bizi izliyorlar. Bakışlarımı onun üzerinde tutmaya özen gösteriyorum ama kalabalığın içinde Ölüm ya da Eros'a dair bir işaret aramaktan da kendimi alamıyorum.

Dans başlarken Hades, "Bu gece gerçekten dikkatimi çektiniz," diyor. "Bana kalırsa kolay bir iş değil."

Beni odanın içinde döndürürken yalan olduğundan emin olduğum bu söz karşısında içten içe ürperiyorum. Birden derslerim için şükretmeye başlıyorum, çünkü ona yapışmayı başarıyorum ve artan arzusunu hissedebileceğim kadar ona sürtünüyorum. Dans ederken bir an için göğsümde gurur çiçekleri açıyor.

Ta ki merdivenlerin başında duran Persephone'nin kocasının benimle dans edişini izlerken gözlerini kısmış olduğunu fark edene kadar.

Hades'in bu gece için beni seçtiği artık herkes için açık. Peşimden koşuyor. O izlerken suçluluk duygusu midemi acıyla düğümlüyor. Gecenin sonunda yatağına bir başkasını almayı seçmesine engel olamayacağını bildiği için, önündeki sahneyi izlerken neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim.

"Sana sahip olacaktım," diye fısıldıyor kulağıma Hades, dikkatimi tekrar kendisine çekerken nefesi boynumda sıcak. "Diğerleri gittikten sonra seni tekrar bulacağım."

Bununla birlikte ellerini üzerimden çekiyor ve ben dans pistinden uzaklaşırken ne yapacağımı şaşıyorum.

İsteyeceğim son şey ona gitmek ama başka ne seçeneğim var ki? Onun beğenisini kazandım ama ne kadar süre için? Yeraltı Dünyası'nın anahtarını nerede sakladığını öğrenmek bir yana, ona tek bir soru bile sorma şansım olmadı.

Aralarından geçmeye çalıştıkça insanlar ve yaratıklar beni sıkıştırıyor, aniden kendimi her zamankinden daha fazla kapana kısılmış hissediyorum. Bunalmış bir halde balo salonundan sıvışıyorum.

Sırtımı soğuk kristal duvara dayayıp iç çekerken koridor sessiz. Kendimi toparlamaya çalışmadan önce kendime birkaç saniye veriyorum.

İstediğim şeyin bu olduğunu kendime hatırlatıyorum. Olması gereken buydu. Yine de, Hades'in benden isteyeceklerini düşününce içimi kaplayan ihtiyat ve pişmanlığa engel olamıyorum.

Kendimi duvardan uzaklaştırıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar balo salonuna doğru ilerliyorum. Etrafımı mürekkep gibi bir karanlık sarmadan önce ancak birkaç adım atabildim.

Dönerek Ölüm'ün gölgelerin arasından çıkışını izliyorum, gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde tüm şiddetiyle yanıyor. Tek kelime etmeden beni kendine çekiyor ve sırtımı bir kez daha duvara yaslıyor. Eldivenli elini yüzüme götürüp başparmağını yanağımda hafifçe gezdirirken vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor ve ikimizi de gölgeler içinde gizliyor.

"Bu işi bitirelim," diye nefes alıyor. "Benimle gel Hazel. Birbirimizi havuzda bulalım ve buraya geldiğimizi unutalım. Bu diyarı senin için yıkmama izin ver."

"Bir planımız var, Sydian," diye fısıldıyorum, tam da onun dediği gibi yapmayı ne kadar çok istediğim için dikkatimin dağılmaması için kendimi zorlarken zorlukla yutkunuyorum.

"Planın canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme," diye homurdanıyor Ölüm. "Seni onunla görmeye ya da kendini ona herhangi bir şekilde teslim etmen düşüncesine dayanamıyorum. Lütfen, başka bir yol bulabiliriz."

Kendimi durduramayıp başımı sallıyorum. Elimi tutup beni duvardan uzaklaştırmadan ve koridora çekmeden önce tek ihtiyacı olan buydu. Sarayın içinden geçerken hiçbir şey söylemiyoruz, topuk seslerim kristalde yankılanıyor, girişe doğru koşuyoruz.

"Ayakkabılarım," diyorum Hades'in sarayından çıkarken neredeyse bileğimi burkuyordum. "Lanet olsun onlara," diye homurdanıyor Ölüm, beni omzunun üzerinden eğmek için dönerek beni kollarının arasına almadan önce onları çıkarıp bir kenara fırlatıyor. "Yine de seni taşımayı tercih ederim."

Şehrin gölgelerine sadık kalarak sokaklarda ilerliyor ve sonunda Eros'un sarayına giden yolu buluyoruz. Havuza geri dönerken Ölüm beni altın koridorlarda taşıyor.

Yanında duran Ölüm beni yere bırakmak için hamle yapıyor, tam o sırada cebinde tanıdık bir kırmızı parıltı görüyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama

uzanıp çekerken kendime engel olamıyorum.

Kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış pakete bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Bunu nereden aldın?" Kımıldamadan dururken Ölüm'e bakarak soruyorum. "Hazel, ben-"

"Bunu nereden buldun?"

"Ormanda, seninle tanıştığım yerde." "Ne zaman?"

Ölüm cevap vermeden önce tereddüt eder, "Seninle tanıştığım gün." "Ve sen bana vermedin mi?"

"Vermek istedim, ama-"

"Ama bu konuda yalan söyledin. Bana onu bulamadığınızı söyledin. Neden?"

"Ben... Sana başka bir adamın aşkını hatırlatan bir şeyi vermeye dayanamazdım." Ondan bir adım geri çekilirken başımı sallıyorum, az önce söylediklerini anlamaya çalışırken kalbim içimde paramparça oluyor. "Lütfen Hazel, seni asla incitmek istemedim."

"Ama yine de incittin. Beni seven herkesten ayıracak mısın?" Arkamı dönüp bahçeden hızla çıkarken sesim boğuklaşıyor.

"Hazel, bekle!"

Durmadım. Sarayın içinden geçip yabancı şehrin sokaklarına fırlarken arkama bakmıyorum. Çıplak ayaklarım taşlara çarptıkça ağrıyor ama yine de durmuyorum.

Bir şekilde şehrin kapılarına ulaşıyorum ve arkamdan seslenen ismimin sesini duymazdan gelerek yüksek ormana doğru koşmaya başlıyorum. Ağaçların kenarına ulaştığımda duraklıyorum, ötesindeki karanlığa bakarken nihayet üzerime bir ihtiyat çöküyor.

"Hazel, lütfen açıklamama izin ver." Döndüğümde Ölüm'ün ellerini iki yana açmış yavaşça yaklaştığını görüyorum.

Kalbim ağrıyor ve ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum... ve en azından denemesine izin vermemekle ne kadar aptal olduğumu. Tam kabul etmek için ağzımı açtığımda, devasa beyaz bir yaratık aniden arkasından fırlıyor.

Devasa pençelerini ve dişlerini gördüğümde boğazımdan bir çığlık kopuyor ve Ölüm omzunun üzerinden bakarken ağaçların arasına doğru tökezliyorum.

Ve bir saniye sonra kayboldum.

Etrafımda ağaçlardan başka bir şey yok.

Beyaz canavar yok.

Ölüm yok.

Gözlerimi kırpıştırarak, Ölüm için bağırmadan önce bir adım daha ilerledim.

Herhangi biri için.

Cevap yok.

Etrafımdaki u ç s u z bucaksız ormana bakarak döndüğümde panik boğazımı tırmalamaya başlıyor. Tekrar Ölüm için bağırıyorum.

Hiçbir şey yok.

Geri dönüp ağaçların arasına daldım. Şüphesiz, hemen arkamdaydı. Onu tekrar bulabilirim.

Korkunç bir hırıltı duyana kadar ters yöne doğru koşmaya devam ediyorum. Bu yerin ya da bu yaratıkların beni ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum.

Savaşmadan olmaz.

EROS

Ölüm bana doğru dönerken insan formuma geri dönüyorum. Bana küfretmeye başladığında öfkesi güçlü dalgalar halinde yayılıyor.

"Lanet olsun sana, Eros. Seni cennete ve cehenneme kadar lanetliyorum; Hades'i baştan çıkarmaya çalışmaktan daha iyisini bilmeliydin!"

Ona doğru bir adım atıp kendi sert sözlerimle karşılık verirken kendi öfkem de onunla eşleşiyor.

"Ben mi? Siktir git! Aklından ne geçiyordu senin?" Kendimi toparlamak için elimden geleni yaparken, "Hazel'ı böyle kaçırmak da neyin nesi?" diye soruyorum.

"Bu iş çok ileri gitti, Eros," diye cevaplıyor Ölüm.

Bu noktada neredeyse ayak parmağımızın ucuna kadar geldik, her birimiz derin ve öfkeli nefesler alıyoruz. Bir an için Hazel'ın araya girmesini bekliyorum. Normalde bizi ayırmak için yapacağı gibi aramıza girmesini.

Ama kimse bir şey söylemiyor ya da birbirimize saldırmamızı engellemiyor. Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındığımda Hazel'ın burada olmadığını fark ediyorum.

Öfkem eriyip giderken yerini korku almaya başlıyor.

"Hazel nerede?" Ben soruyorum.

"O..." Ölüm etrafına bakınırken birden onun burada bizimle olmadığını fark ediyor. "Tam önümdeydi. Onu korkuttun, seni aptal!"

Bana baktığında, gözlerindeki öfke yerini korkuya bıraktı. Benimki kadar korkunç bir korku. Ölüm'ün şu anki kadar korkmuş göründüğünü hiç görmemiştim ve bundan zevk bile alamıyorum.

Hele ki bu korku Hazel'ın hayatına mal olabilecekken. "Onu bulmak zorundayız," diyorum. "Şimdi."

Ben tekrar beden değiştirirken Ölüm bir kez başını sallıyor.

İnsan formumu geride bırakarak, bu formun yüksek duyularını memnuniyetle karşılıyorum. Burnumu havaya dikerek onun kokusunu arıyor ve ardından ormana doğru yola çıkıyorum. Ölüm'ün peşimden geldiğini hissedebiliyorum, gölgeleri yanıma düşerken onu kovalıyor.

Attığı her adımda başka bir yere doğru kaydığını hissedebiliyorum. Orman eğilip bükülerek bizden kurtulmasına ve kaçmasına yardımcı oluyor. Bu hiç bitmeyen delilik ormanı onu yavaş yavaş daha da uzağa götürüyor.

Buradan tek başına kaçabilmesi için Kader'in bizzat onun yanında olması gerekir. Ve onları tanıdığım için, tüm diyarlarda onu kurtarmaya yetecek kadar şans kalmadığından korkuyorum.

Kendimi daha hızlı hareket etmeye zorluyorum, o bizim için kaybolmadan önce ona ulaşmaya kararlıyım. Ölüm tüm yol boyunca arkamda, her dönüşte ve her yön değişiminde beni takip ediyor.

Her adımda orman onu kaybetmeye her zamankinden daha kararlı görünüyor.

Onu benden çalmasına izin vermeyeceğim.

Birden bir değişim hissediyorum.

Kokusu hoş bir şeyden duygu kokan bir kokuya dönüşüyor.

Mutlak korku ve acı içinde boğulmuş bir şeye.

Artık hareket etmiyor.

Panik içimde alevleniyor, dönüp ona doğru fırlıyorum ve sonunda yerini tespit edebiliyorum.

Kalbim küt küt atıyor, tüm hızımla ona doğru ilerliyorum, Ölüm sadece birkaç saniye arkamdan geliyor.

HAZEL

Bir an karanlık ormanda hızla ilerlerken, bir an sonra kendimi Yeraltı Dünyası'nın kilitli kapılarının hemen yanında, ağaçların arasında tökezlerken buluyorum.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. Etrafa bakındım ama yalnızdım.

En azından kapıların bu tarafında yalnızım.

Cerberus ortalıkta görünmüyor ama kapıların diğer tarafında gözlerim, kalbimin neredeyse göğsümde durmasına neden olacak bir şeye takılıyor. Kendimle baktığım şey arasına boşuna mesafe koymaya çalışarak bir adım geri çekiliyorum.

Ruhlar amaçsızca dolaşüyor, Yeraltı Dünyası'na alınmayı bekliyorlar. Ben burada durup kapılardan onları izlerken göğsüm kabarıyor, beni fark etmiyorlar gibi görünüyor.

Sonunda, merakımın beni onlara doğru çekmesine izin vererek bir adım daha yaklaştıma cesaret ediyorum. Acaba onlar da benim ilk geldiğimde kaybolduğum gibi kaybolmuşlar mıdır?

Yüzlerine bakarken bakışlarım aniden takılıyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. İleriye doğru bir adım daha atınca donup kalıyorum, gördüklerimi anlamaya çalışırken zihnim bulanıklaşıyor.

Bu benim babam.

Onu diğer ruhlarla birlikte dolaşırken izlerken kalbim göğsümde hareketsiz kalıyor. Göz açıp kapayınca kadar tüm dünyam yıkılmış gibi hissediyorum.

Arkamda, bana doğru gelen büyük bir canavarın sesini duyabiliyorum ama umurumda değil.

Bakmak için dönmüyorum bile. Babamın ruhuna bakmaktan başka bir tepki veremeyecek ya da bir şey yapamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Kapıların diğer tarafındaki varlığımdan hâlâ habersiz olan bir ruha.

Karanlık ormandan dev bir yaratık fırlarken gözümün ucuyla beyaz bir parıltı yakalasam da irkilmiyorum bile.

"Öldür beni," diye fısıldıyorum.

Bu yalan dünyayla işim bitsin.

Ona doğru döndüğümde, canavarın son anda Eros'a dönüşmesini izliyorum. Bana kollarını açıyor ve ben de ona doğru sendeliyorum,

Sonunda transımdan çıkıyorum.

Beni yakalayıp kollarını boynuma doladığında gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Eros beni kendine çekiyor, ben ona doğru hıçkırırken beni sıkıca göğsüne bastırıyor. Ne olduğunu anlamam için beni sakinleştirmeye çalışırken elleriyle saçlarımı düzeltiyor.

Ama korkarım ki babamı burada gördükten sonra beni sakinleştirecek hiçbir şey yok.

"Hazel, ne oldu? Hades seni incitti mi?"

"Hayır... o öldü," diye göğsüne doğru hıçkırarak ağlıyorum ve elimi kapıya doğru sallıyorum.

Eros benimle diğer taraftaki ruhlar arasında bakışıyor, kimden bahsettiğimi anlamaya çalışırken kaşları çatılıyor.

"O öldü," diye tekrarlıyorum soluk soluğa. "Babam. O öldü."

Kelimeler ağzımdan dökülürken gözlerime taze yaşlar doluyor. En büyük korkuma ses verdiğim için kalbim sanki göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyorum.

"Hazel-"

Ben nihayet uzaklaşırken Eros sessiz kalıyor, bize doğru adım atan Ölüm'e dikeyor gözlerimi.

Ölüm babamı kurtarmadı.

Onun yerine, Ölüm benden her şeyimi çaldı.

ÖLÜM

Ağaçların arasından çıkıp önümdeki manzarayı **seyrediyorum**.

Ne gördüğümü anlamam bir an alıyor. Eros Hazel'ı kollarında tutuyor, Hazel kontrolsüzce hıçkırırken yüzü göğsüne gömülmüş.

Bana hiçbir anlam ifade etmiyor ama yine de gözümü kaç kez kırparsam kırpayım sahne hiç değişmiyor.

Onu kollarında tutuşunu izlerken içimde öfke yanıyor. Onu neden aradığını anlamak istememe rağmen, öfkem beni bunaltıyor.

"Hazel-"

Eros'tan geri adım atarak bakışları benimkilerle buluşuyor. Hazel'ın kendi öfkesi beni içine çekerken gözlerini parlatıyor.

"Hazel-" diye tekrar başlıyorum ama gözlerini kısarak beni susturuyor.

"Benden uzak dur," diye tıslıyor. "Ne oldu?"

"Bana yalan söyledin."

Kaşlarımı çatıyorum. Ona kitaptan bahsetmem gerektiğini fark ettim, bunu ondan saklamak istememiştim... Bir anlık zayıflığımdı.

"Eğer bu kitapla ilgiliyse, ben-"

"Babam öldü," diyor kapıyı göstererek. "Ne?"

Parmağının işaretini takip ederken kaşlarım çatılıyor.

Gözlerim hemen diğer tarafta dolaşan babasının ruhunu arıyor. Cerberus'un dönmesini ve kapıdan geçip sonsuzluğunun geri kalanına gitmesine izin vermesini bekliyor.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda hafifçe doğruluyorum.

"Bana gölgelerinin senin bir uzantın olarak ruhları topladığını söylemiştin, yoksa bu da mı yalan?"

"Bu doğru ama... Hazel, yemin ederim, baban yaşadı," diyorum dikkatle. "Yaptığımız anlaşma bana geldiğin şeyden sağ çıkmasını sağladı ama bu sonsuza kadar yaşayacağı anlamına gelmiyordu. Anlaşmamız tamamlandığı anda ona bir şey olmuş olması mümkün."

Kelimeler ağızından çıktığı anda hatamı anlıyor ve konuştuğum için kendime lanet ediyorum. Yıllardır süren sessizliğimden hiç mi ders almamışım?

Gözleri öfkeyle daralmadan önce acı ve kederle genişliyor. Şu anda ben bile öfkenin, ölümün hayatın bir parçası olduğunu kabul etmekten daha kolay bir duygu olduğunu biliyorum. Boş yere yapılan bir fedakârlığın acısından daha kolay... ya da babasının zamansız ölümünün arkasında olduğundan emin olduğum üvey annesinin ihanetinden.

Hazel'in öfkesinin amansız bir kedere dönüşmesini izlerken, "Bana onun yaşayacağına söz vermiştin," diyor ve sesi kalbimi parçalıyor. Kendini durduramayınca dönüp babasının durduğu yere bakıyor.

Kapıların açılmasını beklerken onun ilgisinden ya da aslında hiçbir şeyden habersiz görünüyor.

"Baba," diyor Hazel, ona doğru bir adım atarak. "Lütfen, bana bak."

Yalvarışlarından etkilenmeden orada dikilişini izlerken gözlerimi kısıyorum. Onun bu hali, ölümünün nihai bir durum olduğunu neredeyse kesinleştiriyor; bedeni diriltilemeyecek kadar ölmüş.

Yine de onları izlerken, Hazel'ın bana inanmayacağını fark ediyorum, ta ki ben de ona onun kadar anlaşılanın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi kanıtlayana kadar. Kasıtlı olarak onu incitmek istemediğimi ona kanıtlamalıyım.

Ona ne olduğunu öğrenmeli ve bu korkunç yanlışı nasıl düzeltereğime bakmalıyım.

"Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım," diyorum ona.

Bana başını sallıyor, dökülmemiş gözyaşları gözlerini aydınlatırken Eros'a geri dönüyor.

Eros'un ona bakışıyla göğsüm sıkışıyor ve bir süre hiçbir şey söylemeden ona bakıyor.

"Beni Yargıçlara götür lütfen," diye yalvarıyor ona sessizce. "Kendi yargımla yüzleşmeme ve bu eziyetten kurtulmama izin ver."

"Hayır," diyor Eros, sadece bir an tereddüt ederek.

Ondan istediği her şeyi yapmaya istekli olduğunu biliyorum, ama neyse ki bunu yapacak kadar aptal değil gibi görünüyor. Onu Yargıçların huzuruna çıkarmak sadece sonsuza dek bizim için kaybolmasını sağlardı.

"Peki, o zaman beni burada bırak da Cerberus'un dönüşünü bekleyeyim. Ben."

"Belki de b i r karara varmadan önce biraz düşünmeliyiz," dedi Eros dikkatlice söylüyor.

"Onlarla yüzleşmek istiyorum," diye karşı çıkıyor.

Eros bana bakıp, "Baban için hâlâ umut olabilir. Ne de olsa henüz geçitten geçmedi."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum.

Henüz bilinmeyen çok şey var ve ona babasının ruhuyla ilgili hiçbir şey için söz veremem. Hâlâ onu neyin öldürdüğünü, hatta fiziksel bedeninin durumunu bile tam olarak bilmiyorum. Onu geri getirebileceğimizi ummak bir şey ama babası için aynı şeyi ummak... en iyi ihtimalle olası değil.

Yine de döndüğünde Eros'un sözlerinin ona yeni bir umut verdiğini görüyorum ve bu umudu söndürmek için kendimi zor tutuyorum. Bu aptalca bir iş olabilir ama Hazel Yargıçlar'ın huzuruna çıkarılmayı talep etmeden önce bize zaman kazandıracaksa, belki de Eros sandığımdan daha akıllıdır.

"Şimdilik sarayıma dönmeliyiz ki yeni bir plan yapabilelim," diyor Eros.

Hazel başını sallayarak, onu kapıdan birkaç adım öteye götürmesine izin verdikten sonra serbest bırakıyor. Kapıya doğru koşarak kitabın etrafındaki kırmızı kurdeleyi çözüyor ve babasının elini tutmak için uzanıyor. Onu daha yakına çekerek kurdeleyi elinin etrafına bağlar ve parmaklıklara sabitler.

"Onu nehirden uzak tutmak için," diyor Eros'un sorgulayan bakışına cevap olarak, ormana doğru ilerlemeye başlarken. Peşlerinden gitmek için hamle yapıyorum ama Hazel dönüp sert bir bakışla beni durduruyor.

"Seni yakınımda istemiyorum. Bana bir ömür yetecek kadar yalan söyledin. İki ömür."

Eros bana bakarken irkiliyor.

Sesindeki öfke ve bakışlarındaki kesinlik karşısında kalbimin binlerce parçaya ayrıldığını hissediyorum. Yalan söylediğime inanarak benimle gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyor.

Ruhundan vazgeçmesi için onu *kandırdığıma* inanıyor.

Ağzımı açıyorum ama onu başka türlü ikna edecek hiçbir kelime bulamıyorum.

"Pekâlâ," demek için kendimi zorluyorum. "Eğer gerçekten istediğin buysa." "Öyle."

Yerimden kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Bununla birlikte dönüyor ve Eros'un onu götürmesine izin veriyor. Bana endişeli bir bakış daha atıyor ve ormanın içinde kaybolmalarını izlerken kalbim onun için kanıyor. Eros'un peşinden ne kadar çok koşmak istesem de

Hazel'i rahatlatmak için kollarıma alamam, bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı, onun ulaşabileceğim bir yerde olduğunu bilmek ama ona gidememek. Bir parçamın bir daha asla geri gelmemek üzere yavaşça benden koparılışını izlemek.

Bunun sonumuz olmasına izin veremem.

Vermeyeceğim.

Bu olaydaki masumiyetimi ve ona olan aşkımın derinliğini kanıtlamalıyım.

Bunu kanıtlamak için Kader'in huzuruna çıkmam gerekse bile.

TEŞEKKÜRLER

Tempting the Fates serisinin ikinci kitabı olan *Touch of Death*'i okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz ...

Alice Wilde'ı [Amazon](#), [Facebook](#), [Instagram](#) veya [Tiktok](#)'ta takip ederek veya [alicewilde.com adresinden](#) haber bültenine kaydolarak bu seride ve diğerlerinde çıkacak yeni kitaplardan haberdar olabilirsiniz.

Bu kitabı ya da Alice Wilde'ın diğer kitaplarını tavsiye ediyorsanız, lütfen [Amazon'da yorum](#) bir bırakın ya da kendisine ulaşın!

ALICE WILDE TARAFINDAN DA

Kaderin Cazibesi

Ölüm Öpücüğü Ölüm

Dokunuş Ölüm

Kadar

Aşk ve Ölüm

Kurtlar Krallığı Kurtlar

ve Kadınlar Kurtlar ve

Savaşçılar Kurtlar ve Eşler

Şeytanlarla Anlaşma

Vampirin Anlaşması

Vampirin Bakiresi

Vampir Yemini

Alfaların Kaderi

Alfa Terk

Edilmiş

Sahiplenilmiş

Alfa İşaretlenmiş

Alfa Alfa

Bağlanmış

Beyaz Kurt Üçlemesi

Sürü Yalanları

Sürü

Arkadaşları

Sürü Alfa

Kraliyet

Değiştirenleri

Onun Nişanı Onun

İskoçyalı

Onun Vikingi

Onun Savaşçısı

Onun Kehaneti

Afrika'nın Şekil

Değiştirenleri Mısır'ın

Dişi Aslanı Mısır'ın

Gururu

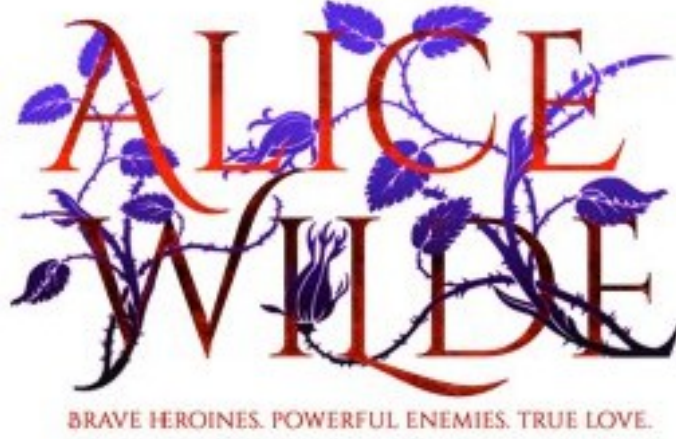
Mısır Kraliçesi

Hızlı Okumalar

Benim Fincan Çayım

Noel Dileği

YAZAR HAKKINDA

Alice Wilde tam zamanlı bir oyun editörü, grafik tasarımcı ve en önemlisi yazar olarak çalışıyor.

Muhteşem erkekler, sihir, şaşırtmacalar ve uçurum tehlikeleriyle dolu paranormal, fantastik romanlar yaratmayı seviyor ve okuyucularının onları yazmaktan zevk aldığı kadar okumaktan da zevk almasını umuyor.

Alice şu anda kedisiyle birlikte Asya'da yaşıyor, bir sonraki kitabının hayalini kuruyor, yazıyor ve karakterleriyle birlikte yaşıyor ...

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için Alice Wilde'ı [Facebook/Amazon](#)'da takip edin.

ALICE İLE BAĞLANTI KURUN

E-POSTA: alicewildeauthor@gmail.com

TIKTOK: @ALICEWILDEAUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

